

Liahona

**Præstedømmet:
Guddommeligheds
kraft, s. 14,
16, 19**

**Uddannelse: Min vej ud
af fattigdommen, s. 42**

**Undervis børn i
internetsikkerhed, s. 64**

**75 år med tjeneste og
selvforsyning, s. 81**

Den hellige Susquehanna, af Glen S. Hopkinson

Den 15. maj 1829, i nærheden af Harmony i Pennsylvania, viste Johannes Døber sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery. Med bemyndigelse fra de fordums apostle Peter, Jakob og Johannes lagde han sine hænder på hovedet af Joseph og Oliver og overdrog dem Det Aronske Præstedømme.

Johannes Døber gav Joseph besked på, at han skulle døbe

Oliver, og at Oliver derefter skulle døbe Joseph i Susquehannafloden. Derefter ordinerede de hinanden til Det Aronske Præstedømme (se JS-H 1:68-72; L&P 13:1).

Et par uger senere viste Peter, Jakob og Johannes sig for Joseph og Oliver i nærheden af Harmony og overdrog dem Det Melkisedekske Præstedømme og ordinerede dem til apostle (se L&P 27:12; 128:20).

Liahona, juni 2011

BUDSKABER

- 4** **Det Første Præsidentskabs budskab: Velsignelserne ved tiende**
Præsident Henry B. Eyring
- 7** **Besøgsbudskabet: Styrk familien gennem timelig selvhjulpethed**

ARTIKLER

- 16** **Præstedømmevelsignelser Lær at stole på Gud**
Mark L. Grover
Jeg følte mig ikke tryk ved at give velsignelser, men da min hustru fik kræft, vidste jeg, at jeg var det redskab, som hun skulle modtage himmelsk hjælp igennem.
- 24** **Jeg ville så inderligt gerne holde op**
Navnet tilbageholdt
Sådan overvandt jeg årtiers kamp med pornografi.

- 28** **Den sande vej til lykke**
Ældste Quentin L. Cook
Fem nøgler til lykke.
- 34** **Sejl sikkert hjemad**
Richard M. Romney
De unge i Visakhapatnam i Indien finder en tryk havn i hjemmet.
- 81** **Kirkens velfærdsplan**
Vi fejrer 75 år med selvforsyning og tjeneste.

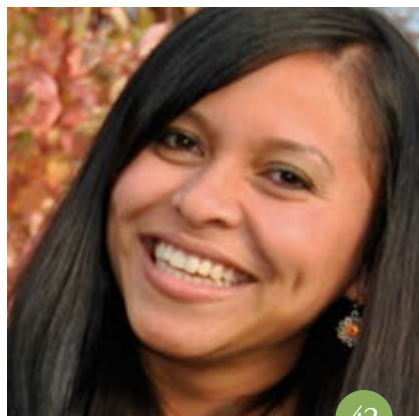
FASTE ARTIKLER

- 8** **Små og enkle ting**
- 11** **Tjeneste i Kirken: Velsignet gennem råd**
Ældste M. Russell Ballard
- 12** **Vi taler om Kristus: Han bar mine sorger**
Jane Bleak

- 14** **Det tror vi: Præstedømmet er myndigheden til at handle i Guds navn**
- 19** **Vores hjem og familie: Kraften i et retskaffent eksempel**
Jerry Stringam
- 20** **Evangeliske klassikere: Det sidste dages hellige syn på ægteskabet**
Præsident Hugh B. Brown
- 38** **Sidste dages hellige røster**
- 74** **Kirkenyt**
- 79** **Forslag til familieaften**
- 80** **Til vi ses: Byg på en sikker grundvold**
Joshua J. Perkey

PÅ OMSLAGET

Forsiden: *Gengivelsen af Det Aronske Præstedømme*, af Walter Rane. Bagsiden: Fotoillustration: Matthew Reier

42

42 Styrken ved uddannelse

Suzy Taggy Coelho Caldas Nelsen
Min mor sagde, at det var det eneste, der kunne løfte mig ud af fattigdommen.

Se om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer. Vink: Spørg Nicole.

46 Spørgsmål og svar

»Hvordan kan jeg vide, om mine prøvelser skal hjælpe mig til at blive et bedre menneske, eller om de er vor himmelske Faders måde at advare mig om, at jeg er på vildspor?«

48 Dit eksempel har betydning

Ældste Joseph W. Sitati
Unge i Kenya i Afrika lærer at efterlevelse af evangeliet styrker dem og andre.

51 Linje på linje: Lære og Pagter 121:41-43

52 Plakat: Den hellige lund.

53 Fra missionsmarken: Åndens kendetegn

Pedro Ovalles

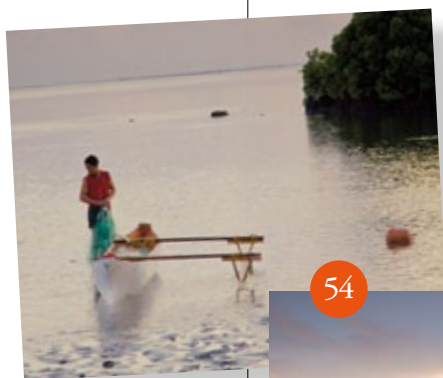
54 Lær en mand at fiske

Adam C. Olson

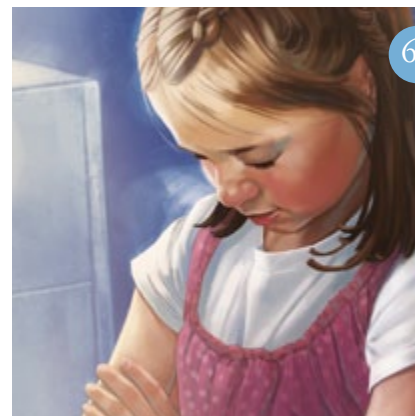
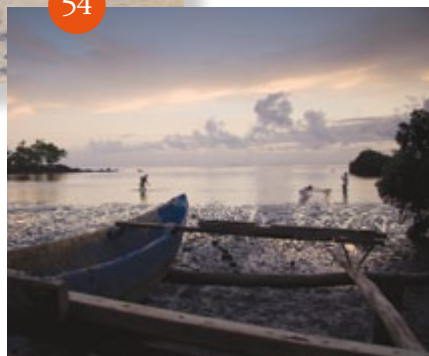
Da Ezras far døde, stod hans himmelske Fader klar til at hjælpe ham.

58 Det, jeg lærte af at svømme

Marissa Thompson
Ikke alt gruppepres er negativt.

54

68

60 Stol på Herren

Elaine S. Dalton

Hvorfor skulle min far dø? Et skriftsted fra Det Gamle Testamente gav mig svaret.

61 Særlige vidner: Hvilke velsigelser modtager vi gennem den genoprettede kirke?

Ældste L. Tom Perry

62 Få Primary hjem: Evangeliets første principper og ordninger gør det muligt for mig at bo hos Gud igen

Ana Maria Coburn og Cristina Franco

64 Sluk og sig det

Danielle Kennington
Connor lærer, hvad han skal gøre, hvis han ser en dårlig internetside.

67 Vores side

68 Min store beslutning

Rebecca Shaw
Nicole beder for at få at vide, om hun skal blive døbt.

70 Til mindre børn

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redaktør: Paul B. Pieper

Vejledere: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden jun., Yoshihiko Kikuchi

Adm. direktør: David L. Frischknecht

Redaktionel leder: Vincent A. Vaughn

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Redaktør: Ryan Carr

Assisterende redaktør: Susan Barrett

Redaktion: David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekir, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Melissa Zenteno

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Chefdesignere: C. Kimball Bott, Thomas S. Child,

Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Produktionsledelse: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg. Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Kirkenyt: Mie Dalsgaard

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til distributionscentret i Stockholm. Tlf. 0046-8 500 655 20. Abonnementsprisen på DKK 55 pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitiansk, thai, tjekisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

June 2011 Vol. 160 No. 6. LIAHONA (USPS 311) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mere på Nettet

Liahona.Lds.org

FOR VOKSNE

»Jeg ville så inderligt gerne holde op«

(s. 24) fortæller om en mand, der overvandt sin afhængighed af pornografi. Vi har samlet en liste med relaterede artikler om emnet på www.liahona.lds.org.

FOR DE UNGE

Unge i Visakhapatnam i Indien

finder styrke i deres familie (se s. 34). Se flere foto af de unge på www.liahona.lds.org.

FOR BØRN

Det er ikke alle hjemmesider, man trygt kan besøge (se s. 64). Men den her er god nok:

Find spil og aktiviteter på www.liahona.lds.org.

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på flere sprog på www.languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Afhængighed, 24

Bøn, 67, 68

Dating, 19

Døden, 12, 54, 60

Dåb, 62, 68, 73

Eksempel, 19, 28, 48, 54

Familien, 19, 20, 28, 34, 54, 70

Forældrerollen,, 20

Genoprettelse, 52, 61

Helligånden, 62, 64, 68

Hjælpeforeningen, 7

Inspiration, 40

Jesus Kristus, 12

Lykke, 20, 28

Medier, 64

Missionering, 53

Modgang, 12, 16, 39, 46

Omvendelse, 19, 62, 64

Pornografi, 24

Præstedømme, 14, 16, 19, 38, 39, 41, 48, 51

Råd, 11

Selvhjulpethed, 7, 81

Sorg, 12

Standarder, 28, 48, 58, 64

Studium af skrifterne, 34

Tiende, 4

Tillid, 60

Tro, 60, 62

Uddannelse, 42

Velfærd, 81

Velsignelser, 16, 38, 39, 41

Venlighed, 70

Venskab, 34, 58

Vidnesbyrd, 53, 80

Ægteskab, 20

**Præsident
Henry B. Eyring**
Førsterådgiver i Det
Første Præsidentskab

VELSIGNELSERNE VED | tiende

Guds hensigt med at give os befalinger er at velsigne os. Han ønsker at give os evigt liv, som er den største af alle hans gaver (se L&P 14:7). For at modtage den gave at få lov til at leve sammen med ham for evigt som familier i det celestiale rige, må vi være i stand til at efterleve et celestialet riges love (se L&P 88:22).

Han har givet os befalinger i dette liv for at hjælpe os med at udvikle den evne. Tiendeloven er en af disse forberedende befalinger. Loven går ud på, at vi giver Herren en tiendedel af vores indtægt. Det er så enkelt, at selv et barn kan forstå det. Jeg har set børn give biskoppen en tiendekvart med en tiendedel af de mønter, de har tjent.

En af de velsignelser, som udspringer af at betale en ærlig tiende, er, at vi udvikler tro til at efterleve en endnu højere lov. For at leve i det celestiale rige skal vi efterleve indvielsesloven. Der skal vi være i stand til at føle, at alt, hvad vi er, og alt, hvad vi har, tilhører Gud.

Der er mindst tre måder, hvorpå tiendebetaling i dette liv bereder os på at *føle* det, som vi skal føle for at modtage evigt liv.

For det første, når vi betaler vores tiende til Kirken, udøser vor himmelske Fader velsignelser over os. Og enhver, der trofast har betalt en ærlig tiende, ved, at det er sandt. Velsignelserne er til tider åndelige og til tider timelige. De gives i Herrens rette tid og i overensstemmelse med det, som han ved gavner os bedst.

Når de velsignelser kommer, øges vores tro på, at Gud er kilden til alt, der er godt i vores liv. Det bliver lettere at se, at indvielse blot er en erkendelse af, at alle Guds skabninger er hans. Det får os til at *føle* taknemlighed for, at han kun beder om 10 procent af det, han allerede har givet os. Så er vi bedre forberedt på at efterleve indvielsesloven, når det bliver forlangt af os.

For det andet, kan alle vi, der vedvarende har betalt en ærlig tiende, *føle* større frimodighed, når vi beder Gud om det, som vores familie har brug for. Han har lovet os velsignelser, som er større, end vi kan rumme, når vi har været trofaste mod vores pagt om at betale tiende (se Mal 3:10). Så en af de store velsignelser ved at betale tiende er en tryghed ved det, fremtiden byder på. Uanset hvordan vores omstændigheder er, vil alt virke til

bedste for os. Når vi holder vore løfter, holder han også sine. En følelse af fred er en af de store velsignelser ved at betale tiende. De, der har efterlevet befalingen om at betale tiende, kan bære vidnesbyrd om, at velsignelsen med fred er reel og dyrebar.

For det tredje, de, der betaler tiende, *føler* en øget kærlighed til Gud og til alle Guds børn. Den øgede kærlighed udspringer af en forståelse af, hvordan Faderen anvender den tiende, som vi ofrer, til at velsigne mennesker i denne verden og i evigheden.

Gennem sine bemyndigede tjenere anvender han tienden forsvarligt. Tiendebetaleren hjælper Herren med at opføre templer, hvor familier kan blive beseglet for evigt. Tiendebetaleren hjælper ham med at bringe evangeliet ud til mennesker overalt. Tiendebetaleren hjælper ham med at lindre sult og lidelser på sin egen måde gennem sine tjenere. Enhver af disse tjenere kan fortælle dig, hvordan kærligheden er vokset, når tienden blev brugt på at velsigne mennesker. Og det kan trofaste tiendebetalere også.

Der er flere måneder til tiendeopgørelsen. Jeg beder til, at du og din familie allerede nu begynder at planlægge og bereder jer på at modtage de velsignelser, som Gud udøser over dem, der kan erklære over for ham, at de er ærlige tiendebetalere. ■

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

- Nogle gange forklarer man bedst et princip ved at demonstrere det (se *Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 164). Overvej at bede et familiemedlem om at demonstrere, hvad en tiendedel er. Han eller hun kunne demonstrere det ved at fjerne en genstand fra en samling på ti. Som afslutning kunne du overveje at bede et familiemedlem om at vise, hvordan man udfylder en tiendekvittering.
- »De, som du underviser, vil få gavn af hinandens deltagelse« (*Undervisning, den største kaldelse*, s. 63). Lad familiemedlemmer fortælle, hvad de tror, at præsident Eyring mener med udtalelsen: »At *føle* det, vi har brug for at føle for at modtage det evige livs gave«. Overvej at drøfte de tre måder, hvorpå tiendebetaling forbereder os på at føle det, som vi skal føle for at modtage Guds velsignelser.

UNGE

Penge nok

Fabiano dos Santos da Silva

Jeg mødte missionærerne, da jeg var 17 år. Dengang boede min storebror og jeg sammen. Vores mor var død året før, og vi havde det ret hårdt. Da missionærerne underviste mig, kunne jeg se, at Kirken var det, jeg altid havde søgt efter. Men påvirkning fra mine venner hindrede mig i at gå i kirke om søndagen.

Engang gik jeg til en kirkeaktivitet på en hverdag. Det gjorde mig rigtig glad at se alle de unge, som grinede og hyggede sig. Missionærerne og de unge benyttede lejligheden til at undervise mig, og jeg følte mig så godt tilpas, at jeg besluttede at blive døbt.

Men selv efter, at jeg var blevet medlem af Kirken, mødte jeg udfordringer. Jeg var det eneste medlem af Kirken i den del af byen, og jeg boede langt fra kirkebygningen. Mine venner, som ikke var medlemmer af Kirken, ville ikke længere have noget med mig at gøre. Når jeg følte mig ensom, bad jeg og fornemmede Herrens kærlighed.

Hver måned modtog jeg en lille sum penge fra et fond, som min mor havde efterladt. Det var svært at forsørge mig selv for så få penge. Men jeg besluttede mig for at være lydig. Jeg betalte tiende og måtte også betale for transport til seminar og søndagens møder. Jeg forstod ikke, hvordan det gik til, men sidst på måneden opdagede jeg, at der havde været penge nok til det hele.

Jeg ved, at jeg er blevet velsignet ved at betale tiende. Lydighed mod budene hjalp mig til at opnå et stærkere vidnesbyrd, udføre en mission og påskønne mine velsignelser, så jeg kan styrke nye medlemmer, som møder udfordringer.

BØRN

Jeg kan betale tiende

At betale tiende betyder **at give 10 procent** af det, vi tjener, til Herren. Se på disse tre børn, der arbejder. I det første tomme felt ud for hver tegning skriver du, hvor meget du tror, at hvert barn tjener på det pågældende job. På den anden linje skriver du, hvor meget tienden så bliver.

Bonusspørgsmål: Hvilken af disse tiendebetalere modtager de fleste velsignelser? (Vink: Se den sidste sætning i præsident Eyrings budskab).

Styrk familien gennem timelig selvhjulpnehed

Gennemgå denne artikel og drøft det på passende vis med de søstre, du besøger. Anvend spørgsmålene som en hjælp til at styrke dine søstre og gør Hjælpeforeningen til en aktiv del af dit liv.

Udvikling af selvhjulpnehed – evnen til at sørge for sig selv og sin familie – er enhver søsters ansvar. Vi bliver selvhjulpne, når vi lærer at holde af arbejde, når vi søger inspiration til at finde måder at sørge for os selv på, og når vi arbejder med familie-medlemmer for at klare de grundlæggende behov.

Når vi er selvhjulpne, bruger vi vore velsignelser og ressourcer til at forberede os på og til at undgå problemer. Selvhjulpnehed bliver imidlertid styrket, når vi beder om mod til med tro at imødegå de udfordringer, der helt sikkert kommer. Selvhjulpnehed gør os også i stand til at holde vores pagt om at udvise omsorg for andre.

I Hjælpeforeningen lærer vi principper og færdigheder, der er knyttet til selvhjulpnehed. Søstre kan lære om budgettering, afvikling af gæld, faglige kvalifikationer, skrifterne og evangeliet, undervise andre i at læse og lære, teknologi, fysisk sundhed, motion, forebyggelse af og frigørelse fra afhængighed, social og følelsesmæssig sundhed, forebyggelse af sygdomme, havearbejde, produktion af fødevarer og forråd, nødberedskab og meget andet, der kan hjælpe os til at blive selvhjulpne.¹

Julie B. Beck, Hjælpeforeningens hovedpræsident, forklarer, at når vi »sørger for os selv og andre, er det tegn på, at vi er disciple af Herren Jesus Kristus ... Da [min svigermor] pludselig gik bort sidste år, efterlod hun bevis på sit selvhjulpne liv. Hun havde en gyldig tempelanbefaling og tydeligt brugte skrifter og evangeliske studievejledninger. Hengivent delte vi potter, pander og fade, hvori hun havde tilberedt tusinder af måltider. Hun efterlod os tæpper, som hun havde quiltet fra gammelt tøj. Hun troede på den gamle talemåde: »Spis op, slid det op, få det til at holde, eller klar dig uden.« Vi så hendes hylder med mad, som hun havde dyrket, syltet og gemt væk. Det var især rørende at se hendes lille regnskabsbog, hvor hun trofast havde skrevet sine udgifter ned i mange år. Og fordi hun levede forudseende, havde hun efterladt lidt penge, som hun havde sparet op til nødsituationer, og hun efterlod ingen gæld! Men det vigtigste var, at hun havde undervist og inspireret mange andre med de færdigheder, som hun havde erhvervet gennem sit trofaste liv.«²

Hvad kan jeg gøre?

1. Hvordan kan jeg hjælpe mine søstre og deres familie til at forbedre deres timelige selvhjulpnehed?
2. Hvordan kan jeg forbedre min egen timelige selvhjulpnehed?

Du kan læse mere på www.relief.society.lds.org.

NOTER

1. Se *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 9.4.2.
2. Julie B. Beck, »The Welfare Responsibilities of the Relief Society Presidents, *Basic Principles of Welfare and Self-Reliance*, 2009, s. 6.
3. *Kirkens præsidenteres lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 231.

Fra vores historie

Hjælpeforeningssøstre har altid deltaget i arbejdet med at frelse sjæle, både timeligt og åndeligt. Søstre rapporterede om personer i nød, når Nauvoos Kvindelige Hjælpeforening mødtes hver uge. Bidrag af penge, varer, talenter og tid blev fordelt for at hjælpe de nødlidende. Denne grundlæggende indsats med at afhjælpe lidelser har været Hjælpeforeningens arbejde i generationer.

Da de hellige kom til Salt Lake-dalen, rådede præsident Brigham Young (1801-1877) søstre til at hjælpe de nødlidende og at lære færdigheder, som ville gøre dem i stand til at sørge for sig selv. Han sagde: »Lær at klare jer selv; læg korn og mel til side, og gem det til tider med mangel.«³ Under præstedømmets ledelse underviser Hjælpeforeningen fortsat i selvhjulpnehed, at tage vare på familien og at opfordre til personlige retskaffenhed og næstekærlige handlinger, Kristi rene kærlighed.

Fra skrifterne

Johannes 13:34-35; Jakobs Brev 1:27; Mosija 4:26; Lære og Pagter 29:34-35; 38:30; 44:6

Små og enkle ting

»Og af det, som er småt, udspringer det, som er stort«
(L&P 64:33).

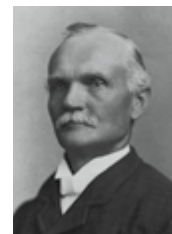
KIRKEHISTORIE FRA HELE VERDEN

Tyskland

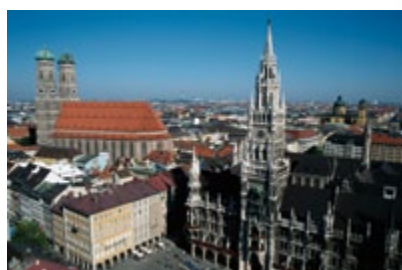
Skønt missioneringen i Tyskland begyndte i 1840'erne, var det først i 1851, at to mennesker, som sandsynligvis var de første konvertitter, blev døbt. Samme år rejste præsident John Taylor, som dengang var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, til Hamborg for at medvirke til den tyske oversættelse af Mormons Bog. Der blev organiseret en gren i Hamborg i 1852, men de fleste af de tidlige konvertitter emigrerede til Utah på grund af forfølgelse. Blandt disse var Karl G. Maeser, som senere blev rektor for Brigham Young Academy i Provo i Utah.

Efter første verdenskrig oplevede Tyskland stor vækst i Kirkens medlemstal, især i perioden 1921 til 1925. Den tyske mission blev delt i den tysk-østrigske mission og den schweizisk-tyske mission. Den østtyske mission blev dannet i 1937. Missionærerne blev trukket ud af Tyskland under den anden verdenskrig. Da de vendte tilbage i

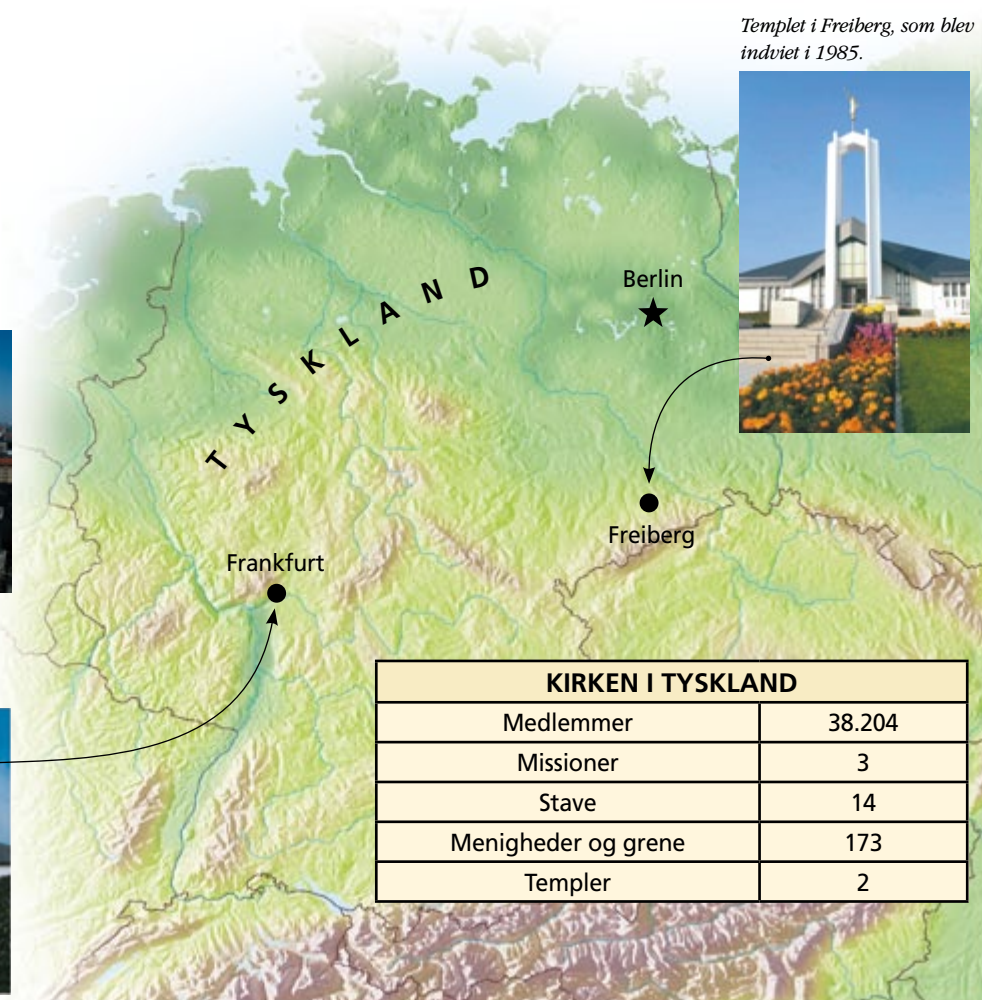
1947, var landet blevet delt i Østtyskland og Vesttyskland. Men missioneringen fortsatte, og den 19. juni 1985 blev templet i Freiberg i Østtyskland indviet, som det første tempel i et kommunistisk land. Endnu et tempel blev indviet to år senere i Frankfurt i Vesttyskland. Landet blev genforenet i 1990.

Karl G. Maeser emigrerede fra sit fædreland, Tyskland, til Utah, hvortil han ankom i 1860.

Herover: Udsigt over München i Tyskland.
Herunder: Templet i Frankfurt, som blev indviet i 1987.

Evangeliet kommer først

Missionærene fandt og underviste min oldefar i Samoa. Da min oldefar blev medlem af Kirken, måtte han forsage nogle af sit folks traditionelle overbevisninger og religiøse skikke. Vores familie er stolt af vores samoanske arv, men vores oldefars eksempel har lært os, at evangeliet kommer først.

Da jeg var ung, fortalte min far mig om de stammetatoveringer, som er almindelige, og nogle af de populære retter, som ikke nødvendigvis var i harmoni med Kirkens lære. Far sagde: »Tag ikke del i noget af alt det. Du er først og fremmest Guds barn og dernæst samoaner, en stor, barsk fyr fra øerne.« Det er noget, som jeg altid har husket.

I dag bor min hustru og jeg i Costa Rica. Der er traditioner og kulturelle skikke her som overalt, der ikke stemmer overens med det, som Kirken lærer os. Til tider kræver det mod at vende os fra disse skikke og tilegne os Jesu Kristi evangeliums lære.

Morgan Sa Mataalii, Costa Rica

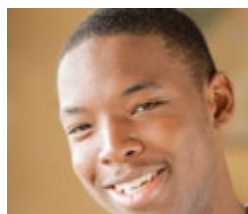
Opret en profil på Mormon.org

Medlemmer af Kirken over hele verden kan udbrede evangeliet ved at oprette en profil på Mormon.org. Besøgende på hjemmesiden bruger de profiler til at høre mere om Kirken direkte fra dens medlemmer. Opret en profil og bær dit vidnesbyrd ved at følge disse trin:

1. Gå ind på **mormon.org/create**. Log dig på med din LDS Account. Hvis du ikke allerede har en LDS Account, så kan du registrere dig og få et brugernavn og password ved at opgive medlemsnummer og fødselsdato. Du finder dit medlemsnummer på din tempelanbefaling eller ved at kontakte menighedssekretæren.
2. Opgiv oplysninger i følgende felter: »Om mig«, »Derfor er jeg mormon«, »Sådan efterlever jeg min tro«, »Ofte stillede spørgsmål«, »Egne historier« og »Yderligere oplysninger«.

3. Når du opretter din profil, skal du huske på, at du henvender dig til mennesker, som ikke er medlemmer af Kirken. Undgå vendinger, som de ikke er bekendt med. For eksempel kunne du sige: »Jeg underviser en gruppe voksne kvinder en gang om måneden ud fra de levende profeters ord« i stedet for: »Jeg underviser i »Vor tids lærdomme« i Hjælpeforeningen«.
4. Indsæt dit foto, fornavn og en kort præsentation. Du kan også linke din profil til din blog, din Facebook-profil eller din Twitter-profil, men det er ikke påkrævet. Undgå at opgive detaljerede personlige oplysninger, såsom dit efternavn eller byen, du bor i.

Når du har udfyldt din profil, sendes den til godkendelse. Når din profil er blevet godkendt, kan besøgende på hjemmesiden læse dit vidnesbyrd og kontakte dig for at høre mere om Kirken.

Quiz om Kirkens præsidenter

Forbind hver genstand herunder med den præsident for Kirken, som den hører til.

1. Solbriller. De blev båret af denne præsident, mens han rejste rundt og besøgte bosættelser i territoriet Utah.

2. Høj hat. Denne genstand er kendetegnende for denne profet, der var kendt for sin noble fremtoning og adfærd.

3. Orden for enestående tjeneste. Denne kirkepræsident modtog denne orden for sin tjeneste som landbrugsminister under præsident Dwight D. Eisenhower.

4. Velfærdsपोलter. Denne præsident indførte og ledede Kirkens velfærdsprogram under den store depression i USA.

5. Sadel. Denne profet elskede sin hest, der hed Sonny Boy.

6. Dagbog. Denne profet var meget ivrig efter at bevare Kirkens historie, og hans optegnelser er blandt de mest værdifulde historiske værker i Kirken.

7. Foto af BYU Jerusalem Center. Denne præsident for Kirken ledede forhandlinger om opkøb af jord til et center i Jerusalem.

8. Miniaturemikrofon. Denne præsident anvendte denne anordning, som var fastgjort til hans briller, fordi flere operationer for halskræft havde påvirket hans stemme.

A. Joseph Smith jun. (1805-1844)

B. Brigham Young (1801-1877)

C. John Taylor (1808-1887)

D. Wilford Woodruff (1807-1898)

E. Præsident Lorenzo Snow (1814-1901)

F. Joseph F. Smith (1838-1918)

G. Heber J. Grant (1856-1945)

H. George Albert Smith (1870-1951)

I. David O. McKay (1873-1970)

J. Joseph Fielding Smith (1876-1972)

K. Harold B. Lee (1899-1973)

L. Spencer W. Kimball (1895-1985).

M. Ezra Taft Benson (1899-1994)

N. Howard W. Hunter (1907-1995)

O. Gordon B. Hinckley (1910-2008)

P. Thomas S. Monson (1927-)

9. Stok. Denne præsident benyttede en stok i sine senere leveår, og han svingede den kærligt i luften, når han hilste på grupper af sidste dages hellige.

10. Tiendekvittering. Denne præsident fremhævede Joseph Smiths belæringer om tiende.

11. Spillemand på en tagryg. Denne præsident elsker litteratur og har ved flere lejligheder citeret fra denne klassiker.

12. Skrivemaskine. Denne præsident var en af Kirkens mest produktive skribenter.

13. Sværd. Denne kirkepræsident fungerede som øverstbefalende for Nauvoo-legionen.

14. Blomsterkrans. Denne profet rejste til Hawaii som 15-årig og var en af de første sidste dages hellige missionærer der.

15. Lommeur. Denne genstand blev båret af denne profet under martyriet i fængslet i Carthage.

16. Spejderbevægelsens sølvbøfelmærke. Denne præsident var den første store fortæller for spejderbevægelsen i Kirken.

VELSIGNET GENNEM råd

Ældste M. Russell Ballard

De Tolv Apostles Kvorum

For nogle år siden, mens jeg tjente som biskop, kom en familie i vores menighed ud i en krise, da faderen mistede sit arbejde. Jeg var bekymret

for deres velfærd, og derfor besøgte jeg dem i deres hjem for at rådføre mig med dem og tilbyde Kirkens bistand. Interessant nok tøvede de med at tage imod mit tilbud om timelig bistand, så jeg tog sagen op i menighedsrådet. I en kærlig ånd af fortrolighed fortalte jeg dem om min bekymring for denne dejlige familie og bad dem om forslag til, hvordan vi kunne velsigne dem.

Vores hjælpeforeningspræsident tilbød at tale med moderen for fastslå deres timelige behov og samarbejde med dem om at få de fornødenheder, som de havde brug for – hvilket selvfølgelig også var hendes ansvar ifølge Kirkens program. I løbet af et par dage havde hun opnået det, som ikke var lykkedes for mig, og familien tog ydmygt og taknemligt imod velfærdshjælp. Ældsternes kvorumspræsident rådførte sig med faderen i familien – hvilket selvfølgelig også var hans ret og pligt – og hjalp ham med at finde arbejde. Vores Unge Mænds præsident havde bemærket, at familiens hus trængte alvorligt til en gang maling, så han arrangerede, at hans præster sammen med højpræsternes gruppe malede huset.

Under min samtale med forældrene havde

STYRK DEM, DER HAR BRUG FOR HJÆLP

»Menighedsrådsmedlemmer stræber efter at være informeret om behov, velbefindende og åndelige udvikling hos medlemmerne i deres organisation. De holder sig også informeret om medlemmer, som er udsat for særlige udfordringer eller ændringer i deres levevilkår. Disse oplysninger gør det muligt for dem at styrke de personer, der har mest brug for hjælp.«

Håndbog 2: Forvaltning af Kirken, 2010, 4.5.1.

Håndbog 2 og de verdensomspændende oplæringsmøder for ledere fra november 2010 og februar 2011 ligger på LDS.org. Klik på »Menu« og derpå »Serving in the Church«.

jeg opdaget, at de havde alvorlig gæld, og at der var restancer i deres terminsbetalinger. I overensstemmelse med retningslinjerne for velfærd forhørte jeg mig om deres nærmeste families mulighed for at hjælpe, men fik ikke særlig mange oplysninger. Vores hjælpeforeningspræsident fandt derimod ud af, at moderen havde en bror, som var meget velhavende.

»Der er ingen grund til at kontakte ham,« sagde moderen. »Vi har ikke talt sammen i årevis.«

Jeg forstod hendes dilemma, og dog følte jeg, at det var vigtigt at følge Kirkens orden. Så derfor talte jeg med hende og fik til sidst hendes tilladelse til at kontakte hendes bror, som boede i en fjern by. Jeg ringede til ham og forklarede de vanskelige omstændigheder, som hans yngre søster befandt sig i. Tre dage senere ankom han til Salt Lake City og var med til at bringe sin søsters økonomiske forhold i orden. Samtidig hjalp kvorumspræsidenten hendes mand med at finde et godt job med en god indtægt.

Men hvad der var endnu vigtigere, de blev knyttet tættere sammen som familie. Jeg tror aldrig, at jeg vil glemme det smukke øjeblik, hvor moderen og hendes bror blev genforenet efter mange års adskillelse. Skønt hendes bror havde trukket sig tilbage fra Kirken, knyttede de straks bånd på det åndelige plan. Som følge heraf vendte broderen senere tilbage til fuld aktivitet i Kirken og genoptog kontakten med sin familie.

Alt dette skete som følge af det inspirerede virke i et trofast menighedsråd, som handlede i overensstemmelse med det program, som Gud har tilrettelagt for sine børn gennem sine tjenere. ■

Fra Counseling with Our Councils, 1997, s. 15-17.

Han bar mine sorger

MODGANG KAN FØRE OS TIL GUD

»Der er dem, som har mødt katastrofer, der synes som nederlag, og som derfor er blevet bitre; men hvis de stoppede op og tænkte over det, ville selve den modgang, som har ramt dem, måske vise sig at være et middel til åndelig fremgang. Selv modgang kan føre os til og ikke væk fra Gud og åndelig oplysning.«

Præsident David O. McKay (1873-1970), *Treasures of Life*, red. Clare Middlemiss, 1962, s. 107-108.

»Han har visselig båret vor lidelse og båret vore sorger«
(Mosi 14:4).

Jane Bleak

Jeg glemmer aldrig sommeren og efteråret 2009. Den 9. juni døde min far efter at have døjet med demens i mere end 10 år. Den 25. juni døde vores 22-årige søn uventet, og mindre end en måned senere døde min fætter også. Den 13. august gennemgik min 82-årige mor en hjerteoperation og begyndte på en langvarig rekonvalescens. Den 18. oktober døde min 41-årige bror. Den 31. oktober fik min mand et voldsomt hjerteanfald og var død i otte minutter. Brandvæsenet, paramedicinere og en præstedømmevevlsignelse førte ham tilbage til os.

Folk spurgte ofte, hvordan vi tacklede alle de hændelser. Mit gentagne svar var, at vi søgte Frelseren, og han tog sig af os. Han svigtede os ikke i vore trængsler. Jeg følte mig betjent og båret af himlens kræfter. Han har sandelig »båret [mine] sorger« (Mosi 14:4).

Vi modtog også trøst fra familie, venner og medlemmer af vores menighed og stav. De tog sig kærligt af os på så mange måder. Vores 13-årige barnebarn, Krystal, skrev et brev til os, efter vores søn

Michaels død. Hun mindede os om, at vi ikke er alene, da hun skrev: »Gud bærer jer.« Hendes brev mindede mig om et skriftsted i Lære og Pagter 84:88: »... jeg vil drage foran jeres ansigt. Jeg vil være ved jeres højre hånd og ved jeres venstre, og min Ånd skal være i jeres hjerte og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer.«

Jeg fandt styrke ved at læse en tale af ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum. Talen hedder »Stol på Herren«. Han sagde: »Netop som alt synes at gå godt, dukker udfordringer ofte op i hobetal på én gang. Når disse prøvelser ikke skyldes ulydighed, er det et tegn på, at Herren mener, at man er parat til at udvikle sig lidt mere (se Ordsp 3:11-12). Derfor giver han dig oplevelser, der fremmer vækst, forståelse og medfølelse, hvilket vil være dig til evig gavn. At få én til at flytte sig derfra, hvor vedkommende er nu, og dertil, hvor Herren ønsker det, kræver en stor indsats, og det medfører ofte ubehag og smerte« (»Stol på Herren«, Stjernen, jan. 1996, s. 16-17).

Han sagde, at spørgsmål såsom »Hvorfor skal det overgå mig?« eller »Hvorfor

I Getsemane have viste Jesus Kristus et enestående eksempel på tillid, da han bedende sagde til sin Fader, »hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi.« Men derefter sagde han: »Dog, ikke som jeg vil, men som du vil« (se Matt 26:39).

skal jeg lide sådan nu?« fører os ind i blindgyder. I stedet foreslår ældste Scott, at vi stiller spørgsmål som: »Hvad skal jeg lære af denne oplevelse?« »Hvem skal jeg hjælpe?« og »Hvordan kan jeg huske mine mange velsignelser i svære tider?«

Jeg har modstået fristelsen til at spørge »Hvorfor?« I stedet har jeg bedt min himmelske Fader om vejledning i mine trængsler. Han har velsignet mig med håb for fremtiden, hjulpet mig med

at hele mit tyngede hjerte, skærpet min opmærksomhed på alt det gode omkring mig, givet mig muligheder for at tjene, øget min barmhjertighed og styrket min kærlighed til familie og venner.

Og gennem det hele har jeg opnået et vidnesbyrd om, at vores udfordring går på at underkaste vores vilje til vor himmelske Fader, for kun da kan vi personligt blive lutret og slebet på den måde, som han specifikt har udtænkt for enhver af os. ■

Sorgbearbejdning

- Vi er ikke ladet alene i vores sorg, fordi Jesus Kristus – »en lidelsesmand, kendt med sygdom« (Es 53:3) – har båret vore sorger som en del af forsoningen.
- Vi kan modstå fristelsen til at spørge »Hvorfor?« I stedet kan vi bede Herren om vejledning.
- Vi kan tage imod udfordringen om at underkaste vores vilje under Faderens.

Yderligere oplysninger om emnet kan findes her: Ordsp 3:5-6 og Joseph B. Wirthlin, »Det bliver søndag igen«, *Liahona*, nov. 2006, s. 28-30.

HVORFOR KAN VI STOLE PÅ HERREN?

Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum hjælper med at besvare det spørgsmål i sin generalkonferencetale »Stol på Herren« (*Stjernen*, jan. 1996, s. 16-17).

1. Gud ved, hvad han gør. Når vi gennemgår trængsler i en for ham vis hensigt, kan vi stole på, at han vil hjælpe os.
2. Guds plan går ud på at ophøje os, så vi kan vende tilbage og leve sammen med ham.¹
3. Overvindelse af prøvelser er en del af den plan. Når vi gør det, opnår vi styrke, indsigt, tro og tillid til Gud.²

Overvej at give ældste Scotts tale »Stol på Herren« til en, der kæmper med prøvelser.

NOTER

1. Se *Evangeliske principper*, 2010, s. 10.
2. Se *Evangeliske principper*, s. 17-21.

PRÆSTEDØMMET

ER MYNDIGHEDEN TIL AT HANDLE I GUDS NAVN

Vor himmelske Fader styrer himlen og jorden. Ved hans evige magt holdes universet i en fuldkommen orden. Han har overdraget en del af sin magt og myndighed til værdige mandlige medlemmer af Kirken, så de kan styre hans kirke på jorden. Denne delegerede myndighed kaldes præstedømmet. Vi kan finde dette mønster for delegering af ansvar i Det Ny Testamente, hvor Jesus Kristus gav sine apostle myndighed til at handle i hans navn (se Matt 16:19).

Det er Guds mønster for ledelse. Det er i funktion på jorden i dag. De, der bærer præstedømmet, er bemyndiget til at handle i Guds navn i ledelsen af hans kirke og i administrationen af de hellige frelsende ordinancer, såsom dåb, bekræftelse, administration af nadveren og tempelvielse. Enhver trofast sidste dages hellig mand, kvinde eller barn har brug for præstedømmeordinancer og velsignes ved at modtage dem.

Embeder i præstedømmet

Præstedømmet er delt op i to grupper: Det melkisedekske og det aronske. Det Melkisedekske Præstedømme rummer større myndighed end Det Aronske Præstedømme.

Inden for disse to grupper findes bestemte embeder eller ansvarsområder. I Det Aronske Præstedømme er der

embeder som diakon, lærer, præst og biskop. I Det Melkisedekske Præstedømme er der embederne ældste, højpræst, patriark, halvferdsler og apostel. De, der har disse embeder, er organiseret i kvorummer eller grupper. Hvert embede har bestemte ansvar tilknyttet.

Præstedømmets nøgler

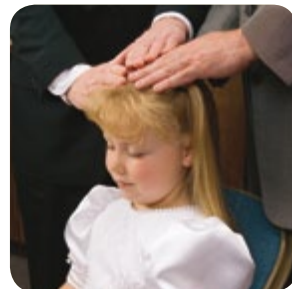
Betegnelsen *nøgler* henviser til myndighed til at præsidere over en specifik kirkeenhed eller et ansvarsområde.

I stave og menigheder er det for eksempel kun stavspræsidenten, biskoppen og ældsternes kvorumspræsident, der besidder nøgler. Nøglerne overdrages ved håndspåleggelse af en præstedømmebærer, som er bemyndiget til at overdrage dem.

- Præsidenter for Det Melkisedekske Præstedømmes kvorummer modtager nøgler til at præsidere og administrere i åndelige anliggender (se L&P 107:18-19).
- Præsidenter for Det Aronske Præstedømmes kvorummer modtager nøgler til engles betjening og til at udføre ordinancer såsom dåb og nadveren (se L&P 107:20).
- Kirkens præsident besidder alle præstedømmets nøgler for hele Kirken (se L&P 81:1-2).

Nogle af Det Melkisedekske Præstedømmes embeder og pligter:

1. Ældster »bekræfte[r] dem, som bliver døbt ind i kirken, ved håndspåleggelse for dåben med ild og Helligånden« (L&P 20:41).

Det Aronske Præstedømmes embeder og pligter:

2. Højpræster »forvalte[r] det åndelige« og har »ret til at virke« i embederne ældste, præst, lærer og diakon (L&P 107:12).

3. Patriarker giver patriarkalske velsignelser (se L&P 107:53; 124:91-93).

4. Halvfjerdserne forkynder evangeliet og er særlige vidner om Jesus Kristus under ledelse af De Tolv Apostles Kvorum (se L&P 107:25, 34).

5. Apostle tjener som »særlige vidner om Kristi navn i hele verden« (L&P 107:23).

1. Diakoner omdeler nadveren.

2. Lærere skal »våge over menigheden og ... være hos dem og styrke dem« (L&P 20:53).

3. Præster skal »undervise ... døbe og velsigne nadveren og besøge hvert medlems hjem« (L&P 20:46-47).

4. Biskopper er præsidenter for præsternes kvorum og præsiderer som højpræster over alle medlemmer i en menighed (se L&P 107:87-88). ■

»Og uden dets ordinancer og præstedømmets myndighed bliver guddommelighedens kraft ikke givet til kende for menneskene i kødet« (L&P 84:21).

Mark L. Grover

Jeg har aldrig bedt Gud om noget, som han så ikke har givet mig,« sagde min hustru, Deborah. Denne udtalelse forbløffer mig stadig, selv om jeg var sammen med hende, da jeg måtte sande det. Og den forbløffer sikker også alle dem, der kender til Deborahs syv år lange kamp med systemisk lupus, hendes to år lange kamp med brystkræft og hendes død den 19. september 1990. Men de, der forbavses eller undres, forstår måske ikke præstedømmevelsignelser eller deres indfrielse. Det var med besvær, at jeg selv erfarede, hvad det vil sige at bære præstedømmet og udøve det til velsignelse for andre.

Selv om begge mine forældre var aktive i Kirken og trofaste mod dens forskrifter, kan jeg ikke mindes, at præstedømmet var en særlig åndelig indflydelse i min barndom. Jeg kan ikke mindes at have været syg nok til at have brug for en velsignelse og har ingen erindring om, at der blev givet præstedømmevelsignelser til andre i min familie.

Denne manglende vægt på præstedømmevelsignelser førte jeg med ind i min egen familie, da jeg blev gift, og da min hustru og jeg fik børn. Jeg gav

præstedømmevelsignelser. Min hustru var opmærksom på min usikkerhed med hensyn til at give velsignelser og bad derfor kun sjældent om den ekstra åndelige hjælp, som hun må have ønsket.

I marts 1989, da lægen bekendtgjorde, at min hustru havde kræft, ændredes vores liv. Kræften havde undgået lægernes opmærksomhed i to år, fordi den virkede meget fremmedartet. Da den endelig blev konstateret, havde den bredt sig, og hendes chancer for at blive rask var stærkt nedsatte. Da vi blev klar over, at vi stod midt i en kamp, som vi ikke kunne vinde på egen hånd, blev vi mere åbne for åndelig hjælp. Vores menighed fastede for Deborah, og vi tog taknemligt imod Hjælpeforeningens omsorg. Hendes kamp blev et slag, som blev udkæmpet af mange. En ven, som havde gennemgået den samme kemobehandling, som min hustru nu skulle igennem, betroede os, at han under de sværeste perioder af behandlingen havde anmodet om og modtaget præstedømmevelsignelser. Han rådede os til at gøre det samme, nemlig at søge åndelig hjælp til at kunne udholde virkningen af behandlingen.

Præstedømmevelsignelser

LÆR AT STOLE PÅ GUD

præstedømmevelsignelser, hvis nogen var alvorligt syg eller skulle opereres. Jeg gav også min hustru et par velsignelser som en følelsesmæssig hjælp, men det var kun ved sjældne lejligheder.

Det var altid en positiv oplevelse for mig at give velsignelser. Men en manglende forståelse og ringe selvsikkerhed begrænsede min udøvelse af denne præstedømmefunktion. Jeg kæmpede for at vide, hvilke ord jeg skulle sige, og var usikker på, om det, som dukkede op i mit sind, virkelig var det, som Gud ønskede.

Det ændrede sig, da min hustru opdagede, at hun led af systemisk lupus. De år med kampe med en udmattende og drænende sygdom blev kun afhjulpet af sjældne

Kemoterapien var hård. Min hustru havde alle de forventede reaktioner. Hun var syg i flere dage efter hver behandling. Hun tilbragte de fleste dage i sengen, og det var en byrde at skulle spise. Men lidt efter lidt lærte vi, hvordan vi skulle konfrontere hver udfordring så godt som muligt.

I denne svære tid bad min hustru, som vores ven havde rådet hende til, mig om præstedømmevelsignelser. Jeg gav hende en velsignelse, som skulle lindre den uro, som hun oplevede under den første uge af kemobehandlingen. Takket være en præstedømmevelsignelse blev frygten i forbindelse med en operation – om ikke helt fjernet – så dog mindsket. Lange perioder med opkastninger hørte op og søvn afløste søvnløse nætter, når jeg lagde mine hænder på

*Samtlige velsignelser
blev indfriet – selv
om vi ikke opnåede
det, vi allermest
ønskede os.*

hendes hoved og velsignede hende. Disse velsignelser gav os løfte om hjælp og trøst blandet med glimt af fremtiden. De fyldte os med varme og glæde.

Jeg ville ønske, at jeg kunne sige, at det blev lettere for mig at give velsignelser, men det gjorde det ikke. Jeg gav de ønskede velsignelser, men mine vanskeligheder med at udøve præstedømmet varede ved. Jeg nævnte aldrig min utilpashed for min hustru, men hun kunne fornemme min tilbageholdenhed. Men det var vanskelige prøvelser, og hun vidste, at hun havde ret til hjælp, og jeg var den kanal, som hun kunne modtage den igennem. Så når hun havde brug for hjælp, bad hun om den.

I HARMONI MED HANS VILJE

»Når vi udøver Guds præstedømmes ubestridte kraft, og vi værdsætter hans løfter om, at han vil høre og besvare troens bøn, må vi altid huske, at tro og præstedømmets helbredende kraft ikke kan frembringe et resultat

i modstrid med hans vilje, hvis præstedømme det er. Dette princip lærer vi om i den åbenbaring, som vejleder Kirkens ældster i, hvordan de skal lægge deres hænder på de syge. Herrens løfte lyder: »Den, der har tro på mig til at blive helbredt og *ikke er bestemt til at dø*, skal blive helbredt« (L&P 42:48; fremhævelse tilføjet)« ...

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »Helbred den syge«, Liahona, maj 2010, s. 50.

Før jeg gav hende en velsignelse, vidste jeg allerede, hvad jeg gerne ville velsigne hende med: Mere end noget andet ønskede jeg at velsigne hende, så hun måtte blive helbredt. Og det var også, hvad hun ønskede. Men den velsignelse kom aldrig. Det, der kom i stedet, var trøstende velsignelser, som ikke fjernede prøvelsen, men gjorde den lettere at bære.

Langsomt gik det op for mig, hvordan præstedømmet og præstedømmevelsignelser fungerer. Det at give velsignelser var ikke et redskab til at få det, jeg gerne ville have, men en måde at opnå hjælp på. Jeg lærte at stole på Herren og hans vilje i stedet for det, som jeg mente, der skulle ske. Jeg fik en tiltro til, at de ord, som dukkede op i mit sind, virkelig var Guds ord, som han ønskede, at jeg skulle sige. Og skønt det aldrig har været let for mig at give velsignelser, så har jeg lært at stole på de følelser,

som jeg har, mens jeg giver velsignelsen.

Da Deborah havde fuldført sin behandling, begyndte vi den vanskelige fase med at vente og se, om medicinen havde virket efter hensigten. Vi nød den tid, hvor vi var fri for lægeaftaler, prøver og behandlinger. Men vi havde hele tiden frygten i baghovedet for, at noget af kræften havde overlevet angrebet fra den giftige kræftmedicin og nu var ved at genopbygge sig.

Lidt efter lidt viste små fysiske tegn os, at vores største frygt var velbegrundet: Behandlingen havde ikke været vellykket. Lægerne var positive, men vi vidste, at det var et spørgsmål om tid.

Det sidste halve år af Deborahs liv var utrolig fredfyldt. Da en sidste behandlingsform slog fejl, besluttede vi at afbryde behandlingen og bare nyde den tid, der var tilbage. Der er nok nogle, som ikke vil tro på, at det var nogle vidunderlige måneder, men det var den bedste tid i mit liv.

I denne periode var der nogle bekymrede venner og familie, som antydede, at vi skulle være mere pågående over for Herren i vores kamp for at redde hendes liv. De sagde, at jeg bar præstedømmet og skulle bruge det til at helbrede hende. Skønt jeg forstod deres følelser, så forstod disse venner ikke, hvad det var, der skete. Der var jo intet, jeg hellere ville end at love Deborah, at hun skulle leve, men disse ord kom aldrig, mens jeg gav hende en velsignelse. Der var intet, hun ville have ønsket mere end at modtage en helbredende velsignelse, men hun følte ikke, at hun skulle bede om det. Vi troede begge på mirakler, men indså også vores eget begrænsede perspektiv på, hvordan en erfaring passer ind i den evige plan.

Det, der skete, var et endnu større mirakel. Hun blev aldrig lovet helbredelse i velsignelserne, men hun fik derimod en urokkelig vished om, at det, der skete, var Guds vilje. Hun blev ikke lovet, at det ville være let, men hun fik hjælp til at udholde de vanskelige perioder. Hun fik ikke lov til at blive og opdrage vore børn, men vi fik vished om vore evige bånd. Hun gik bort med kun en smule smerte og ubehag, mens familien var ved hendes side.

Jeg ved, at Gud lever og har omsorg for os. Han giver os trøst og hjælp, når vi har brug for styrke og indsigt. Selv om livet er vanskeligt, har Herren lovet at hjælpe os gennem vore trængsler, og en af de måder, hvorpå hjælpen kommer, er gennem præstedømmevelsignelser. Fordi min hustru vidste det, kunne hun sige: »Jeg har aldrig bedt Gud om noget, som han så ikke har givet mig.« ■

Kraften i et retskaffent eksempel

Jerry Stringam

I april 1992 boede min familie og jeg i Provo i Utah, hvortil vi var flyttet fra Canada for at jeg kunne fuldføre min ingeniøruddannelse ved Brigham Young University. Min søn Jase, som var 17, var blevet venner med en ung pige, der hed Krista.

Om aftenen den lørdag, hvor der var generalkonference, kom Jase ind i stuen og spurgte, om han måtte låne bilen, så han kunne tage Krista ud og få en milkshake. Jeg kastede nøglerne hen til ham, og han gik ud i køkkenet for at ringe til hende. Jeg kunne høre den ene del af samtalen, som forløb sådan her:

»Hej, Krista, det er mig, Jase.

Jeg tænkte på, om du havde lyst til at tage med ud og få en milkshake.« **Tavshed.**

»Efter præstedømmemødet, mener du?

Okay, så ringer jeg der.

Vi ses.«

Jase lagde røret på og kom ind i stuen igen.

»Skal du så ud med hende?« spurgte jeg.

»Hun sagde, at hun gerne ville,« svarede han, »men hun sagde, at jeg skulle ringe, når jeg kom hjem fra præstedømmemødet.« Han gik ind på sit værelse med et nedslået udtryk i ansigtet.

Så ramte noget mig som et hammerslag. Jeg var vokset op i det sydlige Alberta, næsten 130 km fra stavscentret. Ingen havde forventet af mig eller mine forældre, som havde lederstillinger i vores menighed, at de dukkede op til konferencemøder, og da slet ikke præstedømmemødet. Nu var der en, der regnede med det.

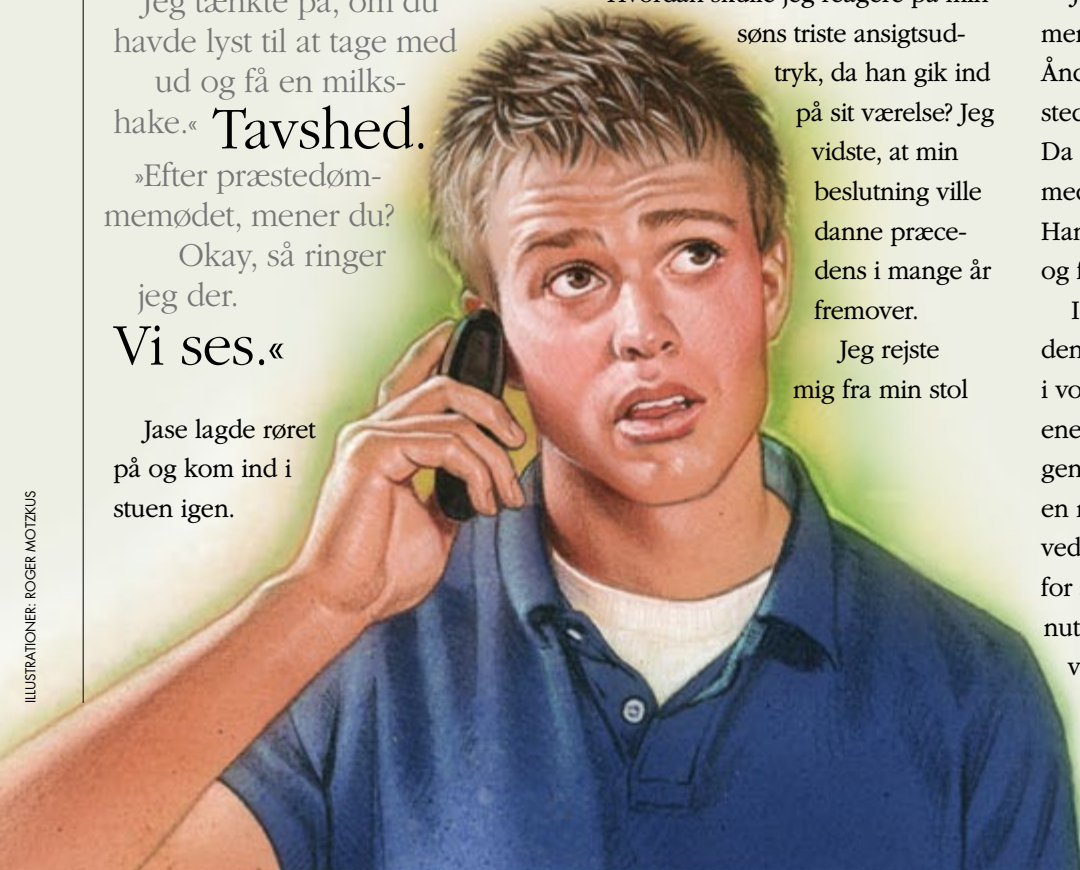
Hvordan skulle jeg reagere på min søns triste ansigtsudtryk, da han gik ind på sit værelse? Jeg vidste, at min beslutning ville danne præcedens i mange år fremover.

Jeg rejste mig fra min stol

og råbte ned ad gangen til Jase og min anden søn, som for nylig var blevet ordineret til diakon. »Skynd jer at skifte tøj. Vi har ti minutter til at nå ned til præstedømmemødet i stavscentret.« Jeg skyndte mig at gøre mig klar, og da jeg kom ud fra mit soveværelse, var begge drengene klar, og vi skyndte os ud til bilen.

Jeg kan ikke huske talerne mere, men jeg kan huske, at vi fornemmede Ånden. Det føltes rart at være til præstedømmemøde med mine sønner. Da vi kom hjem, havde Jase det godt med sig selv, og det gjorde mig glad. Han ringede til Krista, og de tog ud og fik en milkshake.

I de to årtier, der er gået siden den dag, er præstedømmebærerne i vores familie ikke gået glip af et eneste præstedømmemøde ved generalkonferencerne. Takket være en retskaffen ung pige, der holdt fast ved sin tro, fik vores familie mulighed for at ændre sig, og vi hører stadig de nutidige profeters ord og føler Ånden ved præstedømmemøderne til generalkonferencen. ■

Det sidste dages hellige syn på ægteskab

Hugh B. Brown blev født den 24. oktober 1883 i Granger i Utah. Han blev ordineret til apostel i 1958. Han tjente som rådgiver for præsident David O. McKay i otte år. Den følgende artikel er et uddrag af hans bog *You and Your Marriage*.

Præsident Hugh B. Brown (1883-1975)

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Ægteskabet er og bør være et sakramente. Ordet *sakramente* defineres på forskellige måder, men blandt kristne kendetegner det en religiøs handling eller ceremoni, der udføres af en bemyndiget person. Det er et løfte eller en højtidelig pagt, et åndeligt tegn eller bånd mellem to parter, der indgår en aftale, og mellem dem og Gud. At ægteskabet blev indstiftet og helliggjort af Herren selv ses af følgende citat:

»Gud Herren sagde: »Det er ikke godt, at mennesket er alene. Jeg vil skabe en hjælper, der svarer til ham ...

Derfor forlader en mand sin

far og mor og binder sig til sin hustru, og de skal blive ét kød« (1 Mos 2:18, 24).

Da Jesus drog fra Galilæa og kom til Judæas kyst hinsides Jordanfloden, fulgte en stor skare ham, og farisæerne udspurgte ham om skilsmisse.

»Han sagde: »Har I ikke læst, at Skaberen fra begyndelsen skabte dem som mand og kvinde

og sagde: »Derfor skal en mand forlade sin far og mor og binde sig til sin hustru, og de skal blive ét kød.

Derfor er de ikke længere to, men ét kød. Hvad Gud altså har sammenføjet, må et menneske ikke adskille« (Matt 19:4-6).

Ægteskabet opfylder Guds hensigter

Det er tydeligt, at Gud havde til hensigt, at mand og kvinde skulle blive ét. Ved personligt at forrette denne første vielse helliggjorde han ægteskabet som institution. Det er et normalt, sundt og ønskværdigt forhold, og det blev indstiftet for at opfylde Guds hensigter på jorden.

Det er det centrale element i oprettelsen af hjemmet. Det er mere end en menneskelig institution, som udelukkende styres af skikke og jura. Det er mere end en kontrakt, der er helliget af moralsk lov. Det er eller burde være et religiøst sakramente, hvorved mænd og kvinder højtideligt påtager sig at samarbejde med Gud i hans erklærede hensigt om at stille jordelivet og dødeligheden til rådighed for sine åndelige børn og tilvejebringe deres udødelighed og evige liv.

Der er dem, der hævder, at det mest ophøjede, mest hengivne og mest ønskværdige liv kan opnås uden for ægteskabspagten. Med andre ord vil de forbyde dem, der søger den højeste herlighed, at blive »besmittet ved fysiske og dyrelignende forhold«. Der er ingen hjemmel i skriften for en sådan

lære. I Ordsprogenes bog kan vi læse: »Har man fundet en hustru, har man fundet lykke og opnået Herrens velbehag« (Ordsp 18:22) ...

Og i Lære og Pagter kan vi læse: »Og videre, sandelig siger jeg jer, at den der forbyder ægteskab, er ikke ordineret af Gud, for ægteskabet er indstiftet af Gud for menneskene« (L&P 49:15).

Tempelægteskab giver sand lykke

De sidste dages hellige mener, at for at opnå det bedste i dette liv og den største lykke i denne verden og den næste skal mænd og kvinder vies i templet for tid og evighed. Uden tempelægteskabets beseglende ordinance kan mennesket ikke opnå gudelignende skikkelse eller modtage en fylde af glæde ...

For de sidste dages hellige er der kun en slags ægteskab, der er fuldt ud acceptabelt: Tempelægteskab eller celestiale ægteskab, som udelukkende udføres i Kirkens templer. Templer opføres og helliges Herren for at skabe steder, hvor åndelige og evige ceremonier og ordinancer kan udføres. Skønt vi anerkender de borgerlige vielser, der forrettes af præster fra andre kirker, og borgerlige vielser, som forrettes af bemyndigede embedsfolk og andre, som har ret til at udføre dem, tror vi, at det kun er i et Guds tempel, at et ægteskab for tid og evighed kan forrettes, og da kun af en, der har den myndighed, som Kristus gav til Peter, da han sagde: »Hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene« (Matt 16:19).

Det er denne myndighed, der i skriften omtales som »nøglerne til Himmeriget« (Matt 16:19), og i det celestiale ægteskab åbner de nøgler porten til det rige.

Behov bliver tilfredsstillet

Mennesket har visse grundlæggende behov – moralske, sociale, biologiske og åndelige – og disse kan kun fuldt ud tilfredsstilles i det af Gud indstiftede evige ægteskab.

For at leve et rigt liv her og opnå evigt

liv herefter skal et menneske elske og elskes, tjene og ofre, modtage ansvar og udøve sine Gudgivne skaberkræfter. »Jeg er

De sidste dages hellige mener, at for at opnå det bedste i dette liv og den største lykke i denne verden og den næste, skal mænd og kvinder vies i templet for tid og evighed.

som bemyndiger og helliger dette smukkeste af alle forhold, hvis den indeholder begrænsningen »til døden jer skiller«. Hvis familieforhold og ægteskabelige forbindelser skal være evige, skal ægteskabskontrakten *autoritativt* erklære »for tid og al evighed«.

Alle mennesker bør erkende deres ansvar over for deres

afkom og de pagter, som de indgår i den forbindelse. Da Herren sagde: »Vi kan ikke blive gjort fuldkomne uden dem« (L&P 128:18), henviste han til en kæde, hvis led strækker sig ud i fremtiden såvel som tilbage i fortiden. Faktisk har vi nok et større ansvar for dem, som er blevet betroet os i dette liv, end vi har for vore forfædre. Vi kan ikke holdes ansvarlige for vore forfædres synder,

hvad enten det er overlagt eller undladelsessynder, som de har begået, men han advarede os om, at hvis vore efterkommers svigt skyldes, at vi ikke har gjort vores pligt, så vil deres synder hvile på vores hoved.

Blandt de velsignelser, som

kommet, for at de skal have liv og have i overflod« (Joh 10:10).

Men ægteskabets største værdi er måske ikke det, som tilfalder den enkelte mand eller kvinde. Formålet med deres forening i begyndelsen antydes i Herrens befaling: »Bliv frugtbare og talrige, opfyld jorden, og underlæg jer den« (1 Mos 1:28). I et ordentligt ægteskab får mennesket mulighed for at realisere sin naturlige trang til at være skabende og produktiv. Det kan kun fuldstændig tilfredsstilles i ægteskabsforholdet ved børnefødsler og opdragelse af børn. Forældre bør huske på, at de børn, der skænkes dem – deres børn – også er Guds børn. Han er Fader til deres åndelige legemer, og i forudtilværelsen sørgede han klogeligt for, at det ville blive muligt for evige elementer og evig ånd at forenes uadskilleligt og modtage en fylde af glæde. Sidste dages hellige tror derfor, at Gud rent faktisk er den tredje partner i dette

forhold, og det at bringe børn til verden inden for rammerne af det guddommelige anerkendte ægteskab er en del af hans plan om at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for menneskene.

Ægteskabets evige natur

Da Herren Jesus udpegede kærlighed til Gud og kærlighed til næsten som de to store bud, herliggjorde han kærligheden. Faktisk får vi at vide, at Gud er kærlighed. Så ligesom Gud er evig, er også kærligheden evig, og det er hensigten, at dens frugter og velsignelser skal fortsætte i de kommende evigheder. Men for at nyde privilegiet og fordelene ved evig kærlighed for så vidt angår mænd og hustruer samt forældre og børn, kan man ikke godtage den ordinance,

Sidste dages hellige tror, at Gud rent faktisk er den tredje partner i dette [ægteskabs] forhold, og at det at bringe børn til verden inden for rammerne af dette guddommeligt indstiftede ægteskab er en del af hans plan.

skænkes dem, der opnår den højeste grad af det celestiale rige, er velsignelsen evigt afkom, som, blandt andet, betyder, at selv efter døden kan mennesker samarbejde med Gud om at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for menneskene.

Fremgang som evige partnere

Det sidste dages hellige syn på evig fremgang omfatter evig udvikling, evig forøgelse af vores kundskab, kraft, intelligens, indsigt og alle de karaktertræk og egenskaber, som udgør guddommelighed. Men inden for Guds system kan et menneske ikke opnå den tilstand af fortsat fuldkommengørelse i sin ufærdige eller ugifte stand. Der skal ske en udvikling og forøgelse af hele mennesket – med andre ord, det menneske, som har fundet sin partner og er blevet forenet med vedkommende.

Dette syn på ægteskabet med dets guddommelige perspektiv giver ny mening og yderligere vægt, værdighed og herlighed til begrebet ægteskab. Med det begreb in mente vil det eftertænksomme menneske være mere varsom og selektiv i udvælgelsen af sin evige partner. Inden et menneske indtræder i en sådan evig forbindelse, bør vedkommende være ydmyg og eftertænksom og bør bede om guddommelig vejledning.

Den religiøse hellighed og anerkendelse af det ægteskabelige forhold forstærkes og værdsættes mere i forhold, hvor parret inden vielsen – og de skal selvfølgelig tilhøre samme tro – begynder med samme mål i tankerne. De skal forberede sig og være værdige til at modtage hellige ordinancer i templer, hvor kun de værdige kan komme. Her modtager de instruktioner, indgår pagter og afgiver ved alteret løfte om evig kærlighed og troskab mod hinanden i Guds og engles nærvær. En sådan tanke og praksis med dets tilhørende forpligtelser

sikrer bestemt hjemmets holdbarhed, forherliger ægteskabet som institution og sikrer menneskesjælenes frelse.

En trosgerning

Et sådant ægteskab er grundlæggende en troshandling, der bekræftes i overværelse af en guddommelig partner.

INGEN VELSIG- NELSER TILBAGE- HOLDT

»Men hvad med de mange modne medlemmer af Kirken, der ikke er gift? Uden de selv er skyld i det, må de håndtere livets prøvelser alene. Lad os huske på, at Herren på sin egen måde og til sin egen tid ikke vil holde nogen velsignelse tilbage fra hans trofaste hellige. Herren vil dømme og belønne hver enkel person ud fra deres hjertes ønske såvel som deres gerninger.«

Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum, »Celestialt ægteskab«, Liahona, nov. 2008, s. 94.

Det kræver tro og mod at gennemføre det og at holde ud til enden, på trods af de vanskeligheder, prøvelser, skuffelser og lejlighedsvis tab, som man støder på.

Når man accepterer dette evige partnerskabs betingelser og forpligtelser, må man erkende, at en fiasko her næsten er total fiasko. Uanset hvilken succes man opnår inden for andre felter vil manglende efterlevelse af de forpligtelser, som den evige pagt fordrer, medføre den frygtelige straf, som er tab af celestial herlighed ledsaget af et ansvar for de tab, som lides af dem, som vedkommende har indgået kontrakt med, og overfor hvem vedkommende har et ansvar.

»Ægteskabet er indstiftet af Gud for menneskene.

Derfor er det i overensstemmelse med loven, at han har én hustru, og de to skal blive ét kød,

og alt dette for at jorden kan opfylde hensigten med sin skabelse;

og for at den kan blive fyldt med et mål af mennesker i overensstemmelse med deres skabelse, før verden blev skabt« (L&P 49:15-17). ■

Underafsnit tilføjet; retskrivning gjort tidssvarende.

JEG VILLE SÅ
INDERLIGT GERNE

HOLDE OP

Navnet tilbageholdt

Sådan overvinder jeg min afhængighed af pornografi.

Min kamp med pornografi begyndte i min ungdom, da andre præsenterede mig for upassende materialer og adfærd. Evangeliet udgjorde ikke nogen stor del af mit liv dengang. Selv om min familie var kommet i Kirken, da jeg var i primaryalderen, var vi holdt op med at komme, da jeg var 13 eller 14 år. Derfor spillede evangeliets lærdomme ikke nogen videre rolle i mine beslutningsprocesser.

Det faldt mig aldrig ind at fortælle mine forældre, hvad naboer og såkaldte venner præsenterede mig for. Jeg var for flov til at fortælle, hvad jeg havde set og oplevet. Jeg anede ikke, hvordan jeg skulle tackle det. I de følgende årtier forblev min afhængighed af pornografi min private hemmelighed.

Evangeliets indflydelse

Kort før jeg afsluttede skolen, skete der tilsyneladende et mindre mirakel, en begivenhed, som kom til at føre mit liv i en anden retning. Trods den store afstand mellem mine handlinger og evangeliets standarder fulgte jeg en søndag morgen en stærk tilskyndelse til at gå i kirke og betale tiende. Da jeg kom hen til kirkebygningen, spurgte jeg efter folk, som jeg kendte. Et af de navne, som jeg nævnte, var den Unge Mænds præsident, som jeg havde haft, da jeg var diakon, sidste gang jeg havde været i Kirken. Han tjente nu som menighedens biskop.

Denne gode biskop medvirkede til at føre mig tilbage til Kirken. Jeg bekendte mine synder, og han hjalp mig med at udarbejde en handlingsplan. Igennem de næste mange

måneder omvendte jeg mig. Jeg fik flere embeder i præstedømmet. Jeg fik en kaldelse. Jeg klarede mig faktisk så godt, at jeg blev kaldet på mission, og jeg havde nu en periode på flere år, hvor min afhængighed var under kontrol.

Fanget i nettet

Da jeg vendte hjem fra min mission, kæmpede jeg ikke længere imod pornografien, for jeg havde simpelthen ikke adgang til den. Det ændrede sig sidst i 1990'erne, da internettet vandt frem. Jeg faldt ved et tilfælde over nogle pornografiske billeder på nettet, og jeg vendte tilbage til pornografiske hjemmesider igen og igen gennem de følgende måneder. Nettet havde fanget mig.

Jeg ville så gerne bede en eller anden om hjælp, men jeg var ikke sikker på hvem – eller hvordan. Hvordan skulle jeg kunne tale med mine forældre om det? Hvordan skulle jeg kunne fortælle min biskop, at selv om jeg havde gjort så store fremskridt, kunne jeg ikke afholde mig fra denne umoralske adfærd. Jeg ville så gerne holde op, men jeg skammede mig for meget over min svaghed til at betro mig til nogen, så jeg holdt min afhængighed for mig selv.

Jeg sagde det ikke engang til min hustru, som jeg var blevet gift med i 2000. Jeg ville fortælle hende om min kamp, mens vi datede, men jeg var så bange for, at hun ville se ned på mig, eller værre endnu, nægte at gifte sig med mig. Så jeg løj. Og det blev jeg ved med i løbet af vores ægteskab. Jeg blev snu for at undgå at blive opdaget. Jeg

gemte billeder på min computer. Når min hustru spurgte mig om bestemte internetlinks, lod jeg, som om jeg ikke anede, hvad hun talte om. Sådan er det med afhængighed, det skaber store løgnere. Jeg vidste, at det drev en kile ind i vores ægteskab og voldte hende stor smerte, men jeg ville ikke erkende, at jeg havde et problem. Det, der betød mest for mig, var ikke min adfærd, men folks opfattelse af mig.

Mit dobbeltliv – og det medfølgende tab af Ånden – gjorde mig sårbar over for endnu alvorligere synder, som blandt andet utroskab. Min hustru havde en stærk fornemmelse af, at der var noget galt, og det sagde hun til mig. Med dyb anger indrømmede jeg, hvad jeg havde gjort.

På det tidspunkt var jeg allerlængst nede, og der indså jeg, at *jeg måtte ændre mig*. Der sad jeg over for den kvinde, som jeg elskede. Hun elskede mig. Og jeg havde forrådt hende. Jeg besluttede mig for at gøre alt, hvad der skulle til for at redde vores forhold og vores familie.

Vejen tilbage

Jeg begyndte at mødes regelmæssigt med min biskop for at arbejde mig gennem omvendelsesprocessen og kirkedisciplinen. Han anbefalede, at jeg deltog i en støttegruppe for afhængige, som blev tilbudt gennem SDH-familietjeneste. Jeg havde aldrig hørt om det program. Jeg fandt ud af, at gruppen afholdt gratis, fortrolige møder, som byggede på de 12 skridt fra Anonyme Alkoholikere, som var blevet tilpasset, så de passede ind i Kirkens lære og principper.

UDFRIELSE: KUN HOS GUD

»Kæmper du med en eller anden synd eller svaghed? Det kan være noget så enkelt som ikke at have viljestyrke til at stå tidligt nok op om morgenen til at få tid til skriftstudium og bøn. Det kan være noget så stærkt, som internetpornografi eller mangel på moralsk selvbeherskelse, så du føler, at du drages ned i en afgrund, hvor der ikke findes håb for dig. Afskyr du det, du gør, uden dog at kunne samle viljestyrke til at vende dig fra det? Så stræk hånden frem og vær ydmyg. Herrens styrkende kraft er tilstrækkelig til at ændre dit sind, forandre dit liv og rense din sjæl. Men du skal tage det første skridt, som er at være ydmyg og erkende, at kun Gud kan udfri dig.«

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum, »Be Strong in the Lord«, Ensign, juli 2004, s. 12.

Jeg må indrømme, at jeg under de første par møder, tænkte: »Jeg har da ikke brug for at være her. Jeg har faktisk ikke noget problem med pornografi. Jeg kan da når som helst stoppe.« Det passede selvfølgelig ikke.

På min biskops opfordring fortsatte jeg med møderne. Min stolthed begyndte at smelte bort, og jeg begyndte at arbejde med programmets skridt: Ærlighed, håb, tillid til Gud, bekendelse, sindelagsændring, ydmyghed, stræben efter tilgivelse, genoprettelse og forsoning, daglig ansvarlighed, personlig åbenbaring og tjeneste. For første gang i lang tid levede jeg

et »sobert« liv uden pornografi. Jeg er ikke helt »ovre« det, men jeg er blevet præsenteret for en ny grad af frihed. Den kom, fordi jeg, da jeg deltog i de 12 skridt, fik en forståelse af, hvad der lå bag min afhængighed.

Jeg erfarede, at de fleste mennesker, som kæmper mod afhængighed, har søgt en form for »selvmedicinering« for at udfylde den tomhed, som de føler i livet. Smerte, sorg, ensomhed, frygt eller andre former for ubehagelighed kan virke som udløsende faktorer, som kan lokke folk til at anvende denne selvmedicinering, der får dem til at føle sig bedre tilpas. Nogle mennesker anvender receptpligtig medicin. Andre tager ulovlige stoffer. Andre tyer til spiritus. For mig var det pornografien, der gav mig det korte, kunstige »fix«, som jeg troede, at jeg havde brug for.

En ting var at vide, hvad der udløste min afhængighed. Noget andet var at undgå de omgivelser, som understøttede min afhængighed. Det kræver, at man er på vagt døgnet rundt, syv dage om ugen, resten af livet. Jeg kan ikke gå på nettet bare for at »surfe«. Hvis jeg er alene, går jeg faktisk slet ikke på nettet. Jeg kan ikke kigge på en reklame og tillade visse tanker. Vi har ikke kabel-tv i vores hjem. Når jeg tager på arbejde, undgår jeg bestemte veje, fordi jeg ved, at der er plakater langs vejen, som kan udløse upassende tanker. Hvis jeg falder i, og min tanker begynder at vandre, henvender jeg mig til min hustru, min biskop og til Herren i bøn for at opnå styrke.

Min afhængighed påvirker de mindste detaljer i mit liv, men det er umagen værd at beskytte sig. Jeg kan ikke være skødesløs med disse forsvarsværker, for jeg ved, hvad min afhængighed kan gøre ved mig og dem, jeg elsker.

Tillid til Guddommen

Det er dog ikke blot et spørgsmål om at undgå det dårlige. Jeg må også konstant gøre en bevidst indsats for at søge det gode. Flere af de 12 skridt har hjulpet mig med det ved at føre mig nærmere Gud.

Hver eneste morgen, når jeg vågner, knæler jeg ned og takker min himmelske Fader for at have givet mig mulighed for at omvende mig fra mine synder og komme til ham takket være hans Søns, Jesu Kristi, forsoning. Jeg beder ham om at fortælle mig, hvad han ønsker, så jeg kan gøre det. Jeg beder ham om at føre mig væk fra fristelse. Jeg beder, som om jeg er afhængig af min himmelske Fader hvert eneste minut i døgnet – for det er jeg – og jeg har den bøn i hjertet gennem hele dagen. Jeg beder igen hver aften. Jeg bruger også dagligt tid på studium af skrifterne, så jeg kan koncentrere min tanker om det dydige. Hvis jeg ikke gør det til en vane, har jeg ikke Ånden med mig. Og på egen hånd er jeg ikke stærk nok til at modstå fristelse.

I lang troede jeg, at jeg kunne overvinde min adfærd, når som helst jeg havde lyst udelukkende ved min egen viljestyrke. Men det slog frygteligt fejl. Efter en tid blev jeg træt af at klare det på egen hånd, især fordi »min egen hånd« slog fejl. Jeg indså, at jeg ikke kunne gøre det, som jeg skulle gøre, uden Herrens hjælp. Eter 12:27 hjalp mig til at forstå det bedre. Herren fortalte Moroni: »Min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig; for hvis de ydmyger sig for mig og har tro på mig, så vil jeg gøre det svage stærkt for dem.«

Da jeg søgte ham og stadig gjorde alt, hvad jeg kunne (se 2 Ne 25:23),

indså jeg, at jeg kunne klare det meget bedre og blive meget mere med hans hjælp, end jeg nogensinde kan gøre mig håb om ved udelukkende at forlade mig på min egen styrke (se Alma 7:14).

I dag virker min hustru og jeg som hjælpere ved støttegruppens møder. Hun har lært – og hjælper andre med at forstå – at forsoningen ikke kun er for dem, der arbejder på at overvinde en afhængighed, men også dem, der uforskyldt er blevet påvirket af denne afhængighed. Hvis vi søger Frelseren, kan hans nåde virke i vores liv.

Jeg kan vidne over for dem, der kæmper med afhængighed, og for dem, de elsker, om at der virkelig er håb. Der er altid håb i Jesu Kristi evangelium.

Håb i Frelseren

Jeg er Jesus Kristus dybt taknemlig, fordi han bogstaveligt talt har frelst mig fra syndens lænker. Afhængighed er som at være holdt tilbage af lænker, som »binder menneskenes børn, så de som fanger bliver ført bort ned i elendighedens og jammerens evige kløft« (2 Ne 1:13). Da jeg indså, at jeg havde problemer, vidste jeg ikke, hvem jeg skulle gå til. Jeg var desperat, fordi jeg ikke kunne frigøre mig selv fra min knibe. Men Herren kunne befri mig. Da jeg henvendte mig til ham, stod han klar til at hjælpe mig.

Jeg kan forholde mig til Ammons ord: »Ja, jeg ved, at jeg intet er; hvad min egen styrke angår, er jeg svag; derfor vil jeg ikke prale af mig selv, men jeg vil prale af min Gud, for med hans styrke kan jeg gøre alt« (Alma 26:12). Jeg ved, at Gud *kan* hjælpe os med at udrette alt, også at overvinde afhængighedens lænker. ■

HJÆLP TIL AT OVERVINDE PORNOGRAFI

Støttegruppen for afhængighed, som udbydes gennem SDH-familietjeneste omfatter gratis, fortrolige støttemøder for mennesker, som kæmper med afhængighed af spiritus, stoffer (både receptpligtige og ulovlige), tobak, kaffe eller te, pornografi, upassende seksuel adfærd, spil, medafhængighed og spiseværing. Du kan finde et møde nær dig ved at gå ind på www.ldsfamilyservices.org. Din præstedømmeleder har måske også oplysninger om møder i nærheden.

Selv hvis du ikke kan overvære et af disse møder, kan du have fordel af programmets håndbog. *Program for frigørelse af afhængighed: En vejledning til afvænnning og helbredelse* (katalognr. 36764 110) kan fås på mange sprog fra Distribution Services eller som PDF-fil på www.recoveryworkbook.lds.org.

CombatingPornography.org er en kirkesponseret hjemmeside, som tilbyder hjælp til personer, som slås med afhængighed. Det kan også være en hjælp for ægtefæller, forældre og præstedømmeledere.

Lad dyd pryde dine tanker (katalognr. 00460 110) er en pjece, som er udarbejdet til hjælp for dem, der kæmper med pornografi. Det handler om, hvordan man genkender nedbrydende medier og undgår pornografiens fristelser og lægger afhængighed af pornografi bag sig. Den rummer også skriftsteder og andre kirkeressourcer om omvendelse, legemets hellighed og overvindelse af verdslige påvirkninger. Kirkeledere og familiemedlemmer kan give pjecen til de af deres kære, der kæmper med pornografi. Pjecen kan fås på mange forskellige sprog fra Distribution Services. Den kan også fås på amerikansk tegnsprog på dvd.

Andre taler og artikler om dette emne findes på www.liahona.lds.org.

DEN SANDE VEJ TIL lykke

Når vi følger den sande vej til lykke i vores familie og arbejdsliv, beder jeg til, at vi anvender vores viden og indflydelse til at udvirke større retskaffenhed, fred, forståelse og frihed for mennesker over hele verden.

Opskriften på »det gode liv« er blevet debatteret i århundreder. Da apostlen Paulus stod på Marshøjen i Athen, mødte han »epikuræiske og stoiske filosoffer« (ApG 17:18). Stoikerne mente, at dyden var det højeste gode, mens epikuræerne mente, at konstant velvære var det højeste gode. Mange stoikere var blevet stolte og anvendte filosofi som »et skalkeskjul for ... ambitioner og lastefuldhed.« Mange epikuræere var blevet hedonister, som havde mottoet: »Lad os spise og drikke, for i morgen skal vi dø«.¹

Mange i den akademiske verden har længe peget på Aristoteles' »intellektuelle overvejelse« som mønsteret for »det gode liv«. En boganmelder, der skrev for *New York Times Book Review* fastslog, at moderne filosoffer »har konkluderet, at der ikke findes en enkelt rigtig balance af elementer, som udgør »det gode liv for mennesket.«²

En artikel i *New York Times* fastslog: »Ægteskabelig lykke er langt vigtigere end noget andet, når det gælder den enkeltes velbefindende.« Forfatteren udfordrede kolleger til at

bruge mindre tid på at »forberede studerende på en karriere« og mere tid på at »forberede dem på at træffe sociale valg«.³

Da jeg læste de udtalelser, tænkte jeg på det, som profeten Joseph Smith har sagt: »Lykke er formålet og planen med vores liv og vil blive det endelige resultat, hvis vi vandrer ad den vej, der fører dertil, og denne vej eller sti er dyd, oprigtighed, trofasthed, hellighed og efterlevelse af Guds befalinger.«⁴

I lyset af den udtalelse i *New York Times* om ægteskab og profetens optimistiske erklæring, er jeg sikker på, at vi kan opnå al den lykke, vi ønsker os, og som Gud ønsker for os. Hvad skal vi gøre for at opnå den?

Vær taknemlig for din arv

Vær altid taknemlig for dine velsignelser, især din arv. Vi bør være taknemlige, når vi er velsignet med gode forældre. Det er den gæld, vi alle skylder vores arv.

Et gammelt kinesisk ordsprog lyder: »Når du drikker af vandet, så glem ikke den kilde, som det flød fra.« Det er tydeligt i skrifterne, at vi skal ære vore forældre. Et ordsprog

**Ældste
Quentin L. Cook**
De Tolv Apostles Kvorum

lyder: »Hold din faders bud, min søn, afvis ikke din moders belæring« (Ordsp 6:20). Den store tyske filosof Goethe udtrykte det på denne måde:

*Det, som du har lånt af din fars arv,
må du gøre dig fortjent til, for at eje det!*⁵

Det står klart, at vi skal være vore forældre taknemlige og gøre en positiv indsats for at

opnå det, som de håber at skænke os. Det er et skridt mod personlig lykke.

Forpligt dig over for familien

Og forpligt dig derefter over for familien som en evig institution, der er grundlaget for lykke. I verden som helhed, er der mange, der vælger ikke at gifte sig eller at udskyde ægteskab. Familien er en evig institution,

Jeg forsikrer jer om, at den glæde, kærlighed og tilfredshed, som man oplever i kærlige, retskafne familier fremmer den største lykke, som vi kan opleve.

som blev indstiftet af Gud, før denne verdens grundvold blev lagt. De fleste mennesker gifter sig og bliver velsignet med børn. Der findes ingen større velsignelse i dette liv end at få børn. Nogle af de stærkeste passager i skrifterne beskriver børns enestående betydning i vor himmelske Faders plan. De er virkelig »en gave fra Herren« (Sl 127:3).

Da jeg var i tyverne, gav præsident David O. McKay (1873-1970) et profetisk budskab om ægteskab og børn. Han var 95 år gammel og i sit livs sidste år. Han sagde, at den rene kærlighed mellem en mand og en kvinde »er noget af det ædleste på jorden, og det at få og opdrage børn er den mest ophøjede af alle menneskelige pligter«. ⁶

Præsident McKay udtrykte så sin bekymring om den stigende accept af skilsmisse. I 1969 blev Californien den første stat i USA, som tillod det, der kaldes »skyldfri skilsmisser«. Før den tid skulle der en årsag til at

afslutte et ægteskab, såsom utroskab eller andre ekstreme forhold. Præsident McKay var tydeligvis bekymret over, at ægteskabet som institution var i fare. Han sagde: »Det stigende antal skilsmisser i USA i dag er en trussel mod denne nations storhed.« ⁷

Når vi ser tilbage på det, som præsident McKay sagde, kan vi se, at det var profetisk. Den nuværende chefredaktør for *U.S. News and World Report* har skildret historien og de konsekvenser, som det har haft siden da. Han fortæller, at »antallet af skilsmisser er mere end fordoblet siden 1960'erne« og antallet af børn født af ugifte mødre »er steget fra fem procent i 1960 til omkring 35 procent i dag«. Han forklarer følgerne og deres indvirkning på børn. Han gør det klart, at »den stabile familie med to biologiske forældre ... har vist sig at være det ideelle redskab til at forme karakter, give pleje, indpode værdier og planlægge et barns fremtid.« ⁸

Artiklen i *New York Times* konkluderer: »Moderne samfund ... har en hang til materielle anliggender og en urangst for moralske og sociale anliggender« og, som følge af det, har de »en åndelig blind vinkel.«⁹ Er det ikke, hvad præsident McKay profeterede?

Lad mig forvise jer om, at det overvejende flertal af ægteskaber mellem trofaste medlemmer af Kirken er lykkelige og velykkede. Til dem, der endnu ikke er gift, siger jeg, at I skal gå fremad i tro og frimodighed mod det endelige mål, ægteskab og familie. Jeg vil råde jer til at finde en retskaffen

ægtefælle, som I beundrer, og som vil være jeres bedste ven. Jeg forsikrer jer om, at den glæde, kærlighed og tilfredshed, som man oplever i kærlige, retskafne familier fremmer den største lykke, som vi kan opleve. Den lykke er grundlaget for et fremgangsrigt samfund. De, der er retskafne og ikke har mulighed for at opnå dette mål, har krav på enhver velsignelse, som vor himmelske Fader har til sine børn.

Engager dig på en positiv måde

For det tredje, engager dig i verden på en positiv måde og udøv en stærk

indflydelse for det godes sag. En vigtig udfordring er at efterleve skriftens formaning om at leve i verden, men ikke af verden (se Joh 17). Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) sagde, mens han var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, at skønt vi er i verden, »er vi ikke i verden i den forstand, at vi på nogen måde er nødsaget til at tage del i ... ugudelige skikke ... mode ... tendenser, falske lærdomme og teorier.«¹⁰ Desuden er dit bidrag til det sted, hvor du bor, en del af din udfordring til at være et godt eksempel, forkynde evangeliet og efterleve de

sandheder, som du er blevet undervist i af dine forældre og profeterne.

For at tackle den udfordring er du nødt til at engagere dig i verden på en positiv måde. Vi skal prøves og testes og findes værdige til et større rige.

Som præsident Monson har sagt: »Fattede beslutninger former fremtiden.«¹¹

Dette er ikke noget let liv, men det var heller ikke meningen. Ikke desto mindre ved vi, at Herren vil gøre vore trængsler til velsignelser og gavn for os. Han giver os styrken til at stå fast trods modgang. Retskaffenhed rummer lønnen i sig selv, og skrifterne lover os, at belønningen for retskaffenhed er »fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende verden« (L&P 59:23). Jeg råder jer til at engagere jer i verden på en positiv måde.

Efterlev og forkynd dine standarder

For det fjerde, efterlev og forkynd dine standarder til dem, som du omgås. Mange af jer vil møde udfordringer, når I søger arbejde. I skal være vise. Jeg vil anbefale jer at lade potentielle arbejdsgivere vide, at I har høje etiske og moralske standarder, som blandt andet omfatter forpligtelser over for jeres familie.

Jeg erfarede betydningen af dette tidligt i min karriere. Da jeg havde fuldført min uddannelse på Stanford Law School, var jeg fokuseret på at få arbejde hos et bestemt advokatfirma. Firmaet havde ikke nogle sidste dages hellige ansat, men dets

advokater var mennesker med god karakter og store evner. Efter en morgen med flere samtaler inviterede seniorpartneren og to andre partnere mig ud til frokost. Seniorpartneren spurgte mig, om jeg ville have et glas spiritus inden maden, og senere om jeg ville have vin. I begge tilfælde afslog jeg. Og anden gang informerede jeg ham om, at jeg var aktiv sidste dages hellig og derfor ikke drak spiritus.

Jeg blev tilbudt arbejde i firmaet, og nogle måneder senere fortalte seniorpartneren mig, at tilbuddet om spiritus havde været en prøve. Han havde bemærket, at der i mit CV stod, at jeg havde været på mission for Kirken. Han havde besluttet, at han kun ville ansætte mig, hvis jeg var tro mod min egen kirkes lærdomme. Det betragtede han som et væsentligt udtryk for karakterstyrke og pålidelighed.

I min tid i San Francisco i Californien kendte jeg en del medlemmer, som undlod at lade deres forretningsforbindelser vide, at de var sidste dages hellige. De blev uundgåeligt draget ind i kompromitterende situationer, som kunne have været undgået, hvis de åbent havde fortalt, hvad de troede.

Vær et lys

Og endelig, vær et lys for de mennesker, som du bor i blandt. Da min hustru og jeg som nygifte slog os ned i San Francisco Bay-området midt i 1960'erne, var der forholdsvis få sidste dages hellige der. Desuden var San Francisco blevet en magnet for

stofmisbrug og alskens løsslupenhed og syndig adfærd. En bekymret stavspræsident spurgte dengang Kirkens ledelse, om lederne skulle opmuntre Kirkens medlemmer til at blive i San Francisco Bay-området.

Præsident Harold B. Lee (1899-1973), som da var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, fik til opgave at se på problemet. Han mødtes med en gruppe præstedømmeledere og fortalte dem, at Herren ikke havde inspireret opførelsen af et tempel i vores område, bare for at medlemmerne skulle flytte væk. Hans råd var at –

1. skabe Zion i vores hjerte og vores hjem.
2. være et lys for dem, vi boede blandt.
3. fokusere på de ordinancer og principper, der undervises om i templet.

Hvis vi følger præsident Lees råd i dag, kan det lykkes os at være i verden, men ikke af verden. Men vi skal hver især beslutte, om vi vil se på verden eller fokusere på templet.

Vi møder mange verdslige udfordringer i løbet af vores liv. En af de udfordringer er, at vi opdager, at Kirken og dens lære ikke bliver forstået og til tider stilles i et forkert lys. For nogle år siden opfordrede ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum Kirkens medlemmer til at give deres mening til kende for at forsvare troen og korrigere forkerte oplysninger. Han påpegede, at det især er vigtigt for os at være aktive

i det »nye medie«, som er tilgængeligt via internettet.¹² I en verden med forskelligartet kommunikation og med medlemmer spredt over hele kloden er der et behov for, at sidste dages hellige reagerer og forsvarer sig mod uansvarlige og ukorrekte beskrivelser af Kirken, når de støder på dem. Vi er taknemlige for det, der er sket siden ældste Ballards artikel, og jeg vil gerne gentage hans opfordring.

Jeg er sikker på, at vi kan opnå den lykke, som vi ønsker, og som Gud ønsker for os. Det er min bøn, at vi, når vi følger den sande vej til lykke i vores familie og arbejdsliv, anvender vores viden og indflydelse til at udvirke større retskaffenhed, fred, forståelse og frihed for mennesker over hele verden. ■

Fra en tale holdt på Brigham Young University–Hawaii, den 10. apr. 2010. Den fulde tekst findes på engelsk på <http://devotional.byuh.edu/node/416>.

NOTER

1. Frederic W. Farrar, *The Life and Work of St. Paul*, 1902, 1:535-536.
2. Jim Holt, »A Word about the Wise«, *New York Times Book Review*, 14. mar. 2010, s. 12.
3. David Brooks, »The Sandra Bullock Trades«, *New York Times*, 30. mar. 2010, s. A23.
4. Joseph Smith, *History of the Church*, 5:134.
5. Johann Wolfgang von Goethe, *Faust*, her i Bayard Taylors oversættelse, 1912, 1:28.
6. David O. McKay, i Conference Report, apr. 1969, s. 9.
7. David O. McKay, apr. 1969, s. 8.
8. Mortimer B. Zuckerman, »Family-Unfriendly Policies«, *U.S. News and World Report*, 5. okt. 2007, s. 72.
9. David Brooks, »The Sandra Bullock Trades«, s. A23.
10. Joseph Fielding Smith, i Conference Report, okt. 1916, s. 70.
11. Thomas S. Monson, »Invitation til ophøjelse«, *Stjernen*, sep. 1993, s. 4-7.
12. M. Russell Ballard, »Forkynd evangeliet ved hjælp af internettet«, *Liahona*, juni 2008, N1.

*Engager dig
i verden på en
positiv måde og
virk aktivt for
det godes sag.*

SEJL SIKKERT HJEMAD

Richard M. Romney

Kirkens Tidsskrifter

Skønt livets hav til tider kan være i oprør, så ved unge sidste dages hellige i Visakhapatnam i Indien, at hjemmets havn er en fredfyldt sted.

Billeder på væggen

To af disse unge sidste dages hellige, Naga Bushan Ratnam og Pavani Kotala Ratnam, bor sammen med deres forældre i en lille lejlighed langt fra byen, men tæt på stålvalseværket, hvor deres far arbejder. Billederne på væggen fortæller en, hvad de sætter højt. Familiefoto fylder en reol nær døren, og i soveafdelingen pryder billeder af Frelseren, templet og Det Første Præsidentskab væggen.

»Når jeg vågner, er de billeder det første, jeg ser,« siger Pavani. »Når jeg går i seng, er de det sidste, jeg ser.«

Pavani mener, at vi kan skabe fredfyldte tilflugtssteder i vore hjem. »Derfor holder jeg altid det hele rent,« siger hun. »Det er en måde at gøre det behageligt for Ånden at være her.« Og i skolen »har jeg altid *Til gavn for de unge* i min skoletaske, så jeg hele tiden ser den, når jeg tager en bog frem.«

Naga mener, at samtaler med hans søster indgyder ham fred. »Selvfølgelig taler vi også med vore forældre og søger tit deres råd,« siger han. »Vores far er distriktspræsident, så vi taler hele tiden med ham, både officielt og uofficielt. Og vi elsker at tale med vores mor. Men der er nu noget særligt ved at kunne tale med min søster.« Når Naga bliver vred, beroliger Pavani ham. Naga er ret indesluttet, så Pavani hjælper ham med at blive mere imødekommende.

Hver eneste dag sejler fiskerne fra Visakhapatnam til havs. De fleste dage er bølgerne rolige, havet er roligt, og bådene vender tilbage med en last af fisk. Men af og til bliver havet oprørt. Himlen formørkes, bølger rejser sig truende, og fiskerne glæder sig over bare at kunne vende sikkert hjem til deres havn.

Hver dag drager de unge sidste dages hellige fra Visakhapatnam ud i verden. De fleste dage behandler livet dem godt. De opnår kundskab, vinder venner og vender hjem med stor livsglæde. Men af og til bliver verden oprørt. Modløsheden slår som bølger, fristelserne tårner sig op, og tvivlen formørker den åndelige himmel. På de dage glæder de sig over at vende hjem til de fredelige fristeder, som de kalder deres hjem.

FOTO: RICHARD M. ROMNEY

Kirke og familie er en tryk havn for familien Ratnam (forrige side) og for (med uret, fra oven til venstre) Sujith, Sandeep og Hepsiba Batha; Pavani og Naga Ratnam; familien Butty og andre unge fra Visakhapatnam, som har tre grene.

om den præstedømmevelsignelse, som far gav den alvorligt syge Naga i eksamenstiden, og om den måde, hvorpå far altid rådfører sig med mor, med dem og i bøn med vor himmelske Fader, når han skal træffe større beslutninger.

»Jeg har set positive forandringer, efterhånden som vores familie har udviklet sig i evangeliet,« siger Pavani. »Mine forældres eksempel og min brors eksempel har ledt mig, der er den yngste i familien. Jeg ved, at Jesus Kristus har hjulpet mig gennem alle tidspunkter i mit liv. Jeg har mennesker omkring mig, som hjælper og elsker mig, og jeg har Frelserens kærlighed. Den kærlighed er vigtigere for mig end noget som helst andet.«

Den kærlighed sås tydeligt, da familien rejste til templet i Hong Kong for at blive besejlet. Naga siger, at templet er den sikreste af alle havne her på jorden. »Det er et helligt sted. Bare det at tænke på det bringer hellighed ind i vores hjem.« Og det gør Ratnams lejlighed til et dejligt sted at være.

»Men mest af alt styrker vi hinanden i efterlevelsen af standarderne,« siger Naga. For eksempel spørger Pavani Naga til råds om passende påklædning. »Hvis han ikke mener, at det overholder Kirkens standarder, så går jeg ikke med det,« siger hun. Og de taler ofte om at tjene, både i Kirken og i lokalsamfundet. Disse samtaler er til dels årsagen til Nagas drøm om at blive hjertelæge. »Min karriere skal være en måde at tjene andre på,« siger han.

Ratnam-teenagerne forklarer, at det styrker familiens velbefindende, at de har præstedømmet i deres midte. De mindes, hvordan deres far førte resten af dem ind i Kirken for otte år siden, selv om de – alle fire – måtte rejse 40 kilometer hver vej på én motorcykel for at komme til møderne. De taler om troens bøn for Pavani, da hun blev syg den dag, hvor deres far skulle døbes,

Sikkerhed i skriften

Hepsiba, Sandeep og Sujith Batha, som bor sammen med deres forældre i centrum af Visak (som de lokale kalder byen), siger, at skrifterne er et anker i deres fredfyldte havn. »Når vi læser i skrifterne, indbyder vi Ånden til at lede os på rette vej og træffe gode beslutninger her i livet,« siger Hepsiba. »Vi byder også Ånden ind i vores hjem, når vi holder familieaften og familiebøn.«

Sandeep siger, at hans mor faktisk minder dem om »at bede hver dag, når vi går ud eller ind. Når hun siger: »Vær taknemlig, så giver det mig lyst til at takke for alt.«

Sujith siger, at udover deres hjem har de også en fredfyldt havn i grenens møder, hvor medlemmerne lærer om evangeliet sammen, og hvor enhver er velkommen til at dyrke Gud, og ved de aktiviteter, hvor unge med samme

standarder kan styrke og opmuntre hinanden. »Herren fortæller os, at vi er verdens lys,« siger Sujith (se Matt 5:14). »Når vi samles, sørger vi for, at det lys skinner klart, og vi føler os tryggere ved at dele det med andre.«

Et lykkeligt hjem

Det var det, at andre delte deres lys, som bragte evangeliet til familien Butty. Søstrene Sandhya og Sudha Butty og deres mor og far kan ikke lade være med at smile – de er så ivrige efter at fortælle, hvordan de blev præsenteret for Kirken.

»Vi sluttede os til Kirken som en samlet familie,« forklarer Sandhya. »Vi havde længe søgt efter den rette kirke. Vi vidste, at vi skulle døbes. Så en dag fik min far øje på to ældster. På deres navneskilte stod der »Jesu Kristi Kirke,

og han vidste bare, at han måtte tale med dem.«

Så begyndte undervisningen for alvor. »Vi hørte, at Jesus Kristus, for at gøre Faderens vilje, led for os, udvirkede forsoningen og gjorde det muligt for os at vende tilbage til vor himmelske Fader ved at følge ham,« siger Sudha. Da det vidnesbyrd var solidt forankret, virkede det som en let sejlads i roligt vand at slutte sig til Kirken, og familien Butty har glædet sig over deres beslutning lige siden.

Hver eneste dag sejler fiskerbådene ud fra Visakhapatnam. Hver dag drager de unge fra Visakhapatnam Første og Anden Gren samt Gajuwaka Gren ud i verden. De kan alle roligt vende hjem til en tryk havn. Men i de sidste dages helliges tilfælde er det en havn, som ikke kun er tryk nu, men også i al evighed. ■

SEJLADS PÅ ET GODT SKIB

Pavani Kotala Ratnam har lært meget om venskab ved at efterleve evangeliets principper. »Da vi blev medlemmer af Kirken, gjorde de andre nar ad mig i skolen, fordi jeg aldrig snød. Jeg løj aldrig. Og hvis jeg blev bedt om at gøre noget godt, gjorde jeg det. Og jeg talte altid høfligt til alle. Jeg havde gode venner i Kirken, men mine »skolevenner« brød sig ikke om mine standarder. De sagde, at jeg var skør, og de lo ad mig i andres påsyn.

Jeg talte med min far og mor om, hvilken slags venner jeg burde have,« fortsætter hun. »At tale med dem var en af de bedste beslutninger, jeg har truffet. De fik mig til at have det godt med mig selv og at vælge venner, som opbygger mig, og at stræbe efter at være venlig mod enhver.

Snart talte jeg med alle – den store fyr, den dygtige elev – jeg talte med alle. Jeg stræbte efter at være et godt eksempel. I begyndelsen havde jeg ingen venner, som opmuntrede mig, så jeg havde det svært. Men mine lærere opmuntrede mig. Somme tider spurgte de mig: »Hvad er det, der gør dig anderledes?«

Andre elever sagde hele tiden: »Hvorfor opfører du dig sådan?« og »Hvorfor taler du med den fyr, når han ikke tilhører din kaste?«

Men med tiden stilnedes modgangens bølger. »Jeg vidste, at jeg var anderledes på den gode måde, og at jeg skulle være mig selv og gøre det rette. Den beslutsomhed havde jeg,« siger hun.

I dag er Pavani kendt af de andre elever som en venlig, ung pige, som øver en positiv indflydelse på skolen.

PRÆSIDENT MONSON VIL TALE MED DIG

For omkring 15 år siden fik jeg stillet diagnosen Parkinson. Fire år senere blev mit helbred stedse dårligere, og jeg sad i kørestol. Jeg var fortvivlet over min tilstand, for jeg havde altid været meget aktiv.

På det tidspunkt overværede jeg en konference i Dundee i Skotland, hvor præsident Thomas S. Monson, som da var rådgiver i Det Første Præsidentskab, var til stede. Efter mødet kom et medlem hen til mig.

»Bror Sharkey?«

»Ja?«

»Kom op foran til præsident Monson.«

Det havde jeg ingen

intention om at gøre, men kort efter vendte han tilbage.

»Bror Sharkey,« sagde han, »præsident Monson venter på dig.«

»Men han kender mig ikke,« svarede jeg.

»Næ, men han venter altså på dig. Han har hørt om din sygdom.«

Jeg fulgte så efter ham op til præsident Monson. Han hilste hjerteligt på mig og spurgte, om jeg ville have en præstedømmevelsignelse.

Det sagde jeg, at jeg gerne ville.

Vi fandt et lokale, og præsident Monson spurgte, hvem jeg ville have til at salve mig. Jeg spurgte, om de kunne hente min biskop. Mens en eller anden gik ud efter ham, sagde

Præsident Monson hilste hjerteligt på mig og spurgte, om jeg ville have en præstedømmevelsignelse.

en af præsident Monsons rejseseledsagere, at hvis de ikke snart tog af sted, ville de ikke kunne nå til lufthavnen i Edinburgh i tide.

Præsident Monson smilede og svarede, med henvisning til sig selv og mig: »Når man er i vores alder, lærer man at prioritere. Vi skal nok nå det.«

Da min biskop kom, velsignede han og præsident Monson mig. Den velsignelse, som præsident Monson gav mig, var ikke en helbredende velsignelse. Den talte om at tackle min tilstand og de medfølgende lidelser. Det var også en velsignelse for min familie, om at de måtte være i stand til at hjælpe mig med at tackle sygdommen.

I dag, ti år senere, har jeg stadig Parkinson, men jeg klarer mig godt af en 74-årig at være. Jeg har bestemt lært at tackle min sygdom. Jeg har det godt, og jeg har ikke anvendt kørestol siden den dag, hvor jeg modtog velsignelsen. Min læge kalder mig for sin »stjernepatient«.

Jeg vil altid være præsident Monson taknemlig, fordi han så venligt talte med og velsignede en mand, som han ikke kendte. Men jeg er også taknemlig for det, han lærte mig om at bruge præstedømmet.

Vi besidder forskellige nøgler og embeder i Kirken, men vi bærer det samme præstedømme. Præsident Monsons venlige handling lærte mig, at præstedømmet ikke handler om, hvem der bærer det, men om hvordan vi anvender det til at velsigne vor himmelske Faders børn. ■

George Sharkey, Skotland

VELSIGNET AF PRÆSTEDØMMET

Jeg blev som enlig mor medlem af Kirken i 1996, adskillige år efter at min tvillingsøster, Theresa, var blevet medlem. Da Theresa blev døbt, sagde en fælles ven: »Hvorfor er hun blevet medlem af den kirke? Deres kvinder skal jo holde sig i baggrunden.«

Fra min forbindelse med Kirkens medlemmer vidste jeg, at min vens bemærkning var forkert – de ægte-skaber, som jeg så blandt Kirkens medlemmer, var nogle af de stærkeste og mest ligeværdige, jeg havde set. Jeg vidste, at det kun var mændene i Kirken, som bar præstedømmet, men jeg fornemmede, at de anvendte præstedømmet til gavn for alle.

Den sandhed blev atter bekræftet for mig, da jeg 11 år efter min dåb fik stillet diagnosen brystkræft. Da jeg fik den besked, modtog jeg en åndelig tilskyndelse til at bede om en præstedømmevelsignelse, hvilket jeg gjorde samme aften. I velsignelsen blev jeg lovet, at kræften ville forlade min krop, at min krop ville blive helbredt, og at Ånden ville vejlede mine læger.

Den velsignelse var den første af mange, som jeg modtog gennem de næste tre år med behandlinger og operationer. Det indgød mig tro at vide, at helbredelsen ville være fysisk, hvis det var Herrens vilje, eller også ville den være åndelig – så jeg ville få styrke til at udholde mine prøvelser.

Jeg oplevede den sidstnævnte form for helbredelse en nat efter en

Da jeg fik at vide, at jeg havde brystkræft, modtog jeg en åndelig tilskyndelse til at bede om en præstedømmevelsignelse.

operation. Jeg kan huske, at jeg vågnede med voldsomme smerter. Netop da kom en tanke ind i mit sind: »Du ved, at du får det bedre. Du er blevet lovet, at din krop skal blive rask. Du ved, at du kommer igennem det her.«

Ved en anden lejlighed vågnede jeg midt om natten og var bekymret for fremtiden. »Hvordan skal det gå mig?« tænkte jeg. Den panik varede i et par timer, men det var den eneste gang under min tre år lange kamp, at

jeg oplevede en sådan frygt. Freden fra den præstedømmevelsignelse, jeg havde modtaget, styrkede mig og gjorde mig i stand til at udholde det, jeg ikke havde troet, at jeg kunne klare.

Præstedømmet styrkede mig også, da jeg fik en infektion efter operationen og lå med høj feber. Min svoger kiggede forbi hospitalet en aften i den periode og gav mig en velsignelse. Min temperatur var steget hele dagen, men efter velsignelsen faldt den støt. Jeg var forbløffet, men ikke overrasket.

Jeg så også løftet blive opfyldt om, at mine læger ville blive vejledt. Da jeg vågnede efter en af mine operationer, kom kirurgen ind til mig.

»Jeg var helt færdig,« forklarede hun, »men noget sagde mig, at jeg skulle gå dybere ned, og der fandt jeg så yderligere kræftansamlinger, som jeg fjernede. Det var et held, vi fandt dem.«

Hun er ikke medlem af Kirken, men det løfte, som jeg havde fået i velsignelsen, var blevet indfriet. Ånden havde vejledt hende.

Jeg er taknemlig for de værdige præstedømmebærere i min menighed og familie, som hjalp mig og anvendte præstedømmet til at velsigne mig. Jeg er taknemlig for deres hustruer, som støtter og opretholder dem, når de ærer deres præstedømme og anvender det til at velsigne andre. Men mest af alt er jeg taknemlig for, at min himmelske Fader velsignede mig gennem hans kraft her på jorden, en kraft, som velsigner alle hans børn. ■

Virginia Gillis, Massachusetts i USA

FAR, JEG HAR BRUG FOR DIG

Jeg flyttede overrisslingsrør på et område af vores gård i det nordlige Californien. Det var en god dag, for far var der og hjalp. Da vi var færdige, sprang vi ind i vores terrængående køretøjer og kørte hjemad med aftensmad i tankerne. Far førte an.

Vores gård grænsede på den ene side op til Pit River. Vi kørte ude i kanten af marken, så vores store dæk ikke skulle mase lucernen. Marken lå til højre for os, og floden, som lå neden for en stejl vold, var på vores venstre side. Vi kunne ikke se så godt, fordi det var diset.

Vi kørte ganske hurtigt, da jeg pludselig skred uden for sporet og ramte en knold bynke med mit højre

baghjul. Slaget tvang mig til at dreje vognen skarpt til venstre mod floden og ned ad volden. Jeg prøvede at standse, men volden var for stejl, og jeg kørte for hurtigt. Jeg var sikker på, at jeg ville ende i floden. Heldigvis stod der et træ lige foran mig. Det næste, jeg husker, var, at jeg kiggede ned på min bil – oppe fra træet! Jeg har aldrig været så bange i mit liv.

Det følte, som om jeg havde været døden nær, men bortset fra et par skrammer og blå mærker var jeg uskadt. Da jeg var faldet lidt til ro og havde trukket vejret dybt, indså jeg, at jeg aldrig ville kunne få køretøjet op ad volden alene. Jeg blev ved med at vente, at min far skulle stikke hovedet ud over kanten og kigge efter mig, men det gjorde han ikke. Det gjorde mig endnu mere urolig.

Jeg kravlede op ad volden, men min far var ikke at se nogen steder.

Jeg bad en stille bøn til min himmelske Fader og bad ham om at sende min far tilbage til mig. Så begyndte jeg at gå.

Far var næsten nået hjem, da han syntes at høre mig kalde på ham. Han kiggede sig tilbage, for første gang siden vi havde forladt marken. Først da opdagede han, at jeg ikke var lige bagved ham. Han vidste, at der var noget galt, så han kørte tilbage og ledte, indtil han fandt mig.

Far fortalte mig senere, at han havde hørt mig sige: »Far, jeg har brug for dig!« På det tidspunkt var han mere end tre kilometer væk. Da vidste jeg, at en kærlig himmelsk Fader havde hørt min bøn og ladet min far vide, at jeg havde brug for hans hjælp.

Jeg er taknemlig for Helligånden og for, at han hvisker sandheder og vejledning til os. Jeg er også taknemlig for en far, der har levet sit liv på en sådan måde, at Helligånden kunne tale til ham og blive hørt. ■

Michael K. Hewett, Utah i USA

Jeg bad en stille bøn til min himmelske Fader om, at han ville sende min far tilbage til mig.

VIL DU HAVE EN VELSIGNELSE?

En morgen traskede jeg op ad en stejl bakke på sydsiden af Brigham Young Universitys område, da jeg hørte et brag bagved mig. Jeg vendte mig om og fik øje på en ung mand, som lå på maven på fortovet. Hans cykel lå flere meter derfra, helt smadret. Jeg stod lammet af chok, indtil han besværet forsøgte at løfte hovedet. Så skyndte jeg mig hen til ham, sammen med fire andre mennesker, der også havde været på vej op ad bakken.

Den studerende, som først nåede hen til cyklisten, vendte ham om, så vi kunne se de alvorlige skrammer på hans læber, næse, hage og øjenbryn. En anden studerende tilkaldte hjælp over sin mobiltelefon. En ung mor ved siden af mig rakte et stykke stof frem, og den første studerende brugte det til at standse blødningen på cyklistens læbe. En anden kvinde og jeg stod og ventede nervøst på, at paramedicinerne skulle komme.

Den sårede mand åbnede øjnene og så forvirret op på ansigterne omkring ham.

»Hvor er jeg?« spurgte han. »Hvad er der sket?«

Den studerende, som pressede stof mod hans læber, svarede: »Du er på sydsiden af universitetet. Du er faldet med din cykel.«

Cyklisten jamrede sig. »Det gør ondt,« sagde han. »Hjælp mig.«

Den sårede, unge mand jamrede sig og pegede på sin lomme. Den studerende, som sad ved siden af ham, stak hånden i hans lomme og trak en lille beholder med indviet olie op.

Den studerende sagde, at hjælpen var på vej og spurgte så den unge mand om hans navn.

»David,« sagde han og hulkede stille. »Hvor er jeg?« spurgte han igen.

En ældre herre i jakkesæt – formentlig en lærer – nærmede sig og spurgte David, om han ville have en velsignelse. Han nikkede taknemligt.

Læreren stoppede op. »Men jeg har ikke noget olie,« sagde han og kiggede sig omkring. De, der stod i nærheden, rystede på hovedet. Den sårede, unge mand jamrede sig og pegede på sin lomme. Den studerende, som sad ved siden af ham, stak hånden i hans lomme og trak en stor nøglering med en lille beholder med indviet olie frem.

»Han har noget!« udbrød den studerende.

Cyklisten faldt til ro, så snart læreren og de mandlige studerende lagde

deres hænder på hans hoved og velsignede ham. Jeg fyldtes af fred, da læreren lovede den unge mand, at han nok skulle komme sig, føle sig rolig og komme Frelseren nærmere på grund af den hændelse.

Kort tid efter kom ambulancen og kørte cyklisten væk. Mens jeg traskede hen til min forelæsning, gik det op for mig, at han havde haft indviet olie med sig for at kunne benytte præstedømmet til at velsigne dem, der havde brug for det. Men i dag var det ham selv, der blev velsignet. Jeg gik derfra med en inderlig følelse af kærlighed til trofaste mænd, som lever sådan, at de er parat til at velsigne andre, og til Herren, som også velsigner dem. ■

Lia McClanahan, Utah i USA

STYRKEN I uddannelse

Suzy Taggy Coelho Caldas Nelsen

Min mor voksede op med omsorgssvigt, sult og fattigdom. Hun fik ikke megen formel skolegang, men hun forstod værdien af uddannelse og dens evne til at ændre folks liv. Ved at sy papirstykker sammen til et kladdehæfte, som jeg kunne bruge i skolen, gjorde min mor en ting klart for mig: En uddannelse ville kunne hjælpe mig til at undgå et liv i fattigdom.

En ydmyg begyndelse

Jeg blev født tre måneder for tidligt i det nordlige Brasilien. For 30 år siden havde et for tidligt født barn ikke mange chancer for at overleve på det kakkerlakbefængte offentlige hospital. Lægerne fortalte min mor, at jeg ville dø i løbet af et par timer. Men jeg døde ikke. Herren hjalp mig med at overleve.

Da jeg var omkring fem år gammel, forlod min far min mor, mine fire søskende og mig. Min mor var også blevet forladt af sine forældre, da hun var lille, så hun havde ingen familie, hun kunne søge hjælp hos. Vi havde

Min mor fortalte mig, at jeg skulle være flittig i skolen, fordi det var det eneste, der kunne få mig ud af fattigdommen.

ikke penge til at leje et hus, så i stedet lejede vi en plet jord. Vi byggede et hus af affaldstræ, pap og plastic med et tag af tørre palmeblade. Vi havde ingen møbler, udover en hængekøje, som to eller tre ofte delte, og vores seng, som vi havde lavet af et par sammenklappede papkasser. Vi havde hverken rindende vand eller elektricitet. Vi havde intet.

Mor arbejdede som hushjælp og vaskede folks tøj. Jeg gik med hende ned til floden og hjalp hende, så godt jeg kunne; så vandrede vi i timevis og leverede tøjet tilbage. Den tid, jeg tilbragte med at arbejde sammen med mor, var dyrebar for mig. Det var på det tidspunkt, jeg fik opbygget et forhold til min mor.

Selv om vi arbejdede hårdt, havde

vi aldrig penge nok. Nogle gange havde vi knap noget at spise. Mor gav os sin mad, og til tider gik hun i dagevis uden selv at få noget. Vi drak vand og gik i seng, fordi det var den eneste måde at undgå sult på.

Ved du, hvordan man deler ét æg mellem seks mennesker? Det gør jeg.

Jeg havde en lille flok venner, da jeg var barn, men da vi voksede op, skiltes vore veje. Pigerne valgte at sælge deres kroppe for at tjene penge, og drengene begyndte at stjæle. Da de opfordrede mig til at gøre det samme, var der noget, som sagde mig, at det var forkert. Jeg ved, at Herren var opmærksom på mig allerede dengang, inden jeg blev medlem af Kirken, og jeg har lige siden set tegn på hans indgriben i mit liv.

Jeg nægtede at opgive skolen

Mine søskende og jeg havde længe stået på venteliste til den offentlige skole. Da vi endelig fik mulighed for at blive optaget, fortalte min mor mig meget godt om skolen. Hun sagde, at hvis jeg tog min skolegang alvorligt,

kunne jeg blive til noget. Jeg glemmer aldrig hendes ord: »Jeg er ked af, at jeg ikke kan give jer et godt liv. Jeg er ked af, at du så tidligt i livet skulle lære at arbejde så hårdt, men nu har du muligheden for at få dig en uddannelse. Uanset hvad der sker, må du aldrig opgive skolen, for det er det eneste, der kan få dig væk fra dette liv.«

Da jeg begyndte i skolen, måtte vi være opfindsomme for at skaffe skolemateriale. Jeg fandt ubrugte ark papir i skraldespandene og tog dem med hjem. Min mor syede dem sammen til et kladdehæfte. Hun købte en blyant og delte den i tre, så mine to søstre og jeg hver kunne få et stykke at skrive med i skolen. Vore to mindre søskende var endnu ikke gamle nok til at gå i skole.

En ny tro

Min mor havde lidt så meget i sit liv, at hun ikke kunne tro på, at der var en Gud. Det troede jeg heller ikke, da jeg var barn. Men da jeg blev lidt ældre, begyndte jeg at stille spørgsmål om Gud. Jeg spurgte mig selv, hvorfor min familie ikke fik en

chance for at leve et godt liv, og hvorfor jeg aldrig havde legetøj, mad nok eller nyt tøj. Hver gang jeg stillede de spørgsmål, fik jeg en fornemmelse af, at jeg ikke var alene. Den følelse trøstede mig i mange år.

Da jeg var omkring 13 år, kom der sidste dages hellige missionærer hjem til os. De besvarede alle mine spørgsmål og fortalte mig om Jesus Kristus. De fortalte mig, at der var en kirke, hvor jeg kunne lære mere om evangeliet i særlige klasser for unge på min alder. De lærte mig at bede. De fortalte mig om Mormons Bog. Da jeg blev døbt, var ingen fra min familie til stede.

Jeg følte mig meget alene, men jeg vidste, at jeg gjorde det rigtige. Jeg blev præsenteret for et nyt liv – et liv med håb, lykke, tro og kærlighed. Jeg vidste, at min omgangskreds søgte trøst i narko og umoralsk adfærd. Jeg fandt min trøst hos en kærlig himmelsk Fader og i hans Søns evangelium. Efter min dåb blev jeg klar over, at Herren havde været med mig gennem hele mit liv.

»Jeg lærte meget om evangeliet.« Jeg mødte folk, som delte min overbevisning. Nogle af medlemmerne fik øjnene op for mit liv, når de besøgte mig derhjemme. De hjalp mig gavmildt ved at købe mig tøj og sko til Kirken og kladdehæfter til skolen. Jeg passede ofte børn for Kirkens medlemmer og tjente flere penge, end jeg nogensinde før havde gjort. Da jeg var så ung, kunne det have været let for mig at glide væk fra evangeliet. Men takket være støtte fra Kirkens medlemmer,

Min mor sendte mig i skole med et hjemmelavet kladdehæfte og en tredjedel af en blyant.

FÅ EN UDDANNELSE

»Herren ønsker, at I skal dygtiggøre jer, jeres hoved og hænder, uanset hvilket område I vælger. Hvad enten I vil arbejde med at reparere køleskabe eller virke som kirurg, så skal I uddanne jer ... Så vil I gøre Kirken ære, og I vil selv blive velsignet af den videreuddannelse.«

Gordon B. Hinckley (1910-2008), »En profets råd og bøn for ungdommen«, *Liahona*, apr. 2001, s. 30.

Da jeg blev optaget på sygeplejerskestudiet, vidste jeg, at det ville blive hårdt, men jeg vidste også, at Herren ville hjælpe mig.

INSTITUT

Uanset hvor du får din uddannelse, så kan du samles med andre unge voksne i et af de mere end 500 institutcentre verden over. Du kan finde det nærmeste ved at tale med din lokale præstedømmeleder eller gå ind på www.lds.org/institutes.

forblev jeg urokkelig i min nye tro.

Evangeliet forandrede virkelig mit liv. Efter min dåb følte jeg, at jeg havde mere energi til at følge med i skolen. Jeg lærte meget og blev mentor for andre. Hvis jeg ikke kendte faget, læste jeg bare så flittigt på det, at jeg kunne det så godt, at jeg *kunne* undervise i det. Jeg brugte pengene til at hjælpe til derhjemme.

Jeg modtog min patriarkalske velsignelse og blev rådet til at udføre en

mission, fordi Herren havde en særlig velsignelse til mig på min mission, som ville ændre mit liv for stedse. Jeg vidste ikke, hvad det betød, men jeg vidste, at jeg ville forstå det med tiden, hvis jeg var lydige.

Nye muligheder

Jeg tjente i Ciritiba-missionen i Brasilien fra 2000 til 2002. Takket være mit venskab med især en kammerat, fik jeg mulighed for at komme til USA og studere. Jeg vidste, at det sandelig ville ændre mit liv for evigt. Jeg vidste, at min himmelske Fader var opmærksom på mig og havde en

særlig plan med mig. Denne mulighed for at læse videre var et svar på mine bønner.

Jeg vidste, at det ville være en udfordring at skulle lære et nyt sprog, men jeg vidste også, at det ville være muligt, hvis jeg var flittig. Jeg læste på Brigham Young University English Language Center og tilbragte op til ti timer om dagen i biblioteket. En af mine lærere foreslog, at vi skulle bede om tunge-måls-gaven, så hver eneste aften bad jeg min himmelske Fader om denne gave. Han hjalp mig helt afgjort.

Da jeg havde fuldført mine studier på English Language Center, blev jeg tilbudt optagelse på flere universiteter. Jeg valgte Brigham Young University – Idaho og søgte optagelse på sygeplejerskestudiet. Jeg hørte, at det var meget vanskeligt at blive optaget på det studie, især for udenlandske studerende. Så jeg studerede meget flittigt. Mine venner drillede mig og sagde, at jeg burde flytte ind i biblioteket, fordi jeg tilbragte så meget tid der. Selv når det lukkede, gik jeg hjem og læste videre.

Når det hele virkede hårdt, tænkte jeg på præsident Gordon B. Hinckleys (1910-2008) ord: »I har brug for al den uddannelse, I kan få. Giv afkald på en bil; giv afkald på hvad som helst, som det er nødvendigt at ofre for at blive kvalificeret til at arbejde ude i verden.«¹ Jeg vidste, at de ord stammede fra en Herrens profet, og jeg tog dem alvorligt.

Da jeg blev optaget på sygeplejerskestudiet, fyldtes mit hjerte med

»Opgiv bilen, opgiv det der er nødvendigt at opgive for at gøre dig kvalificeret til at gøre et stykke godt stykke arbejde i verden.« Jeg vidste, at disse ord stammede fra en Guds profet, og jeg tog dem alvorligt.

taknemlighed og glæde. Jeg vidste, at det ville blive hårdt, og at jeg måtte blive ved med at yde ofre, men jeg vidste også, at Herren ville hjælpe mig.

På universitetet traf jeg min mand, og vi blev gift i 2007. Samme år blev min mor medlem af Kirken. Hun fortalte mig, at hun aldrig havde forstået, hvorfor jeg var så glad, selv når vi oplevede forfærdelige ting. Men da hun blev medlem af Kirken, forstod hun det. Jesu Kristi evangelium har velsignet min familie, og jeg er glad for at se min mor velsignet efter alle de ofre, som hun har ydet. Jeg vil altid være taknemlig for hende.

I begyndelsen af 2010 forberedte jeg mig på min afgangseksamen – og ventede samtidig vores første barn. To måneder før jeg skulle op til min eksamen, opstod der komplikationer i graviditeten, og vores barn blev født ved kejsersnit. Mine lærere sagde, at jeg skulle tage orlov fra skolen og gå op til eksamen senere. Men jeg var jo så tæt på – der var kun to måneder tilbage!

Så min mand og jeg organiserede omhyggeligt vores tid, så vi kunne

få balance i vores gøremål, og så jeg kunne fuldføre min uddannelse. Jeg planlagde min studietid sådan, at jeg kunne give min mand og vores søn den opmærksomhed, de havde brug for. Nogle gange passede mine svigerforældre vores søn, mens jeg var til forelæsninger. To meget gode studiekammerater hjalp mig med at læse op på stoffet. Jeg følte, at Herren havde sendt alle disse mennesker for at støtte mig i denne svære tid.

Et bedre liv

Da jeg havde taget min eksamen, fik jeg min autorisation og begyndte at arbejde som sygeplejerske for at forsørge familien, mens min mand fuldførte sine studier. Selv om jeg ikke har i sinde at arbejde, når min mand begynder på sin karriere, så kan jeg, hvis der opstår en tragedie eller økonomiske vanskeligheder, så jeg må arbejde, føle mig beredt, fordi jeg har taget en uddannelse.

Mor havde ret: En uddannelse rummer *virkelig* kraft til at ændre ens liv. Det har ændret mit, og det vil ændre mine børns liv. Jeg håber, at de vil indse, at jeg har fået fremgang, fordi jeg har fulgt Herrens plan for mig. Han ønskede, at jeg skulle få en uddannelse, og han har hjulpet mig hele vejen. Jeg håber, at mine børn lærer at arbejde, sådan som jeg gjorde, og at de vil værdsætte uddannelse, lige så meget som jeg gør. ■

NOTE

1. Gordon B. Hinckley, »En profets råd og bøn for ungdommen«, *Liahona*, apr. 2001, s. 30.

VEDVARENDE UDDANNELSE

Den selvsupplerende uddannelsesfond (PEF) blev stiftet i 2001 for at hjælpe medlemmer af Kirken med at få en uddannelse og den oplæring, som de behøver for at kunne klare sig. Medlemmer af Kirken, som berettiget til at deltage i programmet, modtager et lån, så de kan betale for deres uddannelse. De betaler lånet tilbage, når de har fået arbejde. For at blive berettiget til et PEF-lån skal ansøgeren opfylde en række betingelser, som blandt andet:

- At være et værdigt, aktivt medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Enlige mænd i alderen fra mellem 19 og 26 skal være hjemvendte missionærer eller have en gyldig grund til at være undtaget.
- At være anbefalet af præstedømmeledere.
- At være tilmeldt institut, medlemmindre vedkommende er gift eller over 30.
- At bo, arbejde og gå i skole i et PEF-godkendt land. PEF-lån er tilgængelig for medlemmer i over 40 lande.
- At forpligte sig til at betale så mange skoleudgifter som muligt med egne penge, fuldføre studiet og opnå et bedre job, hvorefter man betaler lånet tilbage.

Hvis du er interesseret i at ansøge om et lån gennem PEF, så kontakt din lokale præstedømmeleder. Du kan læse mere om programmet på pef.lds.org.

»Hvordan kan jeg vide, om mine prøvelser skal hjælpe mig til at blive et bedre menneske, eller om de er vor himmelske Faders måde at advare mig om, at jeg er på vildspor?«

Prøvelser kan hjælpe dig med at blive bedre – uanset hvad årsagen til dem er – hvis du bruger dem til at udvikle dig åndeligt.

Din samvittighed vil fortælle dig, om du er på afveje. Hvis du har det skidt med noget, du har gjort, så bed din himmelske Fader om tilgivelse. Prøv at rette op på de problemer, du har skabt. Du kan også søge råd hos dine forældre og præstedømmeledere. De skridt kan hjælpe dig til at få det bedre med dig selv og få dig på rette vej.

Prøvelser, som ikke er en følge af synd, kan også hjælpe dig med at blive bedre. Den type prøvelser kan sætte din tro eller tålmodighed på prøve eller lære dig noget om dig selv. Du kan vende disse prøvelser til vækst ved at spørge dig selv, hvad du kan lære af dem, og hvad du kan gøre bedre.

Din tro kan styrkes i trængslerne, hvis du beder din himmelske Fader om hjælp. Du kan, ligesom Frelseren gjorde, da han led, bede »mere indtrængende« (se Luk 22:44). Vor himmelske Fader kan enten fjerne prøvelsen, eller også kan han styrke dig, så du kan udholde den (se Mosi 24:14-15).

Venner og familie kan hjælpe

En af de måder, hvorpå min himmelske Fader advarer mig om, at jeg er på afveje, er at inspirere venner eller familie til at bære deres vidnesbyrd for mig eller fortælle om en personlig oplevelse. Hvis jeg føler skyld eller et ønske om at ændre mig, mens du taler, så ved jeg, at jeg skal omvende mig og foretage ændringer i mit liv.

Luis S., 17 år, Florida i USA

Ransag dit hjerte

Ransag dit hjerte for at finde ud af, om det, du gør, virkelig er noget, som vor himmelske Fader ønsker, at du skal gøre. Vi har

Helligånden, som kan lære os at skelne mellem godt og ondt. Hvis du beder om Guds hjælp, vil Helligånden vise dig, hvad du skal gøre. Uanset om prøvelsen er læring eller advarsel, så tjener den samme formål. Nemlig at hjælpe dig med at udvikles og blive fuldkommengjort i Kristus, hvis du tackler den i tro og tillid til Herren.

Emily B., 18 år, Californien i USA

Herren trøster dig

Vor himmelske Fader har tænkt, at alle prøvelser skal være styrkende erfaringer og forme os til bedre mennesker.

Det hele afhænger af, hvordan man tackler dem. Jeg ved, at nogle prøvelser synes overvældende at komme igennem, men de velsigner os med tiden, hvis vi udøver tro. Jeg stræber efter altid at huske det, som Herren har sagt os: »Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer« (Joh 14:18). Med den viden kan du overvinde enhver trængsel, du møder, og den vil gøre dig stærkere. Hvis du fornemmer, at vor himmelske Fader advarer dig om, at du er på vej ud på vildspor, så udvis tro og lyt til Åndens tilskyndelser, så du kan holde fast i jernstangen. Han elsker dig og ønsker, at du altid skal være det bedste, du kan være, mens han hjælper dig videre.

Olivia B., 18 år, Minnesota i USA

Tænk over det

Jeg mener, at den bedste måde at finde mening i prøvelserne på er ved at faste og bede oprigtigt. Og prøv også at tænke over det. Hvis du overvinder prøvelsen, bliver du så et bedre menneske, eller forbliver du uforandret? Hvis du mener, at det vil gøre dig bedre og lykkeligere at overvinde prøvelsen, så er du på rette vej.

Ammon K., 16 år, Utah i USA

Prøvelser kan advare os

Jeg tror, at alle prøvelser skal gøre os stærkere, selv om det til tider ikke ser sådan ud. Da jeg var 14 år, blev jeg syg og måtte holde fri fra skole i otte måneder, hvor jeg så læste derhjemme. Denne prøvelse gjorde mig til et bedre og stærkere menneske. Det hjalp mig med at værdsætte det, jeg har. Nogle gange kan prøvelser få os til at overveje, hvor vi står her i livet, så de kan være en god alarmklokke.

Jennifer P., 17 år, North Island i New Zealand

Bliv på stien

Vi bør læse i skrifterne og bede dagligt, og hvis vi gør det og er i harmoni med Helligånden, vil Gud fortælle os, hvilke valg vi skal træffe, og hvad vi skal afholde os fra. Hvis du ikke mener, at den vej, du vandrer på, er den, som vor himmelske Fader ville vælge til dig, så vend om. Hold dig altid på din lige og snævre sti.

Elizabeth P., 15 år, Pennsylvania i USA

Bed om at lære af prøvelsen

Vor himmelske Fader giver os prøvelser gennem hele vores liv, og de skal styrke os i hans evangelium og

i vores tro. Hvis vi følger en forkert vej, er det konsekvenserne af de dårlige valg, vi har truffet. Bed altid om, at Gud vil styrke dig og hjælpe dig med at se det gode, som du kan lære af prøvelsen. Jeg har et stærkt vidnesbyrd om, at de prøvelser, som vor himmelske Fader lader falde på vores vej, opbygger os, styrker vores vidnesbyrd, hjælper os med at lære ikke at falde igen eller hjælper andre gennem vores erfaringer.

Ruddy R., 17 år, Guayas i Ecuador

Vær tålmodig

Hvis trængslerne er en konsekvens af at bryde et bud, er det sikkert en advarsel. Men hvis de er helt uden for din kontrol, kan de være en hjælp til udvikling. Jeg ville bede og spørge vor himmelske Fader, om der er noget, du skal ændre på eller lære af denne oplevelse, og hvis det er

tilfældet, at han så vil lade dig vide, hvad det er. Bed om hjælp og trøst. Og vær tålmodig; svaret er måske allerede på vej.

Michaela P., 17 år, Idaho i USA

AT BLIVE MERE SOM FRELSEREN

»Vor himmelske Fader, som elsker os helt og fuldkomment, tillader, at vi møder oplevelser,

som giver os mulighed for at udvikle de karaktertræk og egenskaber, som vi har brug for, for at blive mere og mere kristuslignende. Vores prøvelser antager mange skikkelser, men hver især giver de os mulighed for at blive mere som Frelseren, når vi lærer at se det gode, som udspringer af hver af disse oplevelser. Når vi forstår den lære, opnår vi større vished om Faderens kærlighed. Vi kommer måske ikke i dette liv til at forstå, hvorfor vi kommer ud for det, vi gør, men vi kan føle os sikre på, at vi kan udvikle os på grund af oplevelsen.«

Ældste James B. Martino fra De Halvfjerds, »Alt virker sammen til vores bedste«, Liahona, maj 2010, s. 101.

NÆSTE SPØRGSMÅL

»Jeg bliver helt overvældet, når jeg tænker på alt det, jeg skal gøre for at efterleve evangeliet. Hvor skal jeg begynde?«

Send dit svar inden den 15. juli 2011 til:

Liahona, Questions & Answers 7/11
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
Eller send det i en e-mail til:
liahona@ldschurch.org

Indlæg kan blive redigeret af hensyn til længde eller klarhed.

Følgende informationer og tilladelser skal vedlægges din e-mail eller dit brev: (1) Fulde navn, (2) fødselsdato, (3) menighed (eller gren), (4) stav, (5) din skriftlige godkendelse og, hvis du er under 18 år, dine forældres tilladelse (e-mail-tilladelse godkendes) til at trykke dit svar og dit billede.

Dit eksempel har

Efterlevelse af evangeliet styrker ikke blot dig, men også andre.

Jeg nærer stor beundring og respekt for unge mænd, som ærer Det Aronske Præstedømme. Lad mig fortælle jer om tre af dem, som stammer fra Nairobi Stav i Kenya i Afrika.

Martin bliver stærk

Da Martin fra Westlands Gren var 14, befandt han sig langt fra sit hjem i Nairobi, fordi han gik på en kostskole, hvor han var det eneste medlem af Kirken. Visse dage var der på Martins skole kun te og brød som morgenmad. Da der var 700 elever på skolen, havde ledelsen ikke midler til at sørge for særlig kost til en enkelt, så Martin drak vand til brødet.

Om søndagen skulle han gå i kirke med resten af sine skolekammerater.

Martin

BETYDNING

Der måtte han lytte til religiøse læresætninger, som til tider var fordrejede. Fra tid til anden sendte hans skolekammerater ham sære blikke, mens de mumlede om hans »sære« tro. Nogle gange var der sågar nogen, der kaldte ham djæveltilbeder.

Disse udfordringer styrkede, snarere end svækkede Martin. Han blev opmuntret af månedlige besøg fra sine forældre og hyppige breve fra sin grenspræsident, som altid sendte det nyeste nummer af *New Era*. Når han læste i det, styrkedes hans mod til at overvinde prøvelserne.

Joseph svigter aldrig

Joseph fra Riruta Menighed er lærer i Det Aronske Præstedømme. Han forbliver tro mod evangeliet, selv om han er det eneste medlem af Kirken på en stor skole, hvor mange af hans jævnaldrende tager stoffer og dyrker andre onder. Joseph går aldrig glip af et kirkemøde. Han kommer altid tidligt, og han er ren og rede til at tjene i de opgaver, som hans kvorumspræsident og biskop tildeler ham. Han hjælper med at forberede nadveren næsten hver eneste søndag.

Humphrey poster sine opgaver

Humphrey fra Upper Hill Menighed er også lærer. Han blev døbt som medlem af Kirken for bare to år siden. Ligesom Martin går Humphrey i øjeblikket på kostskole. En af grundene til, at hans tro er vokset så meget,

siden han blev medlem af Kirken, er at han modtager alle sine seminaropgaver med posten, udfører dem og sender dem tilbage til sin seminarlærer.

Når kostskolen lukker, må Humphrey typisk gå i 45 minutter hver søndag for at få kørelighed til Kirken. Ikke desto mindre er han altid tidligt fremme og klar til at passe sine opgaver.

Hver gang Humphrey bliver bedt om at holde tale, forbereder han sig altid omhyggeligt. Det er klart for enhver, der lytter til ham, at han har gjort sig anstrengelser med at forberede sig.

Efterlevelse af standarderne

I dag er de moralske standarder i forfald i det meste af verden. Unge, der ønsker at holde sig til noget godt og prisværdigt, ved ofte ikke, hvor de skal finde det. Lærestalterne har

Joseph

Ældste
Joseph W. Sitati
De Halvfjerds

Humphrey

antaget den vranglære, at moralske standarder defineres af den enkelte og varierer med tiden.

Når du efterlever din tros standarder, kan du hjælpe dine jævnaldrende til at se den sikkerhed, tryghed, fred og glæde, som udspringer af evangeliet. Dit eksempel kan være medvirkende til, at andre bliver modtagelige over for det gængs evangeliumslærdomme. *Pligt mod Gud* for de unge mænds vedkommende og *Personlig fremgang* for de unge piger kan hjælpe dig med at komme Gud nærmere og vinde både voksnes og jævnaldrendes tillid.

Det største eksempel

Hvad enten du er en ung mand eller ung pige, kan du ære præstedømmet, når du lever dit liv på en måde, som viser dine jævnaldrende og andre omkring dig, at du virkelig følger Frelseren. Frelserens liv som ung mand er et vidunderligt eksempel for dig. Blot 12 år gammel blev han draget mod sin himmelske Faders værk, selv om han ærede sine jordiske forældre. Skrifterne fortæller os, at han underviste andre i templet. Han forbløffede ældre, lærde mennesker med sin indsigt i lærdommene (se Luk 2:42-52). Frelseren viste, at man som 12-årig ikke er for

ung til at begynde at forstå evangeliets dybere lære, hvis man er værdig til at have Ånden med sig.

Skrifterne rummer flere andre forbilleder i form af unge, som var tapre i deres tro: Josef, Jakobs søn, Daniel, Nefi og andre. Desuden kan vi se på de nutidige apostle og profeter, hvis vi vil have eksempler fra vores egen tid.

Gengivelsen af Det Aronske Præstedømme er et bevis på, at vor himmelske Fader har tillid til Kirkens unge mænd og unge piger. Han forventer, at I unge mænd anvender præstedømmet til at velsigne hans børn, både unge og gamle. Det gør I ved at forkynde evangeliet, døbe, administrere nadveren, hjælpe de syge og nødlidende, besøge hjem og styrke familierne og tjene i de opgaver, som I får af jeres biskop eller grenspræsident. Gennem jeres tjeneste i Det Aronske Præstedømme kan folk fornemme den kærlighed, som vor himmelske Fader har til dem. På samme måde kan I unge piger følge Frelserens eksempel ved at leve værdigt, så I kan komme i templet, tjene dem omkring jer, sørge for de nødlidende og udvikle jeres styrker og talenter.

I mange af Kirkens enheder har jeg set unge mænd, som passer deres præstedømmepligter med ærbødighed og værdighed. Jeg har også set unge piger tjene af hele deres hjerte og sjæl. En sådan tjeneste og måden, hvorpå den gives, styrker jeres tro på Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus. Det kan også styrke troen hos dem, I tjener. ■

JULIET KAN MAN STOLE PÅ

Unge piger, I er et eksempel på samme måde som de unge mænd ved at efterleve evangeliet. Når I arbejder med jeres *Personlig fremgang*, lærer I de principper, som kan vise jer, hvem I er, som Guds døtre, og hvad vor

himmelske Fader forventer af jer.

Juliet er et godt eksempel på det. Juliet, der er medlem af Westlands Gren, er født ind i Kirken og blev døbt som otteårig. Trods en vanskelig opvækst, som omfattede at vokse op med en enlig mor, der ikke havde nogen fast indtægt, havde Juliet stærke værdier, som gjorde så dybt indtryk på skoleledelsen, at man udpegede hende som elevrådsformand. Hun er bogstaveligt talt den elev, man stoler mest på i skolen.

Juliet har erfaret, at hun medvirker til at ære præstedømmet ved at efterleve evangeliets standarder. Hendes eksempel viser, at unge mænd og unge piger, der ærer præstedømmet, kan vinde yndest hos Gud og mennesker.

Lære og Pagter

121:41-43

Joseph Smith forklarede Herrens måde at udøve præstedømmemyndighed på.

Overtalelse

Overtalelse – at opmuntre andre til at tro eller gøre noget ved at ræsonnere eller tale indtrængende med dem.

Langmodighed

Langmodighed
– tålmodighed.

»Lad os være lige så tålmodige med dem,

vi tjener, som Herren er med os. Forstå, at de, ligesom vi, er ufuldkomne. De begår, ligesom vi, fejltagelser. De ønsker, ligesom vi, at andre skal lade tvivlen komme dem til gode.

Opgiv aldrig nogen. Og det omfatter også, at man ikke opgiver sig selv.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Fortsæt i tålmodighed«, *Liahona*, maj 2010, s. 58.

Mildhed og sagtomdighed

Her er lidt af det, som skrifterne lærer os om mildhed og sagtomdighed.

- De hører til Åndens frugter (se Gal 5:22-23).
- Mildhed er et kendetegn på Herrens tjenere (se 1 Thess 2:7; 3 Tim 2:24).

41 Ingen magt eller indflydelse kan eller bør fastholdes i kraft af præstedømmet uden at der sker ved overtalelse, ved langmodighed, ved mildhed og med sagtomdighed og ved uskrømtet kærlighed,

42 ved venlighed og sand kundskab, som uden hykleri og uden svig i høj grad vil udvikle sjælen.

43 Irettesæt i tide med skarphed, når du bliver tilskyndet af Helligånden, og udvis derefter et større mål af kærlighed til den, som du har irettesat, for at han ikke skal betragte dig som sin fjende,

- Det sagtomdige skal arve jorden (se Sl 37:11; Matt 5:5).
- Sagtomdighed er et tegn på tro på Kristus (se Moro 7:39).
- Sagtomdighed fører til Helligåndens besøg (se Moro 8:26).

Uskrømtet kærlighed

Uskrømtet – ægte, ikke falsk eller påtaget.

Har nogen vist dig ægte kærlighed for nylig? Hvordan kan du vise andre den form for kærlighed? Skriv om det i din dagbog.

Uden hykleri og uden svig

Hykleri – at foregive at være noget, man ikke er.

Svig – bedragerisk; snu.

Irettesæt i tide med skarphed

Irettesætte – at revse eller påtale noget mildt; udtrykke misbilligelse.

I tide – hurtigt, tidligt, inden det er for sent.

Skarphed – klarhed.

Når du tilskyndes dertil af Helligånden

»En inspireret, kærlig irettesættelse kan indbyde til harmoni.

Hvis man ikke gør det, når Helligånden tilskynder dertil, vil det føre til splid.«

Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, »Vær ét«, *Liahona*, sep. 2008, s. 6.

Redaktørens bemærkning: Denne side er ikke tænkt som en udtømmende forklaring af de udvalgte vers, men som et udgangspunkt for dit eget studium.

DEN HELDIGE LUND

FOTO: JOHN TELFORD

Det, der skete her, ændrede verden. Lad det ændre dit liv.

ÅNDENS KENDETEGN

Pedro Ovalles

Mens jeg tjente som fuldtidsmissionær i Den Dominikanske Republik, var jeg på et tidspunkt netop blevet forflyttet til et nyt område, som havde ry for at være vanskeligt at missionere i. Da jeg kom dertil, havde vi kun en undersøger. Hans navn var Oriviades. Han var tidligere kommet i kirke, men fordi han var døv og kommunikerede via tegnsprog, havde de tidligere missionærer ikke kunnet undervise ham.

En dag besluttede min kammerat og jeg os for at bede om et mirakel, der ville gøre det muligt for os at undervise Oriviades. Vi lavede en aftale med ham på et tidspunkt, hvor et af hans familiedemedlemmer ville kunne være til stede og hjælpe med at oversætte, eftersom hverken min kammerat eller jeg kunne tegnsprog.

Men da vi ankom til mødet med Oriviades, var der ingen fra hans familie til stede. Da Oriviades gik ud efter en stol, benyttede min kammerat og jeg lejligheden til kort at bede Ånden om at vejlede os. Inden vi havde bedt færdigt, fornemmede jeg stærkt Åndens tilstedeværelse.

Oriviades begyndte at gøre tegn, men vi forstod ham ikke. Vi smilede blot til ham og så på hinanden for at finde ud af, hvad vi skulle gøre. Vi besluttede at skrive en note med en ny

aftale i håb om, at vi næste gang ville kunne have en tolk med. Men pludselig fornemmede vi begge tydeligt, at vi skulle blive og undervise ham. »Lad os i det mindste prøve – Ånden vil hjælpe os,« sagde jeg til min kammerat.

Vi benyttede os af tegninger og primitive håndtegn, mens vi underviste ham. Langsomt begyndte vi at forstå Oriviades tegn, og vi kunne svare ham med tegn. Han syntes tydeligt at forstå os.

Vi følte os tilskyndet til at bære vidnesbyrd for ham. Vi viste ham et billede af det første syn, og jeg skrev på et stykke papir: »Jeg ved, at det er sandt.«

Ved hjælp af tegn svarede Oriviades: »Jeg ved, at det er sandt – det har Gud fortalt mig. Jeg bad og ved nu, at det er sandt.«

Min kammerat og jeg forlod mødet med tårer i øjnene. Jeg vidste, at Gud havde tilladt os at vidne om det gengivne evangelium for denne undersøger, og at Helligånden bragte budskabet ind i hans hjerte (se 2 Ne 33:1). Jeg erfarede, at vi ikke behøver at tale fuldkomment eller blomstrende, når vi forkynnder evangeliet – nogle gange behøver vi slet ikke at tale.

Det er fantastisk, hvordan enkle ting som faste, bøn og tro kan udvirke store mirakler for os og dem, vi tjener. ■

Lær en **mand** at fiske

Adam C. Olson

Kirkens Tidsskrifter

Ezra holdt op med at padle sin lille udri-gerkano frem og kiggede på solen, der sank ned mod Stillehavet på den modsatte side af bugten. I årevis havde han fisket i disse vande sammen med sin far, men i dag havde han besvær med at se de velkendte omgivelser for bare tårer.

I dag var han alene.

Mens kanoen vuggede blidt på vandet, kunne han høre de ord, hans far ofte havde sagt: »Se nu godt efter, Ezra. En dag, når jeg er væk, skal du vide, hvad du skal gøre for at forsørge familien.«

I dag var den dag, som hans far havde advaret ham om og prøvet at berede ham på. Men den var kommet alt for hurtigt. Han var kun 16 år. Han var ikke parat.

Ansaret

Ezra forgudede sin far. Ezra havde ventet utålmodigt på den dag, da han var syv år, og hans far sagde, at han var gammel nok til at hjælpe ham med at sætte og efterse fiskenettene.

Fiskeriet gav ikke mange penge, men det var nok til at brødføde Ezra, hans fem søstre og deres mor samt støtte Ezras storesøster, som var på mission i USA; og hjælpe deres naboer. Ezra var endda i stand til selv at begynde at spare op til sin mission.

Men nu var hans far væk. Hans død var kommet uventet og havde knust Ezras hjerte. Tabet af hans far betød tabet

af hans helt, hans biskop og hans mentor.

Men hvad der øgede hans hjertesorg var den frygtelige erkendelse af, at det ansvar, som hans far havde forsøgt at forberede ham på, nu pludselig var hans. Nu måtte Ezra forsørge familien.

Bønnen

Han kunne end ikke tænke på at fiske, den første uge efter hans fars død. Han var for oprørt. Tanken om at skulle tage sin fars kano, bruge sin fars net og udføre sin fars arbejde uden ham var uudholdelig.

Den følgende uge vidste han, at familien var afhængig af, at han tog ud og fiskede, men byrden var overvældende. For uanset hvor meget han ønskede at være som sin far, indså han nu mere end nogensinde, hvor langt han var fra at nå det mål.

»Det føltes, som om der ikke var noget håb,« siger han. »Første gang føltes det meget svært at gå i min fars fodspor. Jeg fornemmede hans fravær, mens jeg sejlede til havs i kanoen. De ord, min far havde sagt, dukkede op i mine tanker, og jeg følte ansvaret for familien tyngte mig.«

Som han stod der i det lave vand ved Stillehavets bred, søgte han den Eneste, som kunne hjælpe ham – den, som hans far havde lært ham at stole på.

»Vis mig, hvor min far stod,« bad Ezra. »Hjælp mig at indfri min fars forventninger til mig.«

*Når Ezra, en
16-årig dreng
fra Samoa, havde
brug for hjælp,
henvendte han
sig der, hvor hans
far havde lært
ham at henvende
sig: Næmlic til sin
himmelske Fader.*

**Ezra og hans ven Fetu
vender hjem i en udri-
gerkano efter at have
tømt deres net.**

Svaret

I den tidlige aftenstilhed efter bønningen fornemmede Ezra, at noget ændrede sig. Han følte sig ført hen til sin fars fiskeplads, og det, som hans far havde lært ham, dukkede nu op i hans sind.

»Efter bønningen følte jeg fornyet styrke,« siger han. »Jeg vidste, at min himmelske Fader ville hjælpe mig.«

Ligesom Frelseren havde vist sine fordums apostle, hvor de skulle kaste deres net ud, modtog også Ezra hans hjælp. »Jeg fangede en masse fisk den dag,« siger han.

Som far, så søn

Selv om Ezra havde tvivlet på, at han kunne udrette det, som hans far gjorde, havde han nu erfaret, at han kunne mere, end han troede.

»Det har været en stor omvæltning i mit liv – både for min måde at tænke, se og handle på,« siger Ezra. »Jeg indså, at jeg kan udrette det, som min far kunne.«

Ezra er på mange måder blevet mere som sin far, end han havde troet muligt. Han er fulgt i sin fars spor som fisker – og som lærer.

Den anden uge, hvor Ezra fiskede alene, spurgte hans ven Fetu, om han måtte komme med og lære. Ezra har lært Fetu at fiske, og Fetu har hjulpet Ezra med arbejdet og holdt ham med selskab.

»Jeg er taknemlig for muligheden for at kunne lære andre det, som min far har lært mig,« siger Ezra. »Det gør mig glad at vide, at jeg ikke blot er fisker ligesom min far, men også lærer.«

Lær en mand at fiske

Den gamle talemåde siger, at hvis man giver en mand en fisk, bliver han mæt den dag, men

Ezra planlægger at udføre en mission. Han husker, at Herren svarede ham, da han kaldte. »Jeg vil også gerne svare ham, når han kalder på mig,« siger Ezra.

Om det at skulle overtage sin fars rolle som forsørger siger Ezra:
»Første gang var det svært at træde i min fars fodspor.«

hvis man lærer ham at fiske, kan han blive mæt hver dag. Ezras far gjorde bestemt det sidste.

Men Ezra har lært meget andet af sin far end blot at fiske. Han lærte, at han kunne stole på sin himmelske Fader. Den viden tjener ham til gavn resten af livet, og meget mere end hans færdigheder som fisker.

Da Ezra ved, hvor meget han har brug for sin himmelske Faders hjælp, sørger han for værdigt at passe sine pligter som præst, det embede, som hans far ordinerede ham til, en uge inden han døde. Han planlægger også sit fiskeri, så det ikke kommer i vejen for skole og seminar.

Desuden sparer han så meget op, som han kan, så han en dag kan blive menneskefisker (se Matt 4:19).

»Under en familieaften udtrykte min far det ønske, at vi alle udførte en mission,« siger Ezra. »Det er mit største mål.«

Ezra husker, at Herren svarede ham, da han kaldte. »Jeg vil også gerne svare *ham*, når han kalder på *mig*.« ■

Det, jeg lærte af at SVØMME

Svømning har lært mig, at ikke alt gruppepres er dårligt.

Nogle gange kan det hjælpe en til fremgang.

Marissa Thompson

Jeg var syv år gammel og kunne ikke svømme, så min mor meldte mig på et eftermiddagshold i svømning sammen med min veninde Angie. Som afslutning på hver lektion tog læreren os med ud midt i svømmebassinet, så vi kunne øve vores svømmetag. Vi var altid trygge ude midt i bassinet, fordi svømmelæreren støttede os under maven, og fordi vi havde korkbælter på.

Gruppepres i bassinet

En dag havde hverken Angie eller jeg vores korkbælter på, så vi klyngede os til bassinkanten. Angie besluttede, at hun ville prøve at svømme hen til den anden bassinkant ved hjørnet, som var 1,2 meter væk. Til at begynde med holdt jeg mig lidt tilbage, men hun udfordrede mig. Så selv om jeg var bange, sugede jeg så meget luft ind, som jeg magtede og kastede mig ned i vandet i håb om at nå til den anden side. I stedet for at flyde med lethed, som jeg gjorde, når jeg havde korkbælte på, begyndte jeg nu at synke. Jeg blev grebet af panik. Jeg vidste, at jeg ville drukne. Så kom jeg i tanker om noget, vores svømmelærer havde sagt et par uger tidligere: »Hvis I kommer galt af sted, når I svømmer, så stik den

ene arm op over vandet, og så kommer der en og hjælper jer.«

Med det i tankerne strakte jeg min arm i den retning, som jeg mente var op. Jeg kunne ikke mærke nogen luft.

Jeg strakte min arm ud i alle retninger, men fandt ikke vandoverfladen. Netop i det øjeblik stødte mit hoved ind i bassinkanten. Der sad Angie og ventede på mig. Jeg tror ikke, at hun havde opdaget, at jeg var ved at »drukne«.

Et par uger senere var jeg ude ved en sø sammen med min familie. Da jeg stadig ikke kunne svømme, vadede jeg rundt i det lave vand. Jeg havde vadet rundt i 10 minutter, da jeg fik øje på en af mine veninder, som kom ud i søen. Jeg var forfærdet. »Sæt Stephanie opda-

ger, at jeg ikke kan svømme?« tænkte jeg. Jeg følte mig så fløv. Så jeg lod mig glide ned på knæ og lod som om jeg svømmede – jeg gik på armene, mens jeg sparkede med fødderne. Stephanie hoppede i vandet og begyndte at svømme rigtigt. Det gjorde mig bare endnu mere fløv.

Efter en tid kom hun hen og snakkede med mig. Så kastede hun sig af sted i en anden retning og lod mig stå tilbage i kølvandet efter hendes perfekte, velkoordinerede svømmetag. Jeg fortsatte min fupsvømning og følte mig dum.

Lidt efter besluttede jeg at lade være med at være bange og i stedet prøve at svømme. Jeg befandt mig på

lavt vand, så jeg løftede mine arme op fra sandbunden og begyndte at hundesvømme. Det virkede. Jeg flød. Det varede kun et par sekunder, men jeg flød. Jeg gentog det igen og igen den aften. Da vi skulle hjem, kunne jeg hundesvømme tværs over søen.

Gruppepres er en stærk kraft

Når jeg tænker tilbage på de oplevelser, er jeg forbløffet over gruppepresets magt. Den ene dag var det ved at få mig til at drukne, den næste dag motiverede det mig til at lære at svømme. Sådan er det med gruppepres – det kan enten være negativt eller positivt, men det er altid meget stærkt.

Gruppepres var en af grundene til, at farisæerne ikke ville tro på Kristi ord: »De elskede nemlig ære fra mennesker frem for ære fra Gud« (Joh 12:43). I sin drøm så Lehi mennesker, som skammede sig over Herren på grund af dem, som håned dem og pegede fingre ad dem fra den store og rummelige bygning (se 1 Ne 8:26-28).

Jeg er bekendt med den negative side af gruppepres – den side, som får folk til at vende sig fra det, som de ved er rigtigt. Jeg er blevet hånet på grund af mine sidste dages hellige standarder. Jeg har haft venner, som ville have mig til at stjæle tøj i butikkerne, snyde

ved eksamen og være ond mod andre mennesker. I stedet for at ønske, at jeg skulle flyde og have fremgang, var de som sten, der trak mig ned og ville drukne mig.

Men jeg har også haft venner, som har motiveret mig til at gøre godt – noget, der har gjort mit liv bedre, ikke værre. Da jeg gik i ottende klasse, overtalte min ven Ali mig til at prøve

at blive optaget på idrætsholdet det følgende skoleår. Det var ikke en nem bedrift, eftersom tanken om at stille op til en aktivitet som helt ny på skolen, skræmte mig. Men Ali overbeviste mig om, at jeg skulle gøre noget som var værd at give sig af med, som jeg måske aldrig ville have gjort uden en smule opmuntring fra en ven. Og på grund af dette venlige gruppepres, blev min overgang til gymnasiet letet betydeligt.

Gode venner har motiveret mig gennem gymnasiet og videre på college og indgydt mig mod til at stille op til studenterrådet, arbejde for at få gode karakterer og næret mit vidnesbyrd om evangeliet. Disse venner har øvet en positiv indflydelse på mit liv. De ønskede, at jeg skulle få fremgang, og de hjalp mig med at udvikle mig.

Disse erfaringer har lært mig, at ikke alt gruppepres er dårligt, som mange mennesker har tilbøjelighed til at tro. Det kommer an på, hvilken type pres det er, og hvem det kommer fra. Jeg har erfaret, at når jeg omgiver mig med de rigtige påvirkninger, er der mindre sandsynlighed for, at jeg synker til bund i verdslighed. Positivt pres fra kirke og venner med høje standarder er den kraft, der har fungeret som mit livs korkbælte, der holder mig flydende. ■

Min far gav mig en særlig julegave, julen før han gik bort. Det var en halskæde med en lille sølvklokke. Den mindede mig om, at jeg altid skulle lytte til Ånden og holde mig ren. Det er en dyrebar skat for mig.

STOL på Herren

Fra en samtale med Elaine S. Dalton, Unge Pigers hovedpræsident og Megan Withers Roxas

»Stol på Herren af hele dit hjerte« (Ordsp 3:5).

Som lille pige fulgte jeg min far overalt. Jeg har altid beundret hans hengivenhed for Herren. Han satte høje standarder for mig i form af uselvvisk tjeneste. Han tog en uge fri fra arbejde hvert år. Men i stedet for at tage på ferie, bad han familien om at hjælpe sig med at male hus for en enke, som boede ved siden af os. Det er blot et eksempel på mange forskellige slags tjenester. Han tænkte altid på andre.

Mens jeg gik i gymnasiet, blev min far meget syg. Jeg bad konstant

og tryglede min himmelske Fader om at velsigne min far, så han kunne blive rask. Han lå på hospitalet i en måned, og så døde han.

Det var en tragedie for vores familie. Det gav slet ingen mening for os, fordi vi havde brug for vores far. Jeg bad for at forstå, hvorfor det var sket, og hvorfor min himmelske Fader ikke havde hørt mine bønner. Det føltes, som om himlen var tavs. Jeg fik ikke noget svar på min bøn. Jeg følte, at min himmelske Fader havde svigtet mig. Men jeg blev ved med at bede.

Et år senere overværede jeg et nadvermøde, hvor taleren læste et skriftsted fra Ordsprogenes Bog.

»Stol på Herren af hele dit hjerte, og støt dig ikke til din egen indsigt.

Hav ham i tankerne på alle dine veje, så vil han jævne dine stier« (Ordsp 3:5-6).

Ånden vidnede for mig, at det var svaret på min bøn! Jeg skulle stole på Herren. Det varede længe, før jeg modtog det svar, og det var ikke det, jeg havde ventet, men det var det *most* vidunderlige svar på bøn. Jeg skulle ikke forstå, hvorfor det var sket. Jeg skulle stole på Herren.

Når man stoler på Herren, kan man udrette alt – selv om det er rigtigt svært – fordi han leder dine skridt. Han vandrer ved din side. Han holder dig i hånden. Han sender sine engle til at våge over dig. Det er mit vidnesbyrd. Og det gælder for os alle. ■

Særlige vidner

Ældste L. Tom Perry
fra De Tolv Apostles
Kvorum taler om dette
emne.

Hvilke velsignelser modtager vi gennem den genoprettede kirke?

Fra »Genoprettelsens budskab«, Liahona, maj 2007, s. 85-88; »Hvad vil I?«
Liahona, maj 2005, s. 84-87.

Jesu Kristi evangeliums
fylde er blevet gengivet
til jorden.

Vores kirke er midlet, ved
hvilket mænd og kvinder
finder vor Frelser og hans
evangelium.

Joseph Smith var en Guds
profet og genopretteren
af alle vigtige ting til at
opbygge Guds rige og for-
berede Herren Jesu Kristi
andet komme.

Det er gennem Frelserens
genoprettede kirke, at
vi modtager alle de frel-
sende ordinancer, som er
nødvendige for at vende
tilbage til ham.

Præstedømmets nøgler
er blevet gengivet til men-
neskeheden med magt til
at besegle på jorden og i
himlen.

Du kan bruge denne lektion og aktiviteten til at lære mere om denne måneds primarytema.

Evangeliets første principper og ordinancer

gør det muligt for mig at bo hos Gud igen

**Ana Maria Coburn og
Cristina Franco**

»Vi tror, at evangeliets første principper og ordinancer er:

1) tro på Herren Jesus Kristus, 2) omvendelse, 3) dåb ved nedsænkning i vand til syndernes forladelse, 4) håndspålæggelse for Helligåndsgaven« (TA 1:4).

Den fjerde trosartikel handler om fire vigtige principper og ordinancer i evangeliet, som man skal følge for at kunne bo hos vor himmelske Fader igen.

For det første skal du have tro på Jesus Kristus. At have tro på Jesus Kristus er at tro på, at han lever, at han er Frelseren, og at han elsker dig, selv om du aldrig har set ham. Når du har tro på Jesus Kristus, vil du have lyst til at gøre det, som han beder dig om at gøre, såsom at bede, gå i kirke, være venlig og holde budene.

En meget vigtig ting, som Jesus har bedt dig om at gøre er at blive døbt, når du er otte år (eller ældre). Du bliver døbt ved nedsænkning – ligesom Jesus blev. Det betyder, at

hele din krop kommer ned under vandet. Din dåb bliver udført af en, som har præstedømmemyndighed til at døbe. Når du er blevet døbt, lover du også din himmelske Fader noget. Du lover, at du vil holde budene, og hvis du gør det, lover han, at Helligånden vil være med dig.

Når du er blevet døbt, modtager du Helligåndens gave. En, som bærer præstedømmet, lægger sine hænder på dit hoved og overdrager dig Helligåndsgaven. Helligånden vejleder, underviser og trøster dig og vidner om Jesus Kristus.

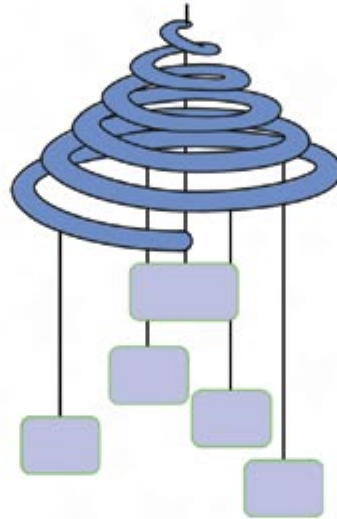
Fra den dag, du blev født, og til du er otte år, er du ren og uskyldig takket være Jesu Kristi forsoning. Når du er blevet otte år og er døbt, skal du omvende dig fra det, du gør

forkert. At omvende sig er at være ked af det, man har gjort forkert, og bede om tilgivelse fra vor himmelske Fader og enhver, som du har såret. Når du har omvendt dig, skal du gøre dit bedste for ikke at begå den samme fejltagelse igen, og du skal stræbe efter at være mere lydige mod befalingerne. Forsoning gør det muligt for dig at blive ren igen, hvis du omvender dig.

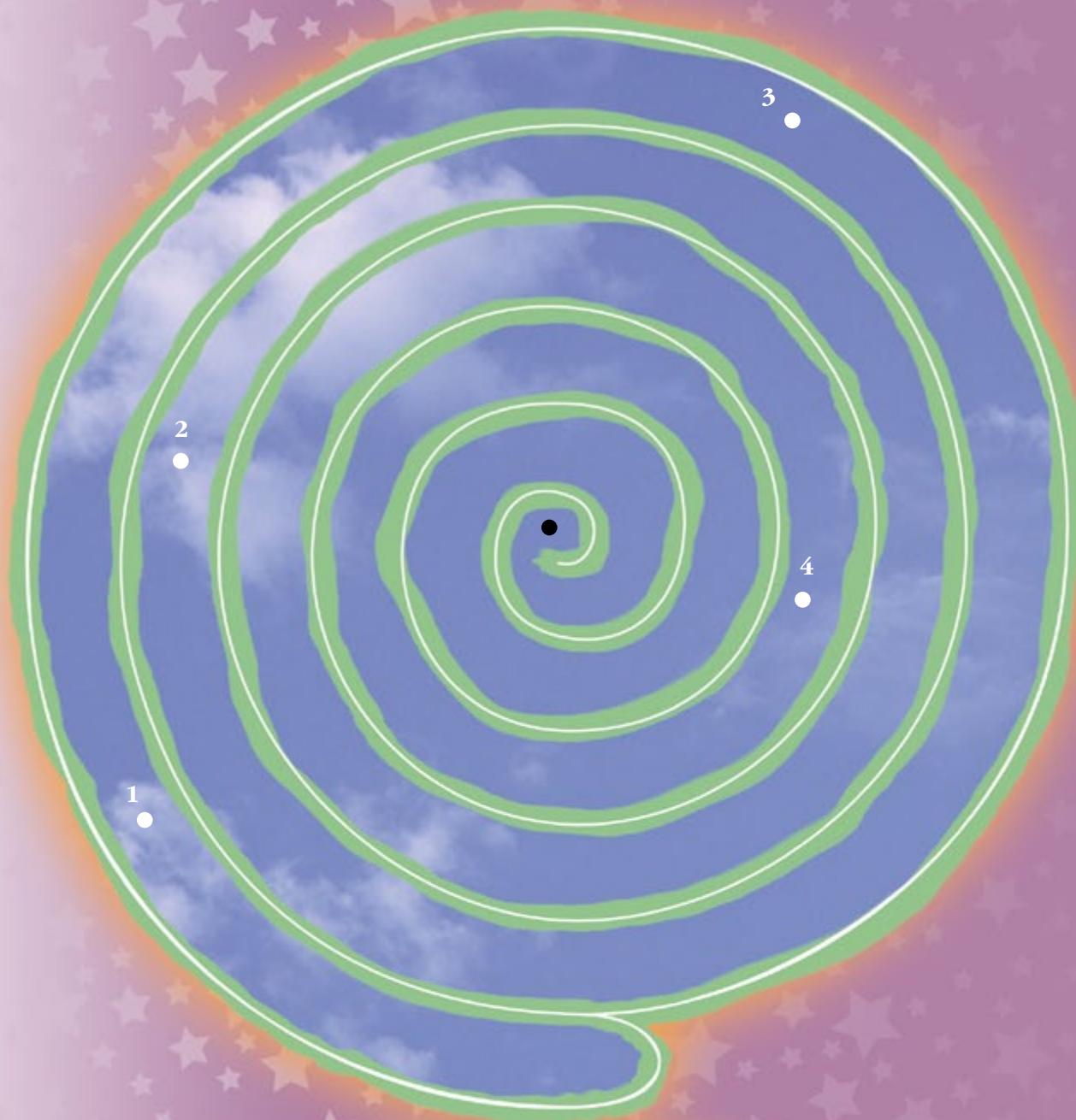
Det er vigtigt at have tro på Jesus Kristus, omvende sig, blive døbt ved nedsænkning og modtage Helligåndsgaven, fordi det vil hjælpe dig til at kunne vende tilbage og bo sammen med din familie hos vor himmelske Fader og Jesus Kristus for evigt. ■

Aktivitet

Du kan lave denne uro som en påmindelse om evangeliets første principper og ordinancer. Klæb side L13 fast på et stykke karton. Klip de fem tegn ud; klip derefter uroen ud langs de fuldt optrukne linjer. Klip eller prik huller, der hvor det er angivet. Hæng tegnene fast på uroen med snor eller bånd.

●
Evangeliets første
principper og
ordinancer er:

●
1. Tro på Herren
Jesus Kristus

●
2. Omvendelse

●
3. Døb ved
nedsænkning i
vand til syndernes
forladelse

●
4. Håndspåleggelse
for
Helligåndsgaven

Sluk OG sig det

»Jeg holder mit sind og mit legeme helligt og rent.«

Mine evangeliske standarder

Danielle Kennington

Bygger på en virkelig begivenhed

»Vær trofast, og giv ikke efter for nogen fristelse« (1P 9:13).

Connor satte sig ved familiens computer og tastede en internetadresse, som han havde fået af en ven, ind. »Det her skal du bare se!« havde hans ven sagt.

Men så snart hjemmesiden dukkede op, fik Connor det skidt. Han forsøgte straks at lukke siden, men jo mere han klikkede, desto flere lumre billeder dukkede der op. I panik slukkede Connor for strømmen på computeren og løb ind på sit værelse.

Connor var ked af, at han havde set de billeder. Siden sin dåb for at par måneder siden var han begyndt at føle den særlige fred, som Helligånden giver. Men efter at have set de billeder følte Connor slet ikke nogen fred. Han følte sig skyldig og bange for, at nogen skulle opdage, hvad han havde set.

Connor var meget stille under aftensmaden. Han prøvede at lytte

til familiens samtale, men de billeder han havde set, blev ved med at dukke op i hans tanker. Den ækle følelse ville ikke forsvinde.

Da Connor bad sin aftenbøn, fortalte han sin himmelske Fader om de billeder, han havde set. Han sagde, at han var ked af det og aldrig ville gøre det igen. Da han havde bedt, havde han det lidt bedre, men han følte samtidig, at han skulle sige det til sin mor. Connor havde ikke lyst til at fortælle hende, hvad der var sket. Sæt nu hun blev vred eller skuffet?

Til sidst besluttede Connor at tale med hende. Han gik ind på mors værelse og satte sig på hendes seng, hvor hun lå og læste.

»Må jeg lige tale med dig, mor?« spurgte han.

»Ja, lille skat« svarede mor. »Hvad er der?«

Han bralrede ud med det. Han fortalte hende, hvad hans ven havde sagt, og han fortalte hende, hvad han havde set, da han besøgte den hjemmeside. Mor så indgående på ham, men hun virkede ikke vred.

»Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre,« sagde Connor. »Så jeg slukkede bare for computeren og løb. Jeg er ked af det, mor. Jeg skulle ikke have skrevet den adresse ind, men jeg vidste ikke, at det var noget slemt.«

Mor gav Connor et kram. »Jeg er ked af, at du så de billeder, Connor,« sagde hun. »Nogle mennesker prøver at narre børn til at se slemme ting. Men du gjorde det rigtige. Hvis du ser grimme billeder på computeren, skal du slukke og sige det. Du skal slukke for strømmen på computeren og straks komme og fortælle mig det. Du gjorde det helt rigtige.«

Connor følte sig meget lettet!

»Du skal vide, at det ikke er din skyld, Connor,« sagde mor. »Det var en fejltagelse, og du skal ikke føle dig skyldig over det, der er sket.«

»Men, mor, hvis jeg gjorde det rigtige, hvorfor følte jeg mig så skidt tilpas?«

»Helligånden fortæller os, når

noget er farligt,« forklarede mor.
»Den følelse, som du fik, var Helligånden, som sagde, at du skulle skynde dig væk. Jeg lægger filter i computeren, som blokerer dårlige sider, men nogle gange kan noget alligevel slippe igennem. Så hvis der sker sådan noget igen, ved du, hvad du skal gøre, ikke?»

»Slukke for computeren og fortælle dig det,« sagde Connor.

»Nemlig!« sagde mor.

Inden Connor gik i seng igen, bad han til sin himmelske Fader og takkede ham for den lettelse, han følte. Mens han bad, fornemmede han Helligåndens fred. Han vidste, at alt var i orden. ■

TIPS OM SIKKERHED PÅ INTERNETTET

- Få dine forældres tilladelse, inden du går på nettet.
- Brug kun internettet, når der er andre mennesker – såsom dine forældre – omkring dig.
- Medmindre dine forældre har givet dig lov til det, må du aldrig oplyse dit rigtige navn, alder, adresse, telefonnummer eller andre personlige oplysninger.
- Bogmærk dine yndlingssider, så du ikke skal lede efter dem.

Sådan kommer du væk fra en upassende hjemmeside:

1. Sluk for skærmen eller computeren.

2. Sig det til en voksen.

3. Besøg aldrig den side igen.

4. Hvis nogen viser dig upassende sider, så vær ikke bange for at gå væk.

Hvis du leder efter en sjov, tryk hjemmeside, så prøv at kigge på friend.lids.org. Vi har historier, malebogssider, videoer, billeder, spil og meget mere.

Vores side

Primarybørnene fra Vilel-Marie Menighed i Montreal Stav i Quebec i Canada og deres lærere og ledere glædede sig ved deres besøg i tempelhaven ved templet i Montreal. De var stille og ærbødige, da tempelpræsidenten bød dem velkommen og viste dem rundt. De glædede sig over de farverige blomster og det smukke tempel. De så også en film om templet og hver af dem fik et lille kort med et billede af templet på.

Michael G. (til højre), 11 år, fra Panama, er glad for sin karateundervisning og er flittig i skolen. En dag fik han lov til at være »skoleinspektør for en dag«, fordi han har så gode karakterer.

Michael er allerede en modig missionær. Da Kirken havde en informationsstand ved den internationale messe nær hans hjem, stod Michael og hans forældre ved indgangen og uddelte pjecer om Kirken til folk og indbød dem til at besøge Kirkens stand. Han gav også et uddelingskort til en vens familie, og missionærerne underviste dem om Kirken. Han glæder sig til at blive fuldtidsmissionær.

Send din tegning, dit foto, din oplevelse eller dit vidnesbyrd til Vores Side til liahona@ldschurch.org med »Our Page« i emnefeltet. Eller send et brev til:

Liahona, Our Page
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Alle bidrag skal indeholde barnets fulde navn, køn og alder, forældrenes navne, menighed eller gren og stav samt en forælders skriftlige tilladelse (e-mail er godt nok) til at trykke barnets foto og bidrag. Indlæg kan blive redigeret af hensyn til længde eller klarhed.

EN BØN OM TRØST

En nat drømte jeg to gange, at vores hus brændte, og der var ild overalt. Derefter var jeg meget forskrækket. Så jeg bad til min himmelske Fader om, at jeg ikke måtte drømme det igen. Så faldt jeg i søvn igen og drømte, at jeg var på en smuk eng. Jeg følte mig rolig, og var ikke bange mere.

Nivia Angelica A., 10 år, Mexico

Jeremiah P., 10 år, Samoa

Min store beslutning

Rebecca Shaw

Bygger på en virkelig begivenhed

»Og deres børn skal døbes til deres synders forladelse, når de er otte år gamle, og modtage håndspåleggelsen« (L&P 68:27).

»**N**icole, Johnsons kommer på besøg igen i aften,« sagde mor. »Har du bedt, sådan som de bad dig om?«

»Nej, ikke endnu,« svarede jeg.

Ældste og søster Johnson er et missionærægtepar i vores menighed. De er kommet til vores familieaftner for at undervise mig i missionærlektionerne.

Min familie har ikke altid gået i kirke, så der var meget, jeg ikke forstod. Nu hvor jeg nærmer mig de otte år, siger mor, at jeg skal beslutte mig for, om jeg vil døbes.

I sidste uge fortalte ældste og søster Johnson mig om, hvordan Joseph Smith bad for at finde sandheden. Så spurgte de mig, om jeg ville spørge Gud, om jeg skulle døbes.

»Læg mærke til, hvad du føler,« sagde søster Johnson. »Det er sådan, Helligånden hjælper os til at vide, hvad der er sandt.«

Jeg tænkte, at jeg måske kunne vente, indtil jeg blev 14 år, ligesom Joseph Smith var.

Til lektionen i aften stablede ældste Johnson kopper oven på hinanden og byggede et tårn. Han sagde, at hvis man ikke har en solid grundvold, så styrter hele tårnet sammen.

»Hvorfor tror du, at Kirken har sådan en solid grundvold?« spurgte han.

Jeg kunne huske lektionen fra sidste uge. »Måske fordi vor himmelske Fader fortalte Joseph Smith, hvordan han skulle genoprette den,« sagde jeg.

»Det er rigtigt,« sagde ældste Johnson. »Og vi har levende profeter og apostle, som holder den på rette vej.«

Det gav god mening. Jeg havde altid haft en god følelse indeni, når jeg hørte om præsident Thomas S. Monson.

Så stillede søster Johnson det spørgsmål, som jeg havde frygtet.

»Har du bedt om at få at vide, om du skal døbes?«

»Nej, ikke endnu,« svarede jeg.

»Vil du gerne døbes?« spurgte søster Johnson.

Jeg ville ønske, at jeg kunne svare hende, men jeg trak bare på skuldrene.

Min lillesøster tror, at jeg er bange for at blive dykket under vandet, for det er det, hun ville være bange for. Men jeg kan godt lide vand, så jeg var ikke sikker på, hvad jeg var så bekymret for.

»Er du bange for det store ansvar?« spurgte søster Johnson.

Så snart søster Johnson sagde det, vidste jeg, at hun havde ret.

»Vor himmelske Fader vidste, at I ... ville skulle træffe nogle beslutninger, som oversteg jeres egen evne til at vælge korrekt ... Han gjorde det derfor muligt for jer at modtage hjælp ... gennem Helligånden.«

Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum, »At opnå åndelig vejledning«, *Liahona*, nov. 2009, s. 6.

Mor havde sagt, at når jeg blev døbt, var jeg ansvarlig. Det betyder, at jeg er ansvarlig for de valg, jeg træffer. Jeg skal være omhyggelig med at holde Guds bud. Jeg er ikke sikker på, at jeg er parat til det ansvar. Sæt nu jeg holder op med at gå i kirke, ligesom min far gjorde?

»Når du bliver otte, er du ansvarlig for dine valg, uanset om du

bliver døbt eller ej,« sagde søster Johnson. »Men når du bliver døbt og bekræftet, får du mere hjælp til at træffe gode valg. Det er, fordi du får Helligåndsgaven.«

Vi talte om nogle af de bud, jeg skulle holde. Jeg vidste allerede, at det ikke er godt at ryge eller drikke spiritus, så det lød ikke svært at holde visdomsordet.

Da Johnsons var gået, var jeg

ikke længere bange for at blive døbt. Jeg ville træffe de rigtige valg og holde min himmelske Faders bud. Og jeg var glad for, at Helligånden ville hjælpe mig.

Jeg gik ind på mit værelse og knælede ved min seng. Mens jeg bad, følte jeg mig sikker på, at det var en god idé at blive døbt. Jeg ved, at den følelse var svaret på mine bønner. ■

Et mildt svar

Laura Hunter

Bygger på en virkelig begivenhed

»Et mildt svar afvender vrede, et sårende ord vækker harme« (Ordspr 15:1).

MILDT

SVAR-SMYKKE

Nogle gange kan det være svært at huske at svare mildt, når man er vred. Bed en forælder om at hjælpe dig med at klippe et »mildt svar-smykke« ud. Du kan sætte den på en skjorte, en dør, en bog, eller hvor du ønsker det, for at minde dig om at svare mildt.

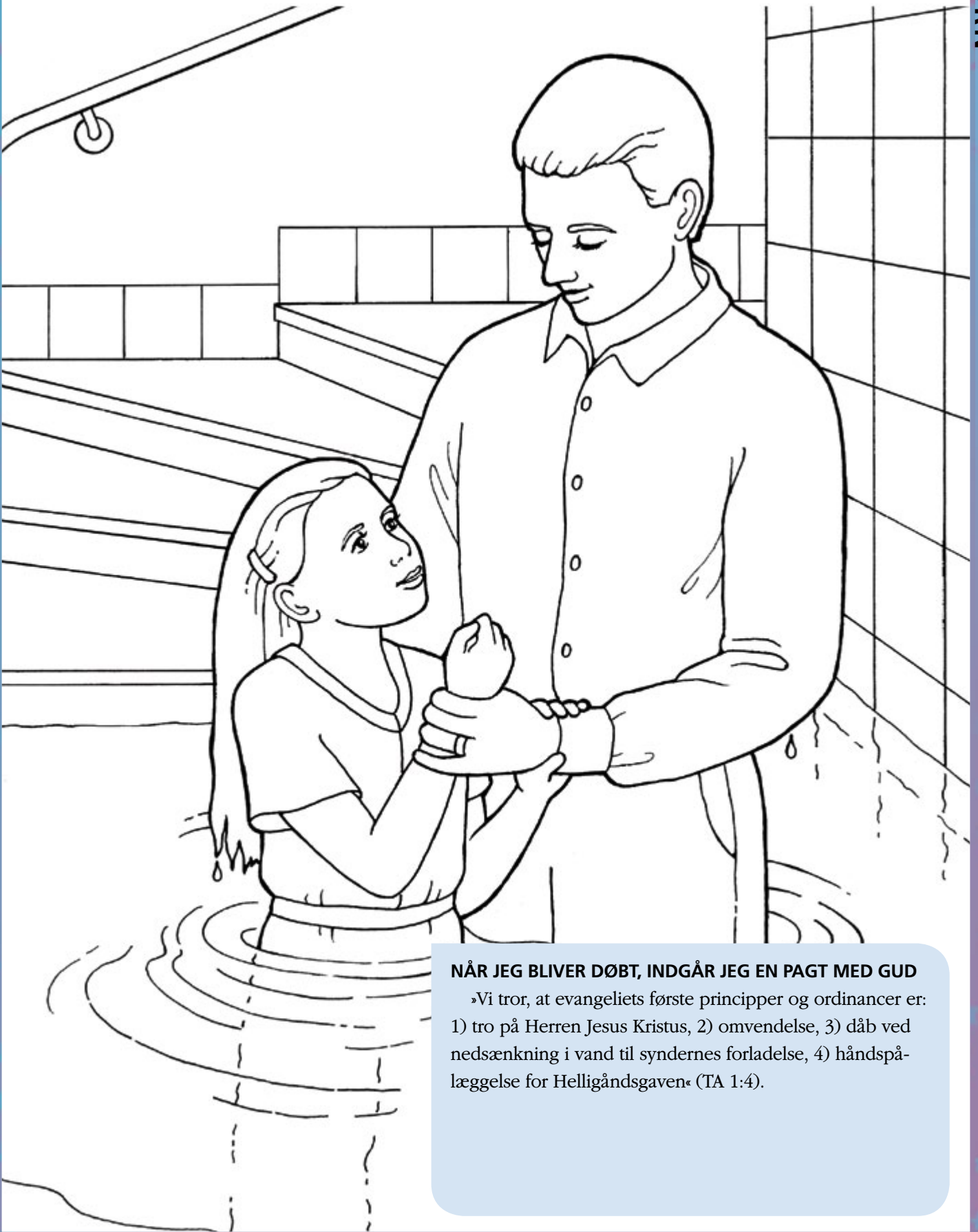

MILDT

SVAR-SMYKKE

NÅR JEG BLIVER DØBT, INDGÅR JEG EN PAGT MED GUD

»Vi tror, at evangeliets første principper og ordinancer er: 1) tro på Herren Jesus Kristus, 2) omvendelse, 3) dåb ved nedsenkning i vand til syndernes forladelse, 4) håndspåleggelse for Helligåndsgaven« (TA 1:4).

Internationalt er der et **stigende behov** for indtastere

Hikari Loftus

Kirkens Tidsskrifter

Overalt i verden søger mennesker efter deres forfædre. Og overalt i verden gør andre denne søgning mulig.

FamilySearch indexing, der blev introduceret online i 2006 og drives af frivillige rundt om i verden, er processen med at tage de fysiske optegnelser (som dem, der findes på mikrofilm) og indføre oplysningerne, de indeholder, i en søgbar online database.

FamilySearch indexing har haft en bemærkelsesværdig fremgang med 122.000 aktive indtastere, der har færdiggjort 547.978.000 optegnelser siden begyndelsen. De, der koordinerer indekseringen, har dog et nyt mål: At indeksere optegnelser på andre sprog end engelsk.

»Flere og flere af de navne, vi indekserer, er ikke engelske,« siger Jim Ericson, produktmarketingsdirektør for FamilySearch. »Vi forsøger at involvere flere mennesker, der taler forskellige sprog, så vi kan gøre et bedre arbejde med de ikke-engelske navne.«

Selvom indekseringen af engelske optegnelser fortsat stiger, overhales den dog af stigningen i internationale optegnelser. Projekter bliver tilgængelige fra forskellige lande, idet offentlige myndigheder og arkivarer bliver opmærksomme på den tjeneste, som FamilySearch yder, siger bror Ericson.

FamilySearchs medarbejdere begynder med at tage optegnelser fra det offentlige, biblioteker og tilsvarende kilder og skaber digitale billeder af dem.

Disse billeder bliver så samlet i små grupper, der kaldes »bundter«, som er tilgængelige for de frivillige online. De frivillige logger ind i FamilySearch, downloader et bundt og indtaster de oplysninger, de ser på skærmen. Dataene bliver så senere gjort lettere tilgængelige for slægtsforskere. Hvert bundt svarer til den mængde arbejde, som en frivillige kan udføre på ca. 30 minutter, siger Katie Gale, indekseringskoordinator for FamilySearch.

Frivillige, der deltager i FamilySearch indexing, kan omfatte personer, hvis modersmål ikke er engelsk (hjemmesiden findes nu på 7 sprog), men det kan også omfatte personer, der kender til sproget fra en mission, skole eller anden undervisning.

Selv hvis projekter ikke er tilgængelige i et land, hvor man bor eller tjente, kan der være tilgængelige projekter fra lande, hvor man taler det samme sprog.

Da templet i Kijev i Ukraine blev bygget, deltog de ukrainske hellige i et initiativ om at finde og indeksere navne, som de kunne tage med i templet, da det var færdigt. Da templet blev ind-

viet, arbejdede 401 indtastere fra

Ukraine, Rusland, Nord-

og Sydamerika og

Europa på Kijev-

projektet, og

de hellige kunne

tage 200.000 ukra-

inske navne med

til templet.

Når indekseringen i et område stiger, reagerer FamilySearch-personalet, der tilvejebringer indekseringsbundterne, på dette og vil, hvor det er muligt, fremskynde frigivelsen af projekter i det område.

Med den nuværende hastighed for indeksering kan det tage nogle lande op til et årti at færdiggøre de nuværende bundter – derfor er der behov for yderligere indtastere. Mange bundter på andre sprog end engelsk tager i gennemsnit mellem 2 til 6 år at færdiggøre.

»Hvis projektet fortsætter i en uendelighed, mister det sin værdi,« siger Paul Starkey, indekseringsdriftsleder for FamilySearch. »Hele formålet med indeksering er at stille disse optegnelser til rådighed

elektronisk, så folk kan finde deres forfædre. Vi forsøger at afvikle disse projekter ganske hurtigt.«

Kirken ejer omkring 2,4 millioner ruller mikrofilm med genealogiske optegnelser, der opbevares

Begynd indekseringen nu

Kom i gang ved at gå ind på indexing.familysearch.org.

Vælg et af syv sprog at arbejde på fra rullegardinet.

Klik på **Get Started** (Kom i gang).

Indekseringsprogrammet bliver automatisk downloadet og begynder.

Øv med et oplæringsbundt for at lære programmet at kende.

Begynd indekseringen! Man kan vælge et bundt fra ethvert projekt, der er organiseret efter land. ■

FOTO: WEIDEN C. ANDERSEN, © IRI

i Granite Mountain Record Vault. Dette svarer til omkring 15 milliarder optegnelser, der venter på at blive indekseret. Utallige andre fysiske optegnelser findes overalt i verden.

»At finde et navn og personlige optegnelse er en oplevelse, som vender slægtsforskeres hjerte til deres fædre,« siger bror Ericson. »Medlemmer af Kirken kan bruge de oplysninger, der er indtastet, til at dokumentere deres forfædres linjer og sørge for templets frelsende ordninger.«

Selvom det er muligt for alle med adgang til en computer at deltage i den enkle opgave at indtaste, bør man ikke forklejne dens vigtighed, siger søster Gale. »Hvis folk kunne se indeksering i et større slægtshistorisk lys, ville de se betydningen af det og behovet for flere frivillige.«

»Vi har brug for flere mennesker, der er engageret i indeksering,« siger bror Ericson, »og vi beder mennesker om at fortælle deres venner og familie om dette program, hvad enten de er medlemmer af Kirken eller ej. Det er ikke kun for medlemmer af Kirken. Det er sjovt, når alle arbejder om et fælles mål.« ■

FamilySearch indekseringskoordinators har et nyt mål til de frivillige: At indeksere på andre sprog end engelsk.

Stigende selvhjulpenhed i Ecuador

Heather Wrigley

Kirkens Tidsskrifter

» Individuel frihed og borgeransvar afhænger af princippet om at hjælpe den individuelle til at hjælpe sig selv,« sagde præsident Ezra Taft Benson (1899-1994), Kirkens trettende præsident, i sin åbningstale i 1975 af Benson Institute of Agriculture and Food, der hører under Latter-day Saint Charities.

Med den filosofi om selvhjulpenhed har Benson Institute arbejdet sammen med tusindvis af mennesker for at forbedre fødevareproduktion, ernæring og sundhed ved at øge livskvaliteten for nogle af verdens fattige mennesker.

I 2009 rejste medlemmer af Benson Institute til Ecuador, et land med frugtbar landbrug. Men ifølge WHO er 23 procent af børn under 5 år kronisk underernæret i dette land med næsten 15 millioner mennesker. Benson Institutes indsats er med til at nedbringe den statistik, når de involverede arbejder på at bryde fattigdomscirklen.

En kvinde og mor til seks sagde, at før Benson Institute kom, var det ofte svært at forsørge sin familie: »Det er så trist at være mor og være så fattig, at du ikke kan give dine børn et måltid mad eller et stykke brød hver dag,« sagde hun.

De familier, der arbejder med Benson Institute, lærte forbedret såteknikker, afgrøderotation, smådyrslandbrug, balanceret ernæring, personlig hygiejne og den rette tilberedning af måltider.

Sulten, der er blevet en daglig prøvelse for mange, er blevet mindre fremherskende med iværksættelsen af de nye landbrugsteknikker. Familierne så en drastisk stigning i deres fødevareproduktion, som gjorde det muligt at opbevare og sælge deres produkter. Familierne oplevede desuden et bedre helbred, da deres diæt og hygiejne blev forbedret. Ved at spise

Familier, der arbejder med Benson Institute, har oplevet større sundhed, når deres diæt og hygiejne er blevet forbedret.

frugterne af deres arbejde fra køkkenhaven har de fået næringsstoffer, som deres tidligere diæt manglede.

»Vi havde før børn, der ikke kunne koncentrere sig,« siger en lokal lærer. »Efter programmet lærer børnene meget hurtigere. Før havde vi børn, der ofte blev syge; nu bliver børnene ikke længere syge. Før i tiden sov de i klassen, nu falder de ikke længere i søvn i klassen. De så meget trætte ud, men efter programmet ser de meget sundere ud og har mere energi.«

Se en video online om projektet i Ecuador på engelsk og spansk på <http://lds.org/church/news/growing-self-sufficiency-in-ecuador>

Alle Kirkens velfærdsinitiativer er baseret på velkendte principper om selvhjulpenhed. Det og Benson Institutes fremgangsmåde med at bygge videre på årtiers erfaring og kundskab fortsætter med at velsigne titusinder af menneskers tilværelse overalt i verden. ■

TIL HELE VERDEN

Oplys verden siger apostle til centralamerikanske hellige

Hvert medlem af Kirken må opbygge en stærk tro på Kristus, sagde ældste M. Russell Ballard og ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum til medlemmerne i Guatemala, Honduras og Nicaragua under deres rejse i Centralamerika i januar 2011. Sammen med andre kirkeledere bad de medlemmerne om at styrke deres familie gennem bøn, skriftstudium, tempeltjeneste, familieaften, overholdelse af sabbatsdagen, lydighed mod Herrens befalinger og ved at fortælle deres omgivelser om deres tro.

Ældste Christofferson og ældste Ballard præsiderede over konferencer i adskillige stave og deltog i foredrag for lokale præstedømmeledere, forældre og ægtepar, unge voksne og unge. De mødtes også med 1.100 missionærer i fire missioner, stavspræsidenter, biskopper og grenspræsidenter.

Ældste Scott vender tilbage til Mozambique

»I er nogle af de dyrebareste børn på jorden, og Gud elsker jer,« fortalte ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum sidste dages hellige i Mozambique, da han for nylig var i Det Sydøstafrikanske Område. Elleve år efter at ældste Scott indviede dette land til forkyndelse af evangeliet, vendte han i januar 2011 tilbage for at erfare, at Kirken har haft stor fremgang.

Ved ældste Scotts første besøg var der blot 40 kirkemedlemmer i Mozambique, og landet var en del af Johannesburg-missionen i Sydafrika. Ved hans andet besøg var Kirken vokset til flere end 5.000 medlemmer spredt over 2 distrikter, 19 grene og 3 grupper, der mødes over hele landet. Mozambique er også hovedsædet for Mozambique Maputo-missionen, der dækker hele Mozambique og Angola.

Før hjemrejsen tog ældste Scott sig tid til at

FOTO GENGIVET MED TILLADELSE AF ÆLDSTE NEIL L. ANDERSEN

Ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum sammen med medlemmer og missionærer i Stillehavsområdet.

mødes med og takke læger, der var i Mozambique med Kirkens humanitære hjælpeprogram.

Ældste Bednar og ældste Andersen styrker hellige i Stillehavet

Kirkemedlemmer og missionærer i Stillehavet blev for nylig undervist, opløftet og opbygget af to medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum, ældste David A. Bednar og ældste Neil L. Andersen.

Ældste Bednar mødtes med missionærer og medlemmer i Tonga, New Zealand, Hawaii og Marshall-øerne. Ældste Bednars besøg blev en vigtig begivenhed for medlemmerne på Marshall-øerne, da man mener, at det er første gang, at et medlem af De Tolv Apostles Kvorum har besøgt øerne.

Ældste Andersen rejste rundt i Australien, Papua Ny Guinea, New Zealand og Fransk Polynesien.

»Når vi rejser til øerne i havet og til jordens fjerneste ender, ser vi, at Kirken findes overalt,« siger ældste Bednar. »Den er solidt etableret, den vokser, og der findes trofaste, gode mennesker. Det er virkelig mirakuløst.« ■

Besøg lds.org/study/prophets-speak-today og se mere om nutidige profeters og apostles tjenestegerning.

Tro og familie inspirerer tempelbesøg fra Ny Kaledonien

I januar tilbragte 147 kirkemedlemmer fra Ny Kaledonien en måned i Hamilton i New Zealand for at tage i templet der.

For mange var det første gang, de var i et sidste dages helligt tempel. For andre var det en årlig begivenhed.

»Vi har ikke et tempel i Ny Kaledonien, og de fleste medlemmer kommer fra meget ringe kår,« siger Georgie Guidi, et medlem af gruppen. »Forældrene arbejder hele året på at spare

penge op til rejsen.« Templet befinder sig mere end 1.600 km fra disse medlemmers hjem.

Han sagde, at grunden til, at de er så villige til at tage til New Zealand, er, at deres oplevelser der, styrker deres tro på Jesus Kristus og bringer deres familie sammen.

Gerard Mou-Tham, distriktspræsident i Ny Kaledonien, tilføjede, at »komme til templet er en mulighed for mange for at styrke deres tro og komme tættere på Gud.« ■

KORTE NYHEDER FRA HELE **VERDEN**

Salomonøernes premierminister får overrakt familieproklamationen

Kirken overrakte et eksemplar af »Familien: En proklamation til verden« (*Liahona*, nov. 2010, s. 129) til Salomonøernes premierminister, Danny Philip, ved en kort ceremoni fredag, den 21. januar 2011.

Ældste Dirk Smibert, områdehalvfjerdsler, og andre kirkerepræsentanter mødtes i premierministerens hjem og overrakte ham proklamationen og en statuette af en familie.

Datoer for templet i El Salvador er blevet bekendtgjort

Det Første Præsidentskab har inviteret medlemmer og offentligheden på rundtur i templet i San Salvador i

El Salvador under åbent hus-arrangementet, der afholdes fra fredag, den 1. juli, til lørdag, den 23. juli 2011, søndage undtaget.

En kulturel festlighed afholdes lørdag, den 20. august 2011 og efterfølges af templets indvielse den næste dag.

Hjemmeside giver medlemmer mulighed for at dele talenter til opbygning af Kirken

Helping in the Vineyard er en ny hjemmeside, der er oprettet for at rumme det stigende antal af frivillige projekter, som kirke-medlemmer kan hjælpe med. Projekter omfatter oversættelse, FamilySearch indeksering, fotografering, markering af videoer og billeder og redaktionsarbejde og kan udføres fra ethvert sted med internetadgang.

Skaberne af Vineyard håber på at få 10.000 frivillige til at

registrere og deltage i online-projekter i løbet af 2011. Medlemmer kan tilmelde sig til at deltage på vineyard.lds.org, der på nuværende tidspunkt kun findes på engelsk.

Museum åbner ny børneudstilling

Kirkens historiske museum i Salt Lake City har afsløret to nye udstillinger med kreative lærings-omgivelser og børns kunstværker.

The Gospel Blesses My Life indeholder kunstværker af børn fra 42 lande rundt om i verden, der skildrer, hvordan kendskab til Jesu Kristi evangelium velsigner folk.

A Book of Mormon Fiesta: A Latin American Celebration indeholder interaktive afsnit, der hædrer den latinamerikanske arv i Kirken og skildrer latinamerikanske medlemmers historie.

Besøg churchhistorymuseum.org og se yderligere oplysninger om udstillingen. ■

KOMMENTARER FRA LÆSERNE

Mod til at være stærk

Jeg tænker dagligt over de råd, jeg får igennem *Liahona*. Det hjælper mig med mine daglige beslutninger, og jeg oplever, at jeg er mere forpligtet til at efterleve evangeliet. Tidsskriftet giver mig mod til at være lidt stærkere.

Ramon Cristopher Hipolito Villaluna,
Filippinerne

Løser umulige problemer

Budskaberne i *Liahona* gør mig stærk. Når jeg skal træffe tilsyneladende umulige beslutninger, genlæser jeg budskaberne og finder den perfekte løsning. Stop aldrig med at bringe Det Første Præsidentskabs budskab og Sidste dages helliges røster.

Evelyn Forson, Ghana

Dette er sandheden

Liahona har vejledt mig, siden jeg tilsluttede mig Kirken for 15 år siden, og jeg har modtaget stærke tilskyndelser fra Ånden, når jeg har læst i tidsskriftet. Det er mit tilflugtssted, når jeg er ked af det. Når jeg læser de helliges beretninger fra hele verden og generalautoriteternes ord, føler jeg trøst, fred og en bekræftelse af, at dette er sandheden.

Felipe Urbina, Costa Rica

Send feedback eller forslag til liahona@ldschurch.org. Indlæg kan blive redigeret på grund af længde eller klarhed.

FORSLAG TIL FAMILIEAFTEN

Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften. Her følger nogle få eksempler.

»Den sande vej til lykke«, s. 28:

Efter at have læst artiklen for din familie, så overvej disse spørgsmål: Hvordan påvirker de beslutninger, vi træffer nu, vores fremtidige lykke? Hvordan kan vi være sikre på, at vi træffer retfærdige beslutninger?

»Styrken ved uddannelse«, s. 42:

Forfatteren af denne artikel blev imponeret over, hvad præsident Gordon B. Hinckley har sagt om uddannelse: »I har brug for al den uddannelse, I kan få. Giv afkald på hvad som helst, der er nødvendigt at ofre for at blive kvalificeret til at arbejde ude i verden.« Drøft som familie ofre og velsignelserne, der kommer derfra.

»Lær en mand at

fiske«, s. 54: Læs eller

sammenfat denne artikel for din familie. Hvordan forberedte Ezra sig på sine prøvelser? Hvordan hjælp vor himmelske Fader ham? Drøft, hvad I som familie kan gøre for at forberede jer.

»Stol på Herren«, s. 60: Læs denne artikel som familie. Overvej at bede familien om at fortælle om oplevelser, hvor deres bønner er blevet besvaret. Tal om de forskellige måder, hvorpå vor himmelske Fader kan besvare bønner og vigtigheden af at stole på ham.

Min datters spørgsmål

Som biskop i vores menighed opfordrer jeg forældre til at give deres børn mulighed for at undervise ved familieaften. Min hustru og jeg besluttede at følge min opfordring.

Vores søn underviste først, og vi nød hans lektion om bøn. Den efterfølgende mandag var det vores datters tur. Hun var blevet døbt nogle få måneder forinden. Hendes emne var Guds skaberværk. Hun stillede os en række spørgsmål, som vi besvarede. Hun bar derefter sit vidnesbyrd og afsluttede.

Min søn udbrød: »Du har endnu ikke undervist os, du har kun stillet spørgsmål.« Men jeg fortalte min familie, at jeg var

blevet rørt, da min hustru, som svar på et af spørgsmålene, sagde, at hun var Gud taknemlig, fordi han havde skabt familieenheder og for at give hende en vidunderlig familie med en kærlig mand. Jeg fortalte dem, at mit hjerte blev fyldt med taknemlighed, da min yngste datter besvarede spørgsmålet om »Hvem skabte verden?« ved at sige »Jesus.« Der var mange andre svar, som var overvældende og indsigtfulde.

Så selv om min datter ikke »underviste«, sådan som min søn forventede, har hendes lektion – og andre lektioner, hvor mine børn har undervist – været blandt mine foretrukne familieaftener.

Richard Ikegbu, Nigeria

BYG PÅ EN SIKKER GRUNDVOLD

Joshua J. Perkey

Kirkens Tidsskrifter

Ikke langt fra den vidtstrakte Ohio River ligger en lille landsby i udkanten af Louisville i Kentucky. Den hedder Anchorage. Engang var det et landbrugssamfund, hvor flodbådskaptajnerne havde deres sidste sejlbare strækninger, men i dag er det hjem for familier fra mange forskellige trossamfund.

Det var her, at jeg i kirken, derhjemme og mens jeg udforskede den forunderlige verden for foden af platan-, ege-, ahorn-, kastanje- og piletræerne, lærte en af kristendommens grundsætninger: At Jesus kom herved som den store lærer, der viste os gudhedens og pålidelighedens vej.

Mine forældre var gode mennesker, som var trofaste i deres kirke. De lærte mig, hvordan jeg skulle være et godt menneske, og at der var noget, som var rigtigt, såsom at være god mod andre, og noget, som var dårligt, såsom at stjæle. På den anden side lærte de mig også, at det, som et menneske tror, er sandt, er lige så gyldigt som det, en anden tror, er sandt, selv om de to ting er indbyrdes modstridende. Set i lyset af den filosofi, som jeg forstår den, er der ingen evige principper, der er sande for alle, men kun personlige synspunkter, som intelligente mennesker har ret og pligt til at afgøre, om de er sande for dem.

På grund af denne dybereliggende moralske relativisme havde jeg svært ved at tro på det, som mormonmissionærene fortalte mig

Et vidnesbyrd kan blive urokkeligt.

om behovet for en forsoning, præstedømmemyndighed og profeter. Faktisk tog min vej til konvertering seks lange år med konstante udfordringer og tvivl om, hvem jeg var, hvad jeg troede på, og hvorvidt der faktisk kunne være en Gud, som havde fastsat evige principper om sandhed og vildfarelse, synd og konsekvens.

Utroligt nok modtog jeg en åndelig bekræftelse, men den kom

ikke, før jeg var ydmyg nok til at tage imod den. Først kom et vidnesbyrd om dåb, så om Mormons Bog, og siden om, at Joseph Smith er en sand profet. Yderligere vidnesbyrd fulgte, linje på linje, angående profe-

ter og apostle i vore dage.

Til sidst kom der et tidspunkt i mit liv, hvor jeg ikke bare troede på, at evangeliet var sandt – jeg vidste det. Kulminationen på mange små vidnesbyrd skabte en grundvold, som min tro var sikker på, et bolværk, som udfordringer mod mit vidnesbyrd ville knuses imod.

Det er vores guddommelige ret at søge svar fra Herren. Og vi skal nære os selv åndeligt hver dag, så vores vidnesbyrd forbliver stærkt. Men jeg vidste også, at det i Herrens system ikke er produktivt at blive ved med at tvivle på principper, som vi har modtaget et vidnesbyrd om. Det kan faktisk føre til frafald.

Jeg tumler ikke længere med min ungdoms moralske relativisme. Jeg ved, at når profeten taler, kommer hans ord fra Gud. Når der opstår situationer, hvor mit vidnesbyrd udfordres, sætter jeg min lid til det vidnesbyrd, jeg allerede har modtaget, og gør så mit bedste for at leve efter det. Det er vejen til fred; det er vejen til lykke. ■

Kirkens velfærdsplan

FEJRRER 75 ÅR MED SELVHJULPENHED OG TJENESTE

»Hovedformålet var ... at oprette et system, hvorved lediggangens forbandelse bliver fjernet, arbejdsløshedsunderstøttelsens onder afskaffet, således at uafhængighed, flid, sparsommelighed og selvrespekt igen kunne oprettes blandt vores folk. Målet i Kirken er at give mennesker hjælp til selvhjælp. Kirkens medlemmer må igen sætte arbejdsglæden i højsædet som et ledende princip i deres tilværelse.«

Præsident Heber J. Grant (1856-1945), i Conference Report, okt. 1936, s. 3; se også Kirkens præsidenters lærdomme: Heber J. Grant, 2003, s. 111.

INDHOLD

- 82** Et brev fra Det Første Præsidentskab
- 83** Omsorg på Herrens måde
- 84** Femoghalvfjerds år med selvhjulpenhed
- 85** Fang visionen i selvhjulpenhed
- 92** Vi øger vores barmhjertighedstjeneste ved at følge Frelseren
- 93** Styrken ved at være mange
- 96** Gør velfærdsprincipper til en del af hverdagen

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE
DET FØRSTE PRÆSIDENTSKABS KONTOR
47 EAST SOUTH TEMPLE STREET, SALT LAKE CITY, UTAH 84150-1000

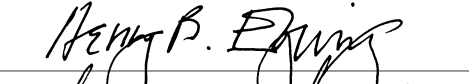
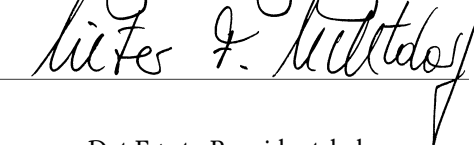
Den 1. juni 2011

Kære brødre og søstre

I år er det 75-året for indførelsen af Kirkens velfærdsprogram. De følgende sider vil præsentere noget af historien om, hvordan programmet kom frem. De vil også orientere jer om Kirkens internationale velfærdsindsats og vise velfærdsprincipper i funktion hos Kirkens medlemmer over hele verden.

Dette jubilæum vil også tjene som en invitation og påmindelse for os alle til at blive mere selvhjulpne og til at følge Frelseren og hjælpe mennesker til selvhjælp. Vi opfordrer jer og jeres familie til under bøn at overveje og handle i henhold til principper for velfærd og selvhjulpnehed, når I gennemgår dette tematillæg.

Med kærlig hilsen

Det Første Præsidentskab

Omsorg på Herrens måde

Det var en tid med store tab på børsmarkedet. Banker og andre finansinstitutioner krakkede. Arbejdsløsheden steg voldsomt. Folk mistede deres hjem. Regeringer greb ind med dyre programmer, som skulle vende den nedadgående spiral. Flere og flere mennesker blev tvunget til at henvende sig til offentlige institutioner for at få mad og andre nødvendigheder.

Denne beskrivelse af 1930'erne kunne også anvendes om mere aktuelle situationer. Dengang – såvel som nu – har Kirkens velfærdsplan været tilgængelig for at »hjælpe mennesker til at hjælpe sig selv«¹ i tider med katastrofer, omfattende økonomiske kriser og nedgangstider og i det mindre, mere personlige udfordringer, som familier og enkeltpersoner kan komme i.

Skønt velfærdsplanen, som vi kender den i dag, ikke blev præsenteret før 1936, har de hellige i *hver eneste* uddeling praktiseret selvhjulpnehed, fordi Jesus Kristus er velfærdsplanens ophavsmand. Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Herren banede vejen, da han sagde: »Og forrådshuset skal drives ved donationer fra kirken; og der skal sørges for enker og forældreløse og også for de fattige« (L&P 83:6). Og så påpegede han: »Men det må nødvendigvis gøres på min egen måde« (L&P 104:16).«²

For at vise omsorg på Herrens måde skal vi udvikle vores egen selvhjulpnehed og derpå stræbe efter at hjælpe andre med at blive selvhjulpne. »Hengivne mænd og kvinder er med til at styre dette store og inspirerede program,« sagde præsident Monson. »Men faktisk kunne denne plan ikke fungere udelukkende ved vores indsats, for dette program styres af tro på Herrens måde.«³

Velfærdsplanens 75 års jubilæum – der fejres i år – giver sidste dages hellige mulighed for at tænke

over grundlæggende principper, såsom at blive selvhjulpne, vise omsorg for de fattige og nødlidende og tjene andre. Når vi efterlever disse principper, bliver vi bedre i stand til at lindre lidelse, styrke folks karakter og fremme enighed.

NOTER

1. *Kirkens præsidenters lærdomme*: Heber J. Grant, 2003, s. 111.
2. Thomas S. Monson, »Herrens metode«, *Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 8-12.
3. Thomas S. Monson, *Den danske Stjerne*, jan. 1977, s. 8-12.

»Den egentlige langsigtede hensigt med velfærdsplanen er opbygning af karakteren hos Kirkens medlemmer, både giveres og modtageres, at redde alt det ædle og gode i dem og bringe de slumrende åndelige rigdomme til at blomstre og bære frugt, hvilket, når alt kommer til alt, er denne kirkes mission, formål og eksistensberettigelse.«

Præsident J. Reuben Clark jun. (1871-1961),
førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, i
Glen L. Rudd, *Pure Religion: The Story of Church
Welfare Since 1930*, 1995, s. 301.

Hellige i alle uddelinger har fulgt Frelserens eksempel med at vise omsorg for de fattige og trængende.

Foto på s. 81 – Øverst: Medlemmer aflæsser madvarer ved Biskoppernes centrale forrådshus i Salt Lake City i 1937. I midten: En ung filippiner sætter frøplanter ud i haven. Nederst: Medlemmer arbejder på stavens velfærdsgård i Utah i 1948.

Femoghalvfjerds år med selvhjulpethed

Selv om Kirkens velfærdsplan endnu ikke var formelt indstiftet, erkendte de tidlige hellige betydningen af at være selvhjulpne, sørge for de fattige og nødlidende samt at tjene andre. Profeten Joseph Smith sagde: »Et menneske, der er fyldt med Guds kærlighed, er ikke tilfreds med blot at velsigne sin familie, men bevæger sig gennem hele verden, ivrig efter at velsigne hele menneskeheden.«¹

Ikke længe efter at Kirken var blevet organiseret, opførte man biskoppernes små forrådshuse og tiendekontorer, som skulle hjælpe de nødlidende. Joseph Smith iværksatte indsamlingen af fasteoffer i Kirtland i delstaten Ohio i 1830'erne.² Tiendeprincippet blev også præsenteret i denne periode (se L&P 119). Tiende og fasteoffer blev betalt i form af arbejdskraft, afgrøder og andre fornødenheder. Biskopper og grenspræsidenter førte tilsyn med fordelingen af disse ressourcer, ligesom de gør i dag.³

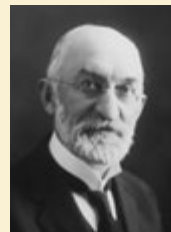
Mange af de tidlige hellige kæmpede for at forsørge sig selv. Kirkeledere og -medlemmer gik sammen for at bekæmpe lediggang og finde måder at skabe bæredygtige job. Nogle fandt arbejde med at bygge kirkebygninger og udføre offentlige arbejdsprojekter. Andre dyrkede jorden og solgte varer for at sørge for sig selv og deres familie. Mens de hellige arbejdede sammen, blev de velsignet med tilstrækkeligt til at dække deres behov.

Selv om udfordringerne i vore dage kan være anderledes, fortsætter sidste dages hellige med at sørge for sig selv og udvise omsorg for de fattige og trængende ved at følge Frelserens lærdomme og eksemplet fra tidligere generationer.

NOTER

1. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith 2007*, s. 327-328.
2. Se Howard W. Hunter, »Fastedagen«, *Stjernen*, jan. 1986, s. 56-57.
3. Se Glen L. Rudd, *Pure Religion*, 1995, s. 2, 4.

Oplysningerne i denne tidslinje stammer fra de følgende kilder, medmindre andet er angivet: Susan Clayton Rafter, Supporting the Rescue of All That Is Finest, 2005; Glen L. Rudd, Key Moments in Church Welfare Services, 2008; Glen L. Rudd, Important Events for Historical Church Welfare, 1999; Glen L. Rudd, A Brief History of the Church Employment Program, 1998; Glen L. Rudd, Pure Religion, 1995.

1936

- 6. april: Præsident Heber J. Grant og hans rådgivere bekendtgør Kirkens sikkerhedsplan ved generalkonferencen.
- Oktober: Kirken danner Kirkens velfærdskomité.

»Når vi faster ... føler vi os sultne. Og for en stund sætter vi i bogstaveligste forstand os selv i den sultnes og nøliddendes sted. Når vi gør dette, får vi større forståelse for de afsavn, de måtte føle. Når vi giver en offergave til biskoppen for at lindre andres lidelser, gør vi ikke blot noget ypperligt for andre, men vi gør også noget vidunderligt for os selv.«

Ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum, »Fasteloven«, *Liahona*, juli 2001, s. 90.

De hellige i Californiens Central Valley bidrager med arbejdskraft til en kirkejetet vingård i Madera i Californien. Vingården fremstiller flere hundrede ton rosiner, som er beregnet til fattige rundt om i verden.

Fang visionen i selvhjulpethed

Mange medlemmer betragter nok velfærd som et program, der skal hjælpe medlemmer, som i en periode står i en vanskelig situation. Men hensigten med Kirkens velfærdsplan er meget mere omfattende; det drejer sig også om at gøre selvhjulpethed til en livsstil. Præsident Thomas S. Monson har lært os, at selvhjulpethed – »evnen, forpligtelsen og indsatsen for at sørge for livets fornødenheder til sig selv og sin familie«¹ – er et afgørende element i vores timelige og åndelige velbefindende.²

Blot et ønske om at blive selvhjulpethed er ikke nok. Vi må gøre en bevidst, aktiv indsats for at sørge for vore egne og vores families behov. Biskop H. David Burton, præsiderende biskop, minder os om, at når vi har gjort alt, hvad vi kan, for at være selvhjulpethed, »kan vi trygt søge Herren og spørge om det, vi måtte mangle.«³ At være selvhjulpethed giver os mulighed for at velsigne andre. Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Først når vi er selvhjulpethed, kan vi virkelig følge Frelseren ved at tjene og velsigne andre.«⁴

Selvhjulpethed omfatter flere forskellige aspekter af et velafbalanceret liv, såsom (1) uddannelse, (2) sundhed, (3) beskæftigelse, (4) hjemmeproduktion og -forråd, (5) familieøkonomi og (6) åndelig styrke.

Til venstre, øverst: Hellige i Holland høster og lægger kartofler til hellige i Tyskland i 1947. Herover: Kurser i fødevarerfremstilling i Ecuador har gjort medlemmernes køkkenhaver mere produktive.

1937

- Kirken etablerer den første Biskoppernes centrale forrådshus i Salt Lake City.

1938

- Der købes grund til opførelse af Welfare Square i Salt Lake City, og byggeriet påbegyndes.
- April: Kirkens sikkerhedsplan omdøbes til Kirkens velfærdsplan.
- 12. august: Kirken åbner den første Desert Industries genbrugsbutik i Salt Lake City.

1. Uddannelse

Herren har befaleet os: »Stræb efter at lære, ja, ved studium og også ved tro« (L&P 88:118). Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) har sagt: »Vi tror på uddannelse. Denne kirke opfordrer til uddannelse. Det påhviler hvert eneste medlem af denne kirke, som en befaling fra Herren, at få al den uddannelse, man kan få ... Det er en pligt for sidste dages hellige sagt med Herrens egen mund at uddanne vores sind og vore hænder.«⁵

At få en uddannelse var målet for Roberto Flete Gonzalez fra Den Dominikanske Republik, som begyndte på college kort efter sin hjemkomst fra en fuldtidsmission. Hans far indvilligede i at dække Robertos leveomkostninger, så han kunne koncentrere sig om studierne, men kort efter døde Robertos far og efterlod familien i en vanskelig økonomisk situation.

Roberto forlod skolen og begyndte at arbejde for at forsørge sig selv, sin mor og sin søster. Han spekulerede på, hvordan han nogensinde skulle fuldføre sin uddannelse.

Nogle uger senere bekendtgjorde præsident Hinckley den selvsupplerende uddannelsesfond, »et

vovestykke«, som skulle hjælpe unge i udviklingslandene med »at hæve sig over den fattigdom, som de og generationer før dem har kendt til.«⁶ Roberto ansøgte om og fik godkendt et PEF-lån, som gjorde det muligt for ham at fuldføre sine studier. Den mulighed hjalp ikke blot med den øjeblikkelig økonomiske situation, men indgød også Roberto den fornødne tro til at gifte sig og stifte en evig familie, fordi han vidste, at han ville kunne forsørge dem.

Roberto fuldførte sin lægeuddannelse, mens han tjente som biskop, og blev det første medlem af Kirken, der sad i Den Dominikanske Republiks nationale bestyrelse for lægeuddannelsen. Men han siger, at det bedste resultat er det, der er sket derhjemme. »Der er sket forandringer i min familie, nu hvor vi er rykket bort fra fattigdommens nedadgående spiral,« siger han. »Jeg er taknemlig for, at min søn ikke skal vokse

»Alt det, som vi i dette liv kan lære, som er sandt, opstår med os i opstandelsen. Og alt det, vi kan lære, fremmer vores evne til at tjene.«

Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, »Education for Real Life«, *Ensign*, okt. 2002, s. 21.

1939

- Det første forrådshus og konservesfabrik på Welfare Square åbner.

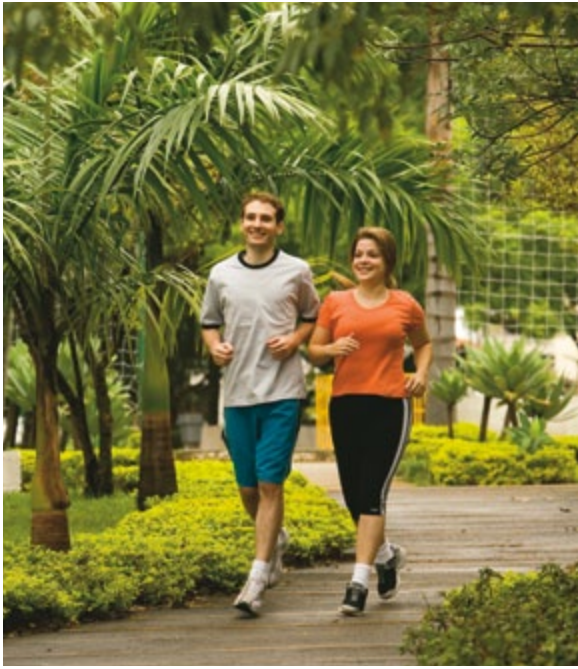
1940

- 27. august: Præsident David O. McKay indvier kornsiloen på Welfare Square. Kirkens medlemmer skænkede over 70.000 timers arbejdskraft til at bygge den.

1941

- 20. april: Det oprindelige mejeri på Welfare Square åbner.

Yderst til venstre: Sidste dages hellige studerende tager en uddannelse for at være bedre beredt til at klare udfordringerne i vores dages konkurrenceprægede verden. Til venstre: Motion og sund kost er en vigtig del af at behandle vores legeme med omsorg og respekt.

op på den måde, som jeg gjorde, fordi vi nu er væk fra fattigdommen.»

Man kan få yderligere oplysninger ved at gå ind på Education and Literacy-sektionen på providentliving.org og besøge besmart.com, som er en hjemmeside, der hjælper unge sidste dages hellige med at berede sig på videregående uddannelse.

2. Sundhed

Eftersom vi er skabt i Guds billede (se 1 Mos 1:27), er vores legemer templer, og de bør behandles med omsorg og respekt (se 1 Kor 3:16-17).

Visdomsordet, som findes i Lære og Pagter 89, er Herrens sundhedslov. Den blev åbenbaret til Joseph Smith i 1833. Den lærer os, at vi skal spise næringsrig føde og undgå skadelige stoffer. Apostle og profeter har siden da lært os, at vi skal undgå alle stoffer eller skikke, som nedbryder vores legeme eller sind og kan føre til afhængighed.⁷

Sainimere Balenacagi fra Fiji erfarede dette som teenager, da hun deltog i et bryllup sammen med nogle venner, som ikke var medlemmer af Kirken. Mange af de tilstedeværende, deriblandt Sainimeres venner, drak og røg og opfordrede hende til at drikke. »Hele mit liv har jeg lært, at jeg skal efterleve

evangeliets standarder, så jeg afviste uden tøven tilbuddet,« siger Sainimere.

Hun ved, at velsignelserne ved at efterleve visdomsordet strækker sig længere end bare fysisk sundhed: »Jeg har fundet ekstra beskyttelse i den forstand, at jeg er i stand til at træffe bedre valg, fordi jeg har Helligånden med mig. Jeg kan tydeligt se, at standarderne ikke begrænser vores frihed; de beskytter os mod de konsekvenser, som fører til begrænset frihed.«

Man kan få yderligere oplysninger i Physical Health-sektionen på providentliving.org.

Sainimere Balenacagi kender til både fysiske og åndelige velsignelser ved at efterleve visdomsordet.

»Vores fysiske legeme er virkelig Guds tempel. Derfor skal du og jeg nøje overveje, hvad vi indtager i vores tempel, hvad vi tager på vores tempel, hvad vi gør ved vores tempel, og hvad vi gør med vores tempel.«

Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum, »Ye Are the Temple of God«, *Ensign*, sep. 2001, s. 18.

1948

- 1. marts: Kirken åbner en regional arbejdsformidling i Salt Lake City.

1960

- Marts: Et nyt mejeri på Welfare Square står færdigbygget.

1963

- Pastafabrik og ny konservesfabrik på Welfare Square åbner.

Øverst: En ung kvinde får hjælp på et arbejdsformidlingscenter i Mexico. Herover: Oséias Portinari siger, at arbejdsformidlingscentret i São Paulo i Brasilien »giver arbejdsløse medlemmer et bedre syn på livet«.

3. Beskæftigelse

I mange menigheder er det mest presserende behov, som medlemmerne har, når de forsøger at blive selvhjulpne, at finde arbejde. Præstedømmekvorummer og medlemmer af menighedsrådet kan hjælpe disse medlemmer. De bør arbejde tæt sammen med disse personer, finde frem til nyttige ressourcer i lokalsamfundet, mentorer, som personligt kan hjælpe dem i nød, og finde jobmuligheder. Styrken hos medlemmer, der i tro arbejder sammen for at velsigne de nødlidende, vil ofte føre til en vellykket ansættelse.

I nogle områder i verden har Kirken oprettet

»Vor himmelske Fader beder os kun gøre det bedste, vi kan – at vi arbejder i henhold til vores bedste formåen, hvor stort eller småt det så måtte være.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »To principper, der gælder for enhver husstand«, *Liahona*, nov. 2009, s. 56.

arbejdsformidlingskontorer. Der er for tiden over 300 centre i 56 lande, der bl.a. tilbyder karriereworkshop, netværksmøder og personlig jobvejledning. Den nye kirkehjemmeside LDSjobs.org tilbyder også ressourcer til jobsøgende, arbejdsgivere og kirkeledere.

Da Oséias Portinari fra Brasilien blev afskediget, tilbragte han mere end to måneder med at søge nyt arbejde. Da han ikke kunne finde et arbejde, meldte han sig som frivillig i det lokale arbejdsformidlingscenter i São Paulo. Ved at hjælpe andre med at søge arbejde skærpede Oséias sine egne færdigheder inden for jobsamtaler og jobsøgning. Han deltog i karriereworkshoppen flere gange og blev senere selv underviser. Til Oséias' overraskelse skete der det, at mens han flittigt tjente andre, begyndte han at modtage opkald fra mulige arbejdsgivere, som førte til et fast arbejde.

Oséias er taknemlig for Kirkens ressourcer, som giver arbejdsløse medlemmer et bedre syn på livet. Han siger: »Jeg ved, at når vi yder en indsats, så åbner Herren dørene.«

Se yderligere oplysninger på LDSjobs.org eller dit nærmeste arbejdsformidlingscenter.

1973

- Kirken opretter LDS Social Services for at hjælpe familier.

1976

- Velfærdsfaciliteter opføres overalt i USA og Canada.
- 29. marts: Et nyt biskoppernes forrådshus på Welfare Square står færdigbygget.

1978

- Kirken danner Emergency Response Committee (nødhjælpskomité) for at hjælpe millioner af mennesker rundt om i verden, der er ramt af katastrofer.

4. Hjemmeproduktion og -forråd

I 2007 præsenterede Kirken *Bered alt, hvad der behøves: Hjemmeforråd*, en pjece, som præsenterer en forenklet tilgang til hjemmeforråd. Det Første Præsidentskab opfordrer medlemmer i hele verden til at fokusere på at have et grundlæggende lager af fødevarer og vand samt en opsparing. Medlemmer kan begynde med at producere eller købe nogle få ekstra varer og sætte et beskedent beløb til side hver uge, hvis deres forhold tillader det. Medlemmer kan ved at følge dette mønster i nogen tid etablere et hjemmeforråd og en økonomisk reserve, der svarer til deres behov.⁸

Da familien Lugo i Valencia i Venezuela hørte om dette råd, følte de sig inspireret til at begynde på deres eget forråd. De begyndte hver uge at sætte lidt mad, vand og penge til side. Selv med deres beskedne ressourcer kunne de samle en beskedne reserve efter blot nogle få måneder. Senere samme år bragte en strejke i Venezuela mange lokale arbejdsmænds job i fare. Bror Omar Lugo var blandt dem, der endte med at miste sit arbejde.

Det tog næsten to år for bror Lugo at finde et nyt arbejde. I den tid levede bror Lugo og hans familie af deres opsparing og forråd. På trods af familien Lugos store problemer pga. arbejdsløshed, oplevede de fred og trykthed, fordi de var beredt. De mødte selvsikkert en usikker fremtid, fordi de vidste, at de havde fulgt rådet om gradvist at opbygge deres forråd.⁹

Se yderligere oplysninger i Family Home Storage-sektionen på providentliving.org eller i pjecen *Bered alt, hvad der behøves: Hjemmeforråd*.

Familier i Den Demokratiske Republik Congo arbejder sammen på at dyrke kassava som en væsentlig fødekilde og at støde roden til mel til daglig anvendelse og til forråd.

»Dette nye forrådsprogram er inden for enhver formåen. Det første skridt er at begynde. Det næste skridt er at fortsætte. Det betyder ikke så meget, hvor hurtigt vi når målet, som det gør, at vi får begyndt og fortsætter i det tempo, vore midler rækker til.«

Biskop H. David Burton, præsiderende biskop, i »Hjemmeforråd: Et nyt budskab«, *Liahona*, mar. 2009, s. 14.

1980'erne

- De første arbejdsformidlinger uden for USA oprettes i Argentina, Chile, Paraguay og Uruguay.

1981

- Kirken bygger en Deseret Industries genbrugsbutik på Welfare Square.

1982

- 10. september: USA's præsident Ronald Reagan besøger velfærdsfaciliteterne i Ogden i Utah.

Devon og Michaela Stephens siger, at det at lægge budget hjalp dem til at få et »fast greb« om deres økonomi.

5. Familieøkonomi

Et andet aspekt ved at leve fornuftigt er at styre sin indtægt og udgifter. Det Første Præsidentskab har udtalt følgende:

»Vi anmoder jer indtrængende om at være beskedne i jeres udgifter, at beherske jeres indkøb for at undgå gæld ...

Hvis I har betalt jeres gæld og har en økonomisk reserve, selvom den er beskedne, vil I og jeres familie

»Vi er alle ansvarlige for at sørge for os selv og vores familie, både timeligt og åndeligt. Det gør vi fornuftigst ved at efterleve sparsommelighedens principper: At sætte tæring efter næring med glæde, at være tilfredse med det, vi har, undgå massiv gæld og flittigt spare op og berede os på »sne-inde«-situationer.«

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum, »Vær fremsynede forsørgere timeligt og åndeligt«, *Liahona*, maj 2009, s. 8.

føle jer mere trygge og nyde større fred i hjertet.«¹⁰

En vellykket familieøkonomi begynder med betaling af tiende og offerydelse. Når medlemmer sætter Herren først, bliver de bedre i stand til at sørge for sig selv og andre.

En anden del af et vellykket økonomisk arrangement omfatter at kende sine indtægter og udgifter og at styre pengene, så de ikke styrer en. Da Devon og Michaela Stephens fra Arizona i USA lagde budget, havde de kun en vag forestilling om, hvor mange penge de brugte hver måned. Men da de lagde budget med specifikke kategorier, hjalp det dem »ud af skyerne og ned på jorden igen,« siger Michaela. »Det var alarmerende at finde ud af, at vi havde færre penge, end vi troede, men det var samtidig fantastisk opløftende pludselig at føle, at vi havde helt styr på det, vi havde.«

Se yderligere oplysninger i Family Finances-sektionen på providentliving.org eller i pjecen *Bered alt, hvad der behøves: Familieøkonomi*.

1983

- Det Præsiderende Biskopråd får til opgave at lede velfærdsprogrammet.

1985

- Church Humanitarian Services begynder sit virke.

1990'erne:

- Kirken bruger Humanitarian Service Center til at sortere overskudstøj og andre fornødenheder, så det er klar til afsendelse til fattige og katastroferamte områder verden over.

1996

- Kirken etablerer Latter-day Saint Charities som en ikke-statslig organisation, der skal tage sig af humanitære aktiviteter i udvalgte lande.¹
- Velfærdstjenesten opfører i Mexico de første biskoppernes forrådshuse og hjemmeforrådscentre uden for USA.
- Fornyelsen af Welfare Square begynder.

6. Åndelig styrke

Åndelighed er afgørende for vores timelige og evige velbefindende. Vi møder alle prøvelser. Hvis vi stræber efter at øge vores åndelighed, medvirker det til at møde disse prøvelser positivt og indgyder os håb om bedre tider.

Nirina Josephson-Randriamihariosa fra Madagaskar bor i dag i Frankrig, mens hun færdiggør sin uddannelse. Da hun kom dertil, kæmpede hun med ensomhedsfølelse og hjemve. »Jeg søgte trøst i bøn, skrifterne og Helligåndens milde hvisken,« siger Nirina. »Alt det bragte mig tættere på min himmelske Fader og Frelseren, og jeg følte en fred.«

Med tiden fik Nirina venner og deltog i aktiviteter både i og uden for Kirken og fandt glæde i det. Men så rystede nogle tragiske nyheder hjemmefra hende. »En morgen modtog jeg besked om, at min bror var død. Jeg anede ikke, at jeg kunne blive så ulykkelig. I de dage og uger, som fulgte, kæmpede jeg med følelser af ensomhed, vrede og fortvivlelse. Det blev en stor udfordring at klare selv de mest almindelige opgaver.«

En måned senere døde også en god ven. Den nye sorg øgede Nirinas allerede tunge byrde. Et kort øjeblik overvejede Nirina at holde op med at komme i Kirken, men så huskede hun, at det, der tidligere havde styrket hende i andre vanskeligheder, også ville kunne opbygge hende nu.

»Ligesom da jeg ankom til Frankrig, søgte jeg nu trøst i bøn, skriften og Helligånden. Derved opdagede jeg endnu stærkere, at Ånden og læren om evige familier kan give os trøst, og at Jesu Kristi forsoning har en virkelig indflydelse på vores liv,« siger hun.

»Uanset hvilke prøvelser vi møder, så er der ingen »blindgyder« hos Herren. Hans plan er lykkens store plan.«

Se yderligere oplysninger om selvhjulpethed og fremsynethed i *Omsorg på Herrens måde: Vejledning for ledere om velfærd*, som findes på mange sprog på providentliving.org.

NOTER

1. *Omsorg på Herrens måde: Vejledning for ledere om velfærd*, hæfte, 2010, s. 1.
2. Se Thomas S. Monson, »Ledende principper for familiens og det personlige velfærd«, *Stjernen*, feb. 1987, s. 2-8.
3. H. David Burton, »Arbejdets velsignelse«, *Liahona*, dec. 2009, s. 37.
4. Robert D. Hales, »A Gospel Vision of Welfare: Faith in Action«, i *Basic Principles of Welfare and Self-Reliance*, 2009, s. 2.
5. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 724.
6. Gordon B. Hinckley, »Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond«, *Liahona*, juli 2001, s. 62.
7. Se fx Russell M. Nelson, »Afhængighed eller frihed«, *Stjernen*, jan. 1989, s. 5; M. Russell Ballard, »O, hvor snedig er ikke den Ondes plan«, *Liahona*, nov. 2010, s. 108.
8. Se *Bered alt, hvad der behøves: Hjemmeforråd*, pjec, 2007, s. 1.
9. Se »Hjemmeforråd: Et nyt budskab«, *Liahona*, mar. 2009, s. 12.
10. *Bered alt, hvad der behøves: Hjemmeforråd*, pjec, 2007, s. 1.

Nirina Josephson-Randriamihariosa har erfaret, at konsekvent efterlevelse af evangeliet kan styrke en i selv de sværeste stunder.

»Et stærkt vidnesbyrd giver fred, trøst og vished. Det danner den overbevisning, at hvis man konsekvent efterlever Frelserens lærdomme, bliver livet smukt, fremtiden tryk, og man vil modtage styrke til at overvinde de udfordringer, som møder os på vores vej. Et vidnesbyrd vokser ud fra en forståelse af sandhed, udskilt fra bønner og granskning af skriftens lære. Det næres ved efterlevelse af disse sandheder i tro og den sikre tillid til, at de lovede resultater nok skal komme.«

Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum, »Den forvandlende kraft ved tro og karakterstyrke«, *Liahona*, nov. 2010, s. 46.

1997

- LDS Social Services formidler det højeste antal adoptioner på et år, med hele 629 – det højeste antal adoptioner, som organisationen har formidlet i hele det 20. århundrede.²

1999

- Marts: Welfare Services begynder et omfattende arbejdsformidlingsinitiativ, hvor der oprettes 50 nye arbejdsformidlingscentre rundt om i verden.
- LDS Social Services ændrer navn til LDS Family Services (SDH-familietjeneste), og programmet udvides.

Vi øger vores barmhjertighedstjeneste ved at følge Frelseren

»**F**or den, der vil frelse sit liv, skal miste det,« sagde Frelseren, »men den, der mister sit liv på grund af mig, skal frelse det« (Luk 9:24).

Om denne formaning har præsident Thomas S. Monson sagt: »Jeg tror, at Frelseren fortæller os, at medmindre vi glemmer os selv i tjeneste for andre, er der ikke megen hensigt med vores liv. De, der kun lever for sig selv, visner til sidst og mister billedlig talt deres liv, mens de, der glemmer sig selv i tjeneste for andre, udvikles og blomstrer op – og frelser på den måde deres liv.«¹

Det kan være vanskeligt at finde den nødvendige tid og energi til at hjælpe vores familie, naboer, menighedens medlemmer, samfund eller sågar vildfremmede. Hvornår og hvordan skal vi hjælpe, når vi hver især har så begrænset tid? Hvordan skal vi tjene, når vore omstændigheder begrænser vore evner?

Vores forbillede er selvfølgelig Frelseren Jesus Kristus, som har bedt os om at følge ham (se Matt 4:19). Selv om vi ikke har samme guddommelige kaldelse

som han, kan vi tage del i hans tjenestegering. Apostlen Peter beskrev den tjenestegering og sagde, at Jesus »færdedes overalt og gjorde vel« (ApG 10:38).

Jesus helbredte de syge og velsignede de nødlidende (se Matt 9:20-22; Mark 8:22-25). Vi udfører måske ikke de samme store mirakler, men vi kan trøste og afhjælpe behov hos dem, der er døende, syge eller sørger.

Frelseren bespiste mirakuløst dem, der ikke havde mad (se Matt 14:15-21). Vi kan give et gavmildt fasteoffer, tjene med at producere fødevarer i Kirkens velfærdsprojekter og bidrage til lokalsamfundets indsats for at bespise de nødlidende.

Jesus var opmærksom på og betjente den enkelte (se Luk 8:45-48). Når vi søger at følge hans eksempel, vil Ånden åbne vore øjne, så vi ser de lidende, de ensomme og de fremmedgjorte. Og vi kan blive vejledt til at være en del af at dække deres behov.

Jesus tilbragte tid sammen med andre, selv når han ikke havde planlagt det (se Luk 24:29),

2001

- En ny karriereworkshop præsenteres på arbejdsformidlingscentrene. Materialer til iværksætterworkshoppen præsenteres et år senere.
- 5. september: Da fornyelsen af Welfare Square er tilendebragt, afholdes en genindvielsesceremoni.

2003

- 25. januar: Hjemmesiden Provident Living lanceres, providentliving.org.
- Et omfattende forslag godkendes om at øge antallet af biskoppernes forrådhuse rundt om i verden.
- Kirken begynder fire større humanitære initiativer: Kurser i neonatal genoplivning, rent drikkevand, uddeling af kørestole og undervisning i øjenbehandling.

og selv når han tog sig af sine egne problemer (se Matt 14). Vi er blevet rådet til at tjene med visdom og orden og ikke »løbe hurtigere, end [vi] har styrke til« (Mosi 4:27). Men sommetider kommer vore største muligheder for at tjene og velsigne andre, når det er mindre belejligt. I Frelserens lignelse afbryder den barmhjertige samaritaner straks sin rejse for at hjælpe manden, der var slået ned (se Luk 10:30-37).

Ingen var for beskeden til Frelserens opmærksomhed, ej heller for lav til at han kunne række ud (se Matt 9:9-13). Ligesom Frelseren gjorde det, kan vi vise kærlighed og opløfte andre, lære dem en bedre vej og invitere dem til at tilslutte os i det rige liv, som Frelseren tilbyder.

Vor himmelske Fader kender vore enestående talenter, omstændigheder og ønsker, og han ved, hvordan vi kan anvende dem til at velsigne andre. Når vi kommer ham nærmere og søger hans vejledning, vil han hjælpe os til at se, hvem, hvor og hvordan vi kan tjene.

Besøg Service-sektionen på **LDS.org** og få ideer til tjeneste i Kirken, i lokalsamfundet, i missioneringen og i den humanitære tjeneste.

NOTE

1. Thomas S. Monson, »Hvad har jeg gjort for en anden i dag?« *Liahona*, nov. 2009, s. 85.

»En ren og ægte gudsdyrkelse er, for Gud, vor Fader, at tage sig af faderløse og enker i deres nød og bevare sig selv uplettet af verden« (Jak 1:27).

Yderst til venstre: Bror Chiroque, der er Unge Mænds præsident i Chulucanas i Peru, arbejder sammen med Alex fra lærernes kvorum for at fremstille krykker til en mand i deres gren, der er kommet til skade.

Fasteoffer, som her indsamles af diakoner, er afgørende for at hjælpe den nødlidende.

Styrken ved at være mange

Fasteloven

Herren skabte fasteloven til at velsigne sit folk og skabe en måde, hvorpå de kan tage sig af de trængende. Han bad de hellige om at give »en del af jeres gods til de fattige ... og det skal lægges frem for min kirkes biskop ... så den kan gives til de fattige og de trængende« (L&P 42:31, 34). Fasteofre er en primær kilde for Herrens forrådshus. Kirkens medlemmer opfordres til at yde et offer, der mindst svarer til værdien af de to måltider, de ikke spiste, mens de fastede. Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) bad medlemmer om at give »meget, meget mere – ti gange mere, hvor vi er i stand til det.«¹

Når vi forstår og efterlever fasteloven, vokser vores kærlighed til og omsorg for de mindre godt stillede. At faste i forbindelse med bøn er en form for sand tilbedelse. Når vi adlyder fasteloven, opnår vi åndelig

2009

- Juni: En ny adoptions-hjemmeside lanceres, ItsAboutLove.org.³

2010

- April: En ny hjemmeside om arbejdsformidling lanceres, LDSjobs.org, der i dag er tilgængelig på engelsk, spansk og portugisisk.
- Fødevarereproduktion føjes til de humanitære initiativer.

NOTER

1. Se »Humanitarian Activities Worldwide«, providentliving.org/content/display/0,11666,4600-1-2323-1,00.html.
2. Se C. Ross Clement, »LDS Family Services« (en udgivet historie, udarbejdet til SDH-familietjeneste, 10. maj 2000).
3. Se Kimberly Bowen, »LDS Family Services Launches New Web Sites«, *Ensign*, sep. 2009, s. 78.

Som et symbol på den større styrke, der opstår, når vi forenes for at tjene andre, hjælper præstedømmebrødre i Louisiana i USA med at fjerne et nedfaldent træ efter orkanen Katrinas hærgen i 2005.

Projekter som ferskenproduktion bidrager med en række forskellige næringsrige fødevarer, som både opretholder og opliver tilværelsen for personer, der ellers ville lide sult.

styrke, timelige velsignelser og et større ønske om at tjene andre.

Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Begrebet fasteoffer optræder helt tilbage på Esajas' tid, da han taler om den sande faste og opfordrer folk til at faste og dele dit brød med den sultne ... [give] husly til hjemløse stakler [Es 58:7]. Joseph Smith indførte indsamlingen af fasteoffer til fordel for de fattige i Kirtland i Ohio; og senere i Nauvoo i Illinois udsendte De Tolv Apostles Kvorum et brev til Kirken, hvori de definerede fastens principper med ordene: Lad dette være et eksempel for alle hellige, så skal der aldrig være mangel på brød: Når de fattige sulter, så lad dem, der har noget, faste en dag og give det, som de ellers selv ville have spist, til Kirkens biskopper til

»Hvis hvert eneste medlem af denne kirke efterlevede fasten og bidrog gavmildt, ville de fattige og trængende – ikke blot i Kirken, men også mange andre – blive velsignet og sørget for.«

Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008), »Rise to a Larger Vision of the Work«, *Ensign*, maj 1990, s. 97.

at hjælpe de fattige, så vil alle have nok i lang tid ... Så længe de hellige alle efterlever dette princip med glæde i hjertet og muntert åsyn, vil de altid have i overflod.«²

Fødevarerproduktion

Produktion og bearbejdning af fødevarer til at bespise de sultne har været en hjørnesten i velfærdsplanen, siden den første gang blev præsenteret. Det, der begyndte med spredte haver og arbejdsprojekter rundt omkring i Utah, blev et stort netværk af over 1.000 gårde og projekter med fødevarerproduktion drevet af stave og menigheder i Kirken. Velfærdsgårde drives i Nordamerika, Europa, Australien og Polynesien. I 1980'erne blev disse gårde og produktionsfaciliteter samlet, udvidet og forbedret. En del mindre projekter blev solgt.

Ligesom tidligere bliver disse gårde og faciliteter støttet af medlemmer af Kirken, som bidrager med det meste af arbejdskraften – alt sammen frivilligt. Medlemmer bidrager med hundredtusinder af dage hvert år til at producere, forarbejde og fordele madvarer, der bruges til at støtte de nødlidende. Over 45.000 tons korn, bønner, kød, frugt, grøntsager og andre fødevarer produceres hvert år, og det sikrer,

Som en del af en varig indsats for at dække menneskers helt grundlæggende behov samler en ung pige i Hong Kong sæbe og andre hygiejnematerialer til katastrofeofre.

Projekter, der hjælper andre, styrker båndene mellem os og hjælper os til at udvikle kristuslignende egenskaber. Her vasker unge sidste dages hellige i Mexico et hus, mens de forbedrer nabolaget.

at biskopper har mad til rådighed til at støtte de nødlidende. I områder i Kirken, hvor der ikke er let adgang til forrådshuse, kan biskopper og grenspræsidenter bruge fasteoffer til at sørge for de nødvendige varer og tjenester.

Herrens forrådshus

Siden velfærdsprogrammet blev introduceret i 1936, har medlemmer af Kirken arbejdet sammen for at lette lidelserne for dem, der er i nød. Økonomisk tilbagegang, naturkatastrofer, arbejdsløshed, sygdom og handicap eller tider med sorg har alle krævet, at de hellige arbejder sammen under præstedømmets ledelse for at sikre, at behov dækkes, og at enkeltpersoner og familier bliver velsignet. I årenes løb har millioner af medlemmer villigt givet af deres tid og talenter for at velsigne andre og erstatte, som præsident Monson siger, »svagheden hos én person, der står alene, med styrken af mange, der tjener sammen».³

Da præsident Heber J. Grant talte om velfærds-systemet i 1936, forestillede han sig, at »intet nyt kirkejet maskineri« ville være nødvendigt, men at »staves og menigheders organisationer, præstedømmekvorummer, Hjælpeforeningen og de øvrige

organisationer ville yde alt, hvad de kunne formå til fordel for Kirkens generelle velfærd».⁴ Herren havde allerede etableret den nødvendige organisation til at velsigne de fattige og trængende – præstedømmekvorummer var på plads, hjælpeforeninger var organiseret, og Guds præstedømme var på jorden.

Kirkens medlemmer bliver med deres indviede arbejde, deres talenter og evner en integreret del af Herrens forrådshus. Foruden det fasteoffer, som betales til Kirkens fasteofferfond, kan præstedømmeledere trække på alle medlemmers tid, talenter, evner og energi til at velsigne dem, der har behov for det.

Ved at tage imod muligheden for at hjælpe andre i nødens stund, viser vi vores kærlighed til Gud og hans børn. Dette er velfærd i dens reneste lys, og dens trofaste efterlevelse vil ophøje både giveren og modtageren, således som profeter i vore dage har set det.

NOTER

1. Se Spencer W. Kimball, i Conference Report, apr. 1974, s. 184.
2. Thomas S. Monson, »Vær et eksempel«, *Liahona*, jan. 1997, s. 43.
3. Thomas S. Monson, i »Messages of Inspiration from President Monson«, *Church News*, 6. feb. 2010, s. 2.
4. Heber J. Grant, i James R. Clark, saml., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 bd., 1965-1975, 6:19.

»Til alle inden for min røsts rækkevidde erklærer jeg, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges velfærdsplan er inspireret af den almægtige Gud. Herren Jesus Kristus er virkelig dens arkitekt. Han kalder på dig og mig: »Se, jeg står ved døren og banker på; hører nogen mig og åbner døren, vil jeg gå ind til ham« (Åb 3:20).

Må vi høre hans røst, må vi for ham åbne døren til vores hjerte, og må han være vores stadige ledsager, mens vi stræber efter at tjene hans børn.«

Præsident Thomas S. Monson, »The Way of the Lord«, i *Basic Principles of Welfare and Self-Reliance*, hæfte, 2009, s. 12.

Gør velfærdsprincipper til en del af hverdagen

Efterlevelse af velfærdsprincipper handler om at bruge vores tro på Jesus Kristus – ved fx at eliminere unødvendig gæld, sætte tæring efter næring og etablere hjemmeforråd og en økonomisk reserve. Vores tro leder os til at uddanne vores sind og vore hænder og til at arbejde hver dag hele livet for at være selvhjulpne. Når vi har sørget for vore egne behov, er vi bedre i stand til at forsørge os selv og tjene andre. Må vi følge rådet om ikke blot at gøre godt, men stræbe efter at være god, ikke blot gøre det bedre, men være bedre.¹ Lydighed over for Herrens råd bringer timelige og åndelige velsignelser. Det gør det muligt for os at møde livets udfordringer væbnet med mod og selvtillid snarere end frygt og tvivl.

Præsident Thomas S. Monson minder os om vores pligt til at opløfte og velsigne andre:

»Mine brødre og søstre, må vi stille os selv spørgsmålet ...: »Hvad har jeg gjort for en anden i dag? Må ordene fra en velkendt salme trænge dybt ind i vores sjæl og slå rod i vores hjerte:

Har jeg gjort noget godt for en sjæl i dag?

Har jeg lindret en fattigs kår?

Har jeg glædet en syg, gjort den frygtsomme glad og ydet, hvad jeg formår?

Er mon nogens sorg formildet i dag, fordi jeg har trøsterigt talt?

Har jeg hjulpet de trætte og svage på vej, opløftet den stakkel, som faldt?

Den tjeneste, som vi alle er blevet kaldet til, er Herren Jesu Kristi tjeneste.«² ■

NOTER

1. Se Robert D. Hales, »A Gospel Vision of Welfare: Faith in Action«, i *Basic Principles of Welfare and Self-Reliance*, hæfte, 2009, s. 1.
2. Thomas S. Monson, »Hvad har jeg gjort for en anden i dag?«, *Liahona*, nov. 2009, s. 87.

YDERLIGERE HJÆLPEKILDER

Vil I gerne lære mere om de emner, der er gennemgået på disse sider? Flere pjecer, dvd'er, hjemmesider og andre hjælpemidler kan være nyttige. Besøg 75yearsofwelfare.org og find flere oplysninger.

MÅ IKKE KOPIERES

I hans stadige varetægt, af Greg Olsen

»Sælges ikke fem spurve for to skilling? Og ikke én af dem er glemt af Gud.

Ja, selv alle jeres hovedhår er talt. Frygt ikke, I er mere værd end mange spurve« (Luk 12:6-7).

I maj 1829 viste de fordums apostle Peter, Jakob og Johannes sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery og overdrog dem Det Melkisedekske Præstedømme. Gennem samme ordinationsproces kan alle værdige mænd i Kirken modtage og derefter udøve præstedømmet – myndigheden til at handle i Guds navn. Se s. 14, 16 og 19.